

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Vượt Nhật Bản chỗ nào ???

Sau tháng tư đến 1975, Tổng bí thư CS Lê Duẩn, trong men say chiến thắng và với đầu óc hoang tưởng tự đại, đã tuyên bố chắc nịch với đàn em đồng đảng: "Bây giờ thì không ai thắng nổi chúng ta. Thành ra trong 10 năm nữa, kinh tế chúng ta sẽ vượt Nhật, 15 năm nữa sẽ vượt Mỹ!" Lê Duẩn tưởng xây cũng dễ như phá một cây cầu. Đúng là giọng điệu tiên tri mê cuồng kiểu Cộng sản, y như Marx từng tuyên bố trong cơn bốc đồng tuổi trẻ: "Chủ nghĩa xã hội sẽ tạo ra những ngày mai ca hát" (bài ca bi ai của trăm triệu oan hồn mà CS đã tạo ra tới nay chẳng?), hay y như Lenin từng huyền hoang sau chiến thắng Cách mạng tháng 10: "Trong 30 năm nữa, chúng tôi sẽ tạo ra những con người mới. Lúc ấy, một bà bếp làm bộ trưởng cũng được!" (tay hoạn heo Đỗ Mười lên tổng bí thư phải chăng đã thể hiện lời tiên tri này?). Tiếp nối truyền thống loạn ngôn đó, mới đây có "Tiến sĩ" Nguyễn Xuân Kiên, Viện trưởng "Viện chiến lược phát triển kinh tế xã hội Việt Nam và Đông Nam Á" (oách nhì!) cũng nói như đinh đóng chắc vào bùn rằng đến khoảng năm 2030, Việt Nam là một trong 20 nền kinh tế lớn nhất hoàn vũ...

Than ôi, theo đánh giá của Ngân hàng thế giới (x. RFA 18-12-2008), "năm 2007, thu nhập trên đầu người dân ở Việt Nam thấp hơn chừng một phần ba của người dân tại Indonesia. Còn nếu so với Singapore thì thấp hơn chừng 40 lần. Với đà phát triển hiện nay của các nước được đem ra so sánh thì Việt Nam phải mất 51 năm mới theo kịp Indonesia, 95 năm mới theo kịp Thái Lan, và phải mất tới 158 năm mới ngang bằng Singapore". Với tình trạng suy sụp kinh tế, lạm phát phi mã và thiếu hụt dự trữ bản vị hiện thời (đền độ nhà nước cầm buôn bán đôla và vàng miếng) thì chắc rằng khoảng cách vừa nói ngày càng lớn lao. Vậy thì nói chi đến việc ngang bằng với Nhật là cường quốc kinh tế số 1 châu Á và số 2 của toàn cầu?

• Kể từ hôm 11 tháng 03, cường quốc này trải qua một cơn chấn động dữ dội, gây ra vừa do động đất, vừa do sóng thần, vừa do rò rỉ phóng xạ tại nhà máy điện nguyên tử Fukushima. Cả ba tai ương tính đến nay đã làm cho 30.000 người mất tích và vong mạng. Tuy nhiên, bên cạnh cơn chấn động do thiên nhiên gây ra cho người Nhật, còn có một cơn chấn động khác - đáng nói hơn- do người Nhật gây ra cho toàn thể thế giới. Đó là thái độ hết sức đáng khâm phục của họ trước thảm họa mà xem ra chưa dân tộc nào bắt chước nổi: **Trước hết là bình tĩnh an nhiên:** Dù đang sợ chết, họ vẫn tuân tự rời khỏi nơi bị nạn theo hướng dẫn của nhân viên cứu hộ, các em học sinh tiểu học vẫn xếp hàng đi theo giáo viên để di chuyển đến nơi an toàn. Khi xe điện ngừng và xe buýt ngừng chạy, nhân viên các công ty lặng lẽ về nhà với túi đồ cấp cứu vừa được phát. Tất cả đều đi, không hối hả. Rồi sáng hôm sau họ lại đến sở làm như mọi ngày. Các nữ phát thanh viên vẫn giữ nét tao nhã nghiêm trang, đọc tin rõ ràng, giọng không hề xúc động. Một cụ già được quân lính công ra khỏi khu nhà đổ nát, vẫn mỉm cười trả lời phóng viên... **Thứ đến là đường hoàng lương thiện:** Một hai ngày sau cơn động đất, nhiều cửa hàng và siêu thị tại những nơi bị thiệt hại nặng đã mở cửa lại nhưng trong tình trạng thiếu hàng trầm trọng mà người mua thì xếp hàng rất dài. Nước uống, bánh mì, thức ăn nhanh là những mặt hàng khan hiếm hơn cả, nên mỗi người chỉ được mua mỗi thứ một đơn vị, thế mà chẳng ai lên tiếng phàn nàn. Tại một cửa hàng khác đã tan hoang vì động đất, người ta thấy một máy ATM và nhiều thùng lương thực bên trong vẫn còn nguyên vẹn, mặc dù xung quanh chẳng có ai canh gác. Đặc biệt không một con buôn nào lợi dụng tình trạng để tăng giá đầu cơ... **Thứ ba là ứng xử tình người.** Ngoài câu chuyện hết sức cảm động về cậu bé 9 tuổi ôm bao lương khô vừa được anh Hà Minh Thành tặng riêng đi thẳng lên chỗ thùng phát thực phẩm để bỏ vào đó rồi quay lại xếp hàng với lý do: "Vì còn có nhiều kẻ đói hơn con. Bỏ vào đó để phát chung cho công bằng chứ ạ", người ta còn chứng kiến vô số hành động nhân ái khác. Nhiều cửa hàng vui vẻ bán chịu cho những khách không hề quen mặt vì biết rằng khi đi lánh nạn họ chẳng đem theo được đồng nào. Các chỗ tạm trú qua đêm được nhân viên tòa hành chính địa phương đem mền gối, cơm vắt, nước uống đến phân phát. Có nơi đồ phân phát thiếu vì số người tạm trú quá đông, nhưng không có chuyện giành giật chút nào, mà chỉ có san sẻ... **Thứ tư là ý thức trách nhiệm.** Lúc động đất xảy ra, Quốc hội Nhật đang họp, đảng cầm quyền và các đảng đối lập tranh cãi nhau rất quyết liệt. Nhưng khi nghe báo cáo sơ khởi về thiệt hại do thiên tai gây nên thì tất cả đều xếp lại mọi chuyện để cứu dân đã. Chủ tịch đảng đối lập lớn nhất đề nghị ngưng họp một tuần để chính phủ chuyên tâm lo cho các nạn nhân và cam kết sẽ hợp tác trong mọi công tác cứu trợ. Toàn bộ nội các Nhật từ thủ tướng trở xuống đều tắt bật cửu dân hầu như 24/24. Công ty điện lực Tokyo đã rút 750 công nhân khỏi nhà máy Fukushima, chỉ để lại 50 người làm việc giữa phóng xạ muôn phần nguy hiểm. Tuy nhiên sau đó, số tình nguyện trở lại để cùng đồng nghiệp làm nhiệm vụ tăng lên tới 180 người. Dù biết trở lại đồng nghĩa với cái chết nhưng những hiệp sĩ samurai tân thời này vẫn bắt chập, bởi lẽ trên vai họ là sinh mạng của đồng bào. Tin mới nhất còn cho biết Thủ tướng Nhật Naoto Kan nói sẽ mổ bụng tự sát nếu không cứu vãn được tình trạng nguy kịch của phóng xạ lan xa từ nhà máy điện nguyên tử!

• Trông người mà nghĩ đến ta. Đã không vượt Nhật về kinh tế, phải chăng Việt Nam dưới sự thống trị của CS vượt họ về các mặt vừa nói, hay là ngược lại? Nhìn lại những thiên tai mấy năm rồi như các trận lụt lớn, người ta đã thấy thế nào là **ý thức trách nhiệm** và **ứng xử tình người** từ phía nhà cầm quyền CS! Năm 2008, khi miền Bắc bị trận lụt lịch sử, giữa Hà Nội mênh mông sông nước, nhân dân đã chẳng được chính phủ giúp một gói mì khô mà còn phải nghe phê phán của Bí thư Thành ủy Hà Nội Phạm Quang Nghị: "Tôi thấy nhân dân ta bây giờ so với ngày xưa ý lại nhà nước lắm". Năm 2009, trong vụ xả nước đập thủy điện A Vương ở Quảng Nam không hề thông báo trước và tuôn ngay tại cao điểm mùa lũ làm chết hàng trăm người dân, các quan chức cấp tỉnh bảo đó là công ty tư nhân nên họ không chịu trách nhiệm. Còn Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải khi bị báo chí hỏi thì phán A Vương làm thế là đúng và chê trách dân chúng quanh vùng không

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Vượt Nhật Bản chỗ nào ???**
- Trg 03 ► **Tuyên bố nhân quyền tòa xử án Ls Cù Huy Hà Vũ 04-04-11.**
-Khối 8406
- Trg 04 ► **Đồng tâm kính tưởng ngày Đức Huỳnh Phú Sổ thọ nạn...**
-Khối 8406
- Trg 05 ► **Giáo xứ Đông Yên lại nổi sóng lòng dân, giữ xe và bắt...**
-Nữ Vương Công Lý
- Trg 07 ► **Thông bạch số 01 về Đại lễ 25-02 âm lịch của PGHH.**
-Hội trưởng Lê Quang Liêm
- Trg 08 ► **Việt Nam thêm 1 lần lễ tàu.**
-Song Chi
- Trg 11 ► **Đừng tránh xa chính trị.**
-Iris Vinh Hayes
- Trg 12 ► **"Mỹ chất" của dân một nước lớn.**
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 14 ► **Người Nhật ý thức, tự trọng và kỷ luật giữa cơn nguy khốn.**
-Ngô Văn
- Trg 15 ► **Nhật và Việt sao khác nhau đến thế ?**
-Mạc Việt Hồng
- Trg 17 ► **Khúc xương Cù Huy Hà Vũ.**
-Phạm Trần
- Trg 19 ► **Đòi tự do cho Ls Cù Huy Hà Vũ là bước đầu giải phóng....**
-Bằng Phong Đặng Văn Âu
- Trg 21 ► **Lệnh Tổ quốc gọi lên đường. Trò đùa (thơ).**
-Văn Quảng-Lý Toét
- Trg 22 ► **Vụ Vinashin lại "chìm xuống" nữa rồi!**
-Lê Minh
- Trg 23 ► **Vinashin sai phạm chưa đến mức kỷ luật?**
-Mặc Lâm
- Trg 24 ► **Con đường của Hùng-Hạnh-Chương.**
-DongAsg
- Trg 26 ► **Tòa phúc thẩm xử y án 3 nhà hoạt động trẻ.**
-Tường An
- Trg 28 ► **Khi công an nhân dân được dạy chỉ "còn đảng còn mình".**
-Văn Chu
- Trg 29 ► **Tử thần mang hộ chiếu VN.**
-Đình Tấn Lực
- Trg 31 ► **Cả nước là dân oan.**
Trần Khải

cảnh giác phòng chống bão lũ?! Năm 2010, đang khi trận lụt tháng 10 đim 4 tỉnh Thanh Nghệ Tĩnh Bình, đúng tuần kỷ niệm Ngàn năm Thăng Long, các quan chức trung ương vẫn cứ ung dung mừng lễ, ăn nhậu, bắn pháo hoa, mãi tới ngày thứ bảy mới hỏi thăm dân bị nạn. Rồi trong diễn văn ngày cao điểm, chủ tịch Nước chẳng hề mấy may nhắc tới hàng trăm đồng bào đã chết và hàng trăm ngàn đồng bào mất nhà mất cửa. Tiêu tiền cho đại lễ hết 4 tỷ rưỡi đô nhưng mỗi nạn nhân thì được cứu trợ 4 ký rưỡi gạo!!! Chưa kể quan chức địa phương còn bớt xén phẩm vật cứu trợ không chút ngại ngùng.

Những ngày gần đây, thái độ vô trách nhiệm đó còn bày tỏ qua việc 14 thiên lôi ở Ba Đình đưa ra phán quyết xanh rờn về vụ vợ nợ 100.000 tỷ của con tàu Vinashin: "*Bộ Chính Trị đã quyết định không xử lý kỷ luật với các tập thể, cá nhân trong Chính phủ liên quan đến tình hình sai phạm ở Vinashin!*" Thủ tướng mặt dày Nguyễn Tấn Dũng, kẻ chịu trách nhiệm cao nhất, thì thừa nhận bản thân và bộ sậu chỉ có mỗi một cái tội "chưa": chưa thực hiện tốt chức năng chỉ đạo; chưa hoàn thiện cơ chế quản lý đầu tư; chưa kiểm soát thanh tra kỹ lưỡng; chưa phát hiện đầy đủ ngân chặn kịp thời... Và cuối cùng hứa "lèo" trước Quốc hội rằng sẽ "không để xảy ra vụ việc tương tự"!

Thái độ có **đường hoàng lương thiện, thượng tôn luật pháp** như người Nhật hay không còn thấy rõ qua lắm vụ việc mới rồi. Điển hình là vụ dân oan Trịnh Xuân Tùng tại Hà Nội. Sau khi bị tên trung tá côn đồ Nguyễn Văn Ninh đánh cho gãy cổ, nạn nhân còn bị giam tại đồn cả 6 tiếng không cho ăn uống. Đến khi đưa vào bệnh viện còn bị còng tay như một tội phạm nguy hiểm. Ngày an táng, công an lại buộc nhà quản đốc điều tang là bị chết do tai nạn, còn tung cả hàng trăm nhân viên chỉ cốt theo dõi thân nhân bằng hữu đưa xác, rồi âm mưu gài bẫy để bắt lỗi và bắt giam giáo dân Thái Hà. Đại lễ kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo chủ thọ nạn hôm 28-03 mới rồi tại An Giang cũng bày tỏ cho thấy sự thiếu phục thiện lẫn thói gian manh tàn bạo của nhà cầm quyền. Ngoài việc hàng ngàn công an, dân phòng vũ trang tận răng được tung ra để ngăn chặn, sách nhiễu, đánh đập các tín đồ Hòa Hảo tổ chức đại lễ, còn có việc cướp hòm gỗ (biểu tượng phản đối), đoạt xe máy, giật máy ảnh và điện thoại của những dân lành không một tấc sắc trong tay. Đặc biệt hơn hết là vụ xử án Luật sư Cù Huy Hà Vũ vào ngày 04-04 tới. Sau những trò thô bỉ của công an như dàn dựng màn kịch "bắt quả tang quan hệ với gái làm tiền", vu khống mại lỵ đương sự trên báo chí công sự, tùy tiện lục soát hành lý, tư gia, văn phòng, chuyển từ vụ việc hình sự bịa đặt sang vụ án chính trị với tội "tuyên truyền chống Nhà nước", cướp các láng hoa của người ái mộ tặng cho Luật sư; đến những thái độ ngang nhiên xem thường công dân và công luận của bộ máy hành chính như chẳng thèm trả lời các khiếu nại của gia đình Luật sư về việc bị tổn hại thanh danh và quyền lợi, bất quan tâm đến các yêu cầu về tôn trọng nhân quyền và thủ tục tố tụng của nhiều tổ chức quốc tế lẫn quốc nội; đến những hành xử gian trá nguy hiểm, trắng trợn vi phạm các Công ước quốc tế Nhân quyền và chính Hiến pháp nước Việt, như bộ máy tư pháp (công an, viện kiểm sát) ra một bản cáo trạng hoàn toàn mang tính áp đặt thô bạo, quy kết vô lý cho ông Hà Vũ; như tòa án nhất quyết tiến hành vụ xét xử theo điều 88 Bộ Luật hình sự là điều luật quái đản không có trong thế giới văn minh, bắt chấp vô số lời kêu gọi phải trả tự do cho ông lập tức và vô điều kiện...

Những hành vi bạo tàn gian trá, thất nhơn ác đức, khinh luật pháp vô trách nhiệm như thế (và còn muôn vàn vụ việc khác nữa) chính là những gì mà Việt Nam vượt quá Nhật Bản lần vượt quá thế giới, và đó cũng là cơn chấn động do nhà cầm quyền CSVN gây ra cho lương tâm con người và cho nền văn minh nhân loại của thế kỷ 21. Chúng ta có chấp nhận cho tình trạng đó tồn tại chẳng?

BAN BIÊN TẬP

Vinashin, quả đấm thép (Babui - DCVOnline)

KHỐI 8406 TUYÊN BỐ

nhân phiên tòa xử án Luật sư Cù Huy Hà Vũ ngày 04-04-2011

.....*Việt Nam 25-03-2011*.....

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Cùng với công luận khắp nơi, từ quốc nội ra tới hải ngoại, từ cá nhân đến tập thể, từ đồng bào Việt Nam đến Nhân dân các nước, từ chính giới đến báo giới, từ các Cơ quan quốc tế đến các Tổ chức nhân quyền... Khối 8406 chúng tôi xin có một số nhận định như sau về vụ việc nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam sắp đem xét xử Luật sư Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ vào ngày 04-04-2011 tại Hà Nội.

1- Chúng tôi hoàn toàn hoan nghênh các công việc mà Ls Cù Huy Hà Vũ đã làm từ mấy năm qua như:

a- Đòi hỏi xóa bỏ Điều 4 vô lý và ngang ngược trong Hiến pháp, đòi hỏi thực thi đa nguyên đa đảng và trả lại quyền làm chủ đất nước cho nhân dân;

b- Kiện Thủ tướng Cộng sản Nguyễn Tấn Dũng ra tòa vì đã lạm quyền ký lệnh thực hiện dự án khai thác Bauxite trên Tây Nguyên, gây hại cho an ninh quốc phòng, làm ô nhiễm môi trường sống và tàn phá văn hóa người sắc tộc; đồng thời đã ban hành "Nghị định cấm công dân khiếu nại tập thể" cách trái Hiến pháp và pháp luật;

c- Lên án một số quan chức đầu tinh lạm quyền cho các Công ty Hoa Lục, Đài Loan và Hồng Kông thuê rừng dài hạn 50 năm tại những vùng đất đầu nguồn quan trọng hay chiến lược quốc phòng tiếp giáp với biên giới Trung Hoa;

d- Cổ vũ và bênh vực cho những người hoạt động dân chủ đã và đang đòi lại các quyền tự do báo chí, tự do ngôn luận, tự do tôn giáo, tự do lập hội...; cho những người dân oan

đã và đang đòi lại tài sản và quyền sống chính đáng của mình.

e- Yêu cầu thả hết các tù nhân chính trị và mọi quân-cán-chính VNCH còn bị giam giữ, tổ chức truy điệu và ghi công các chiến sỹ Hải quân VNCH đã hy sinh trong cuộc chiến chống quân Tàu xâm chiếm Quần đảo Hoàng Sa năm 1974.

Tất cả những việc làm trên (và còn nhiều việc tương tự) của Tiến sĩ Luật sư Cù Huy Hà Vũ phản ánh tấm lòng yêu nước thương dân, ý thức tự do dân chủ và tinh thần hòa giải hòa hợp đích thực.

2- Chúng tôi cực lực phản đối các hành vi của Nhà Cầm quyền CSVN xung quanh việc bắt giam Ls Cù Huy Hà Vũ kể từ ngày 05-11-2010:

a- Việc công an đàn dưng màn kịch bắt Luật sư Hà Vũ "quan hệ bất chính với gái mại dâm"; ra lệnh cho đàn báo chí công cụ vu khống mạ ly ông đủ điều khi khởi đầu vụ việc; lực soạt hành lý, tư gia rồi văn phòng của ông một cách tùy tiện; chuyển từ một vụ việc hình sự bịa đặt sang một vụ án chính trị với cáo buộc "tàng trữ tài liệu tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa"; và mới nhất là cướp các lăng hoa của người ái mộ tặng cho ông trước ngày ông bị ra tòa... Tất cả các việc ấy đều là những hành vi thô bỉ của lực lượng tay sai đảng Cộng sản.

b- Việc bộ máy hành chánh (nhà cầm quyền) và bộ máy công cụ (báo chí) không thêm trả lời các khiếu nại chính đáng của gia đình ông về việc bị tổn hại thanh danh, xâm phạm quyền lợi (trong đó có quyền bào chữa của vợ ông và quyền được

tại ngoại chữa bệnh của ông); không thêm quan tâm đến các yêu cầu về tôn trọng nhân quyền và thủ tục tố tụng của nhiều tổ chức quốc tế cũng như quốc nội... Tất cả các việc ấy đều là những thái độ ngang nhiên coi thường công dân, khinh rẻ công luận.

c- Việc bộ máy tư pháp (công an, viện kiểm sát) ra một bản cáo trạng hoàn toàn mang tính áp đặt thô bạo, quy kết vô lý cho ông Hà Vũ; việc tòa án nhất quyết tiến hành vụ xét xử theo điều 88 Bộ Luật hình sự là điều luật quái đản không có trong thể giới văn minh, bất chấp vô số lời kêu gọi phải trả tự do cho ông lập tức và vô điều kiện... Tất cả các việc ấy đều là những thái độ lì lợm trong gian trá ngụy biện, trắng trợn vi phạm các Công ước quốc tế Nhân quyền, vi phạm ngay chính Hiến pháp Việt Nam, đồng thời là những hành vi chà đạp công lý, tàn hại tự do và triệt tiêu dân chủ.

Như Khối 8406 chúng tôi đã nhiều lần khẳng định: Tất cả những vụ việc trên cùng với hàng vạn, hàng triệu vụ việc xấu xa khác do nhà cầm quyền CS gây ra chính là sự biểu hiện cái bản chất của một chế độ cực kỳ thối nát, đang bước vào giai đoạn cáo chung của nó! Thực tiễn bao năm qua đã chứng minh hùng hồn rằng: chế độ ấy không chống được bắt công tham nhũng, đói nghèo tụt hậu,... không xây dựng được pháp luật nghiêm minh, đoàn kết đất nước. Ngược lại, nó đang đẩy dân tộc VN anh hùng, can cù và thông minh vào cảnh hỗn loạn xã hội, vỡ nợ nước ngoài và nô lệ Bắc phương! Rõ ràng, chế độ ấy không thể thay đổi được nữa và dân tộc hôm nay chỉ có một con đường duy nhất đúng đắn: đấu tranh để thay thế nó cách triệt để !

3- Cũng nhân cơ hội này, Khối 8406 chúng tôi lên tiếng :

a- Đề cao và biểu dương các luật sư có công tâm, đã và đang bênh vực cho dân chủ nhân quyền, cho luật pháp chính đáng: Đó là các Ls Nguyễn Văn Đài, Lê Công Định, Huỳnh Văn Đông, Nguyễn Thị Dương Hà, Phan Thanh Hải, Lê Thị Công Nhân, Trần Lâm, Trần Đình Triển, Cù Huy Hà Vũ... Họ là chỗ

dựa hiện thời cho những ai đang bị áp bức phải ra trước tòa án, và là hy vọng tương lai cho nền tư pháp của đất nước Việt Nam.

b- Phản đối các phiên tòa, phán quyết và hành xử bất công, vô luật gần đây như :

- Phiên tòa tại Hà Giang hôm 10-03-2011, trong đó hai nữ sinh vị thành niên nạn nhân bị quy kết tội môi giới mại dâm với án tù treo, còn nhiều quan chức trong tỉnh đã hại đời hai em và các bạn thì được miễn truy tố, ung dung sống ngoài vòng pháp luật.

- Phiên tòa tại Bắc Giang hôm 17-03-2011, trong đó các công dân đã phản đối chính đáng vụ giết người không đội mũ bảo hiểm thì bị án tổng cộng tới 10 năm tù ở và gần 12 năm tù treo, đang khi viên công an giết người chỉ bị 7 năm tù ở (trong một phiên tòa trước đó).

- Phiên tòa phúc thẩm tại Trà Vinh hôm 18-03-2011, trong đó ba chiến sĩ trẻ tuổi hoạt động cho quyền của người lao động tại Việt Nam là Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Đoàn Huy Chương và Đỗ Thị Minh Hạnh đã bị y án sơ thẩm là từ 7 đến 9 năm tù, sau một màn xử án đầy dối trá, tàn bạo, vô luật, không trạng sư bào chữa và không gia đình hiện diện.

- Phán quyết do Phó Thủ tướng CS Nguyễn Sinh Hùng đưa ra tại phiên khai mạc kỳ họp Quốc hội CS ngày 21-03-2011: “Bộ Chính trị đã quyết định không xử lý kỷ luật với các tập thể, cá nhân trong Chính phủ liên quan đến tình hình sai phạm ở Vinashin”. Đây là việc tập đoàn lãnh đạo chộp bu CS ngồi xôm trên luật pháp cách ngang nhiên, thoái thác trách nhiệm cách vô liêm sỉ và chà đạp dân ý cách trắng trợn.

- Việc giam giữ cách bất công vô luật từ ngày 15-01-2011 đối với Ms Nguyễn Trung Tôn và Cô Hồ Thị Bích Khương là hai chiến sĩ Khối 8406 đã luôn bên vực dân oan cách kiên trì dũng cảm. Đây là hành vi trả thù hèn hạ nhắm vào mọi công dân hoạt động cho công lý.

c- Kêu gọi Đồng bào trong nước đến tham dự đông đảo phiên tòa xử Ls Cù Huy Hà Vũ vào ngày 04-04-2011 sắp tới để làm cuộc diễn tập đầu tiên cho Cách

mạng Hoa Lài giành lấy tự do dân chủ và nhân quyền cho dân tộc Việt Nam; đồng thời tiếp tục lên tiếng về những hành vi tội ác nói trên của nhà cầm quyền Cộng sản.

Làm tại Việt Nam, 25-03-2011

Ban Đại diện LT Khối 8406:

1. *Kỹ sư Đỗ Nam Hải, 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, Sài Gòn, Việt Nam.*

2. *Giáo sư Nguyễn Chính Kết, đang vận động dân chủ tại hải ngoại.*

2. *Linh mục Phan Văn Lợi, 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, VN.*

3. *Linh mục Nguyễn Văn Lý, đang bị quản thúc tại 69 Phan Đình Phùng Tp Huế. (Nhà Chung Tổng giáo phận Huế),*

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù Cộng sản.

chính) làm nền tảng xây dựng Đạo hạnh và lấy việc báo Tử Ân làm lối ứng xử giữa đời. Trong Tử Ân, Ân Đất Nước nhắc nhở con dân phải bảo vệ đất nước khỏi bị kẻ thù xâm lăng, xây dựng đất nước cho được cường thịnh, cứu nguy đất nước khi bị ngoại bang thống trị. Nếu không làm được như thế thì phải tránh làm cho nhân dân đau khổ và chớ tiếp tay với ngoại bang xâm lược.

Hằng năm cứ đến ngày Đức Thầy Thọ Nạn, 25/2 âm lịch, tín đồ Phật giáo Hòa Hảo lại tưởng nhớ sự ra đi của Đức Thầy đồng thời mong đợi Người trở về trong sứ mạng vinh quang cứu dân cứu nước.

Suốt 35 năm qua (1975-2010), vì sợ sự thực lịch sử và sợ sự đoàn kết một lòng của tín đồ PGHH, nhà cầm quyền CS đã trắng trợn và triệt để cấm Giáo hội tổ chức ngày lễ Đức Thầy Thọ Nạn với những biện pháp nghiệt ngã vô nhân đạo, mà

KHỐI 8406

ĐỒNG TÂM KÍNH TƯỜNG NGÀY ĐỨC HUỲNH PHÚ SỔ THỌ NẠN PHẢN ĐỐI CÔNG AN CỘNG SẢN ĐÀN ÁP PHẬT GIÁO HÒA HẢO

.....**Việt Nam 27-03-2011**.....

Kính gửi :
Cụ Lê Quang Liêm, Hội trưởng Trung ương GHPGHH Thuận túy,

Đồng kính gửi :
Toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Năm Đinh Hợi 1947, trong khi toàn dân đang chiến đấu để giành lại độc lập cho dân tộc thì Việt Minh Cộng sản, vì quyền lợi phe đảng, lại đã tâm ám hại Đức Thầy Huỳnh Phú Sổ tại Đốc Vàng, Đồng Tháp.

Đối với Dân tộc Việt Nam, Đức Thầy là một vị anh hùng đã một lòng vì dân vì nước đánh đuổi ngoại xâm.

Đối với 7 triệu tín đồ Phật giáo Hòa Hảo (PGHH), Đức Thầy là vị Giáo chủ anh minh đã dạy chúng sinh lấy tinh thần từ bi, hi xả của Đức Phật làm căn bản cho cuộc sống, lấy Bát Chánh (8 điều chân

không hề tuyên bố lý do, cũng như chẳng dám đưa ra một văn bản chính thức cấm tổ chức lễ đó.

Năm nay, để đối phó với Cách Mạng Hoa Lài từ Bắc Phi và Trung Đông đang lan tới Việt Nam, nhà cầm quyền CS đã mở một chiến dịch đàn áp tín đồ PGHH, ngăn cấm Giáo hội cử hành Đại lễ tưởng niệm ngày Đức Thầy Thọ Nạn, trắng trợn chà đạp tự do tôn giáo là quyền thiêng liêng của con người, bất chấp LỄ PHẢI và PHÁP LUẬT.

Trong niềm kính tường tinh thần vì dân vì nước của Đức Huỳnh Phú Sổ, trong niềm trân trọng ý chí kiên cường bất khuất của tín đồ PGHH quyết sống “vì Đạo vì Thầy” và sẵn sàng chết “vì Thầy vì Đạo”, Khối 8406 chúng tôi cực lực phản đối chủ trương tiêu diệt Tự do Tôn giáo của nhà cầm quyền và hành động khủng bố của công an CS đối

với Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo.

Kính Cù Lê Quang Liêm,

Ngày 8 tháng 4 năm 2006, cùng với 117 Đồng bào Quốc nội, cụ đã ký tên và phổ biến Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam (Tuyên Ngôn 8406). Tuyên ngôn ấy có xác định: “Mục tiêu cao nhất trong cuộc đấu tranh giành tự do, dân chủ cho Dân tộc hôm nay là làm cho thể chế chính trị ở Việt Nam hiện thời phải bị thay thế triệt để...”. Năm năm qua, thiếu số cầm quyền Cộng sản vẫn tiếp tục đưa đất nước vào con đường xã hội chủ nghĩa bế tắc không tương và vào quỹ đạo chính trị bá quyền của Trung cộng, khiến dân tình ngày càng đói khổ điêu linh, nhân tâm ngày càng ly tán, đạo đức suy thoái, xã hội hỗn loạn và nguy cơ mất nước cận kề.....

Thực trạng ấy chứng tỏ chỉ khi nào Việt Nam có tự do dân chủ thì thì đất nước mới độc lập và thăng tiến, xã hội mới ấm no và công bằng, tôn giáo mới thực sự phát triển để đóng trọn vai trò của mình giữa lòng xã hội. Khi 8406 chúng tôi tin rằng đã đến lúc toàn thể dân tộc và toàn thể các Giáo hội phải liên kết cùng nhau giải thể chế độ Cộng sản, hầu đạt được mục tiêu là xây dựng một nước Việt Nam đầy tràn tình thương, tự do, dân chủ, công bình và chân lý.

Làm tại Việt Nam, 27-03- 2011

Ban Đại diện LT Khối 8406:

1. Kỹ sư Đỗ Nam Hải, 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, Sài Gòn, Việt Nam.
2. Giáo sư Nguyễn Chính Kết, đang vận động dân chủ tại hải ngoại.
2. Linh mục Phan Văn Lợi, 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, Việt Nam.
3. Linh mục Nguyễn Văn Lý, đang bị quản thúc tại 69 Phan Đình Phùng Tp Huế.

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù Cộng sản.

GIÁO XỨ ĐÔNG YÊN GIÁO PHẬN VINH lại nổi sóng lòng dân, giữ xe và bắt giam công an Nữ Vương Công Lý 23-03-11

Giáo xứ Đông Yên có hơn 1000 hộ gia đình với khoảng 4.500 nhân khẩu sinh sống vùng cửa biển Kỳ Lợi, Kỳ Anh, tỉnh Hà Tĩnh. Đời sống đồng bào ở đây nghèo nhưng tình làng nghĩa xóm luôn được nêu cao đùm bọc lẫn nhau và luôn giữ vững niềm tin của người tín hữu Kitô. Giáo xứ Đông Yên cũng gần các giáo xứ lân cận như giáo xứ Dũ Lộc...

Đặc biệt, giáo dân nơi đây có truyền thống bất khuất, kiên cường trong việc hiệp thông với nhau trước bạo quyền và bảo vệ niềm tin, tín ngưỡng tôn giáo của mình. Khi Tam Tòa bị nhà cầm quyền CSVN đánh đập dã man vào tháng 7-2009, chính Giáo hạt Kỳ Anh đã tổ chức cho 5 linh mục và 200 giáo dân trực tiếp vào Tam Tòa ngay lúc đó để hiệp thông.

Câu chuyện Đông Yên trong những năm khét tiếng khát máu của nhà nước CSVN đã phải chấp nhận đầu hàng trước lòng can đảm của giáo dân Đông Yên từ tháng 12-1969 vẫn còn đọng lại trong ký ức của mỗi giáo dân không chỉ ở đây mà đã thành câu chuyện truyền thống của giáo dân Giáo phận Vinh. Câu chuyện này cũng đã là niềm tự hào của mỗi người giáo dân trước sự vững vàng bất khuất của cha ông mình đã làm nên kỳ tích Đông Yên trong thời kỳ đó.

Trong giai đoạn hiện nay, khi nhà nước CSVN không chỉ dâng Hoàng Sa cho Tàu cộng, dâng đất đai lãnh thổ ở vùng biên giới của dân tộc này, mà còn bằng nhiều cách bán nước rất thâm hiểm như cho thuê rừng dài hạn, khai thác bauxite ở Tây Nguyên, những khu công nghiệp riêng của Tàu như ở Hải Phòng... Thì ngay tại Hà Tĩnh, có một vùng đất thuộc Kỳ Anh đã trở thành khu tô giới của Tàu Đài Loan gọi là cảng Vũng Áng.

Ở đó, nhà cầm quyền CSVN chủ trương cho Tập đoàn công nghiệp nặng Formosa của Đài Loan lập dự án đầu tư nhà máy liên hợp thép tại khu kinh tế Vũng Áng và dự án cảng nước sâu Sơn Dương, với 100% vốn nước ngoài. Dự án này, Đài Loan đầu tư và nắm toàn bộ những lĩnh vực cốt tử của nền công nghiệp tại đây bao gồm: Cảng nước sâu Sơn Dương, nhà máy sản xuất thép và nhà máy điện... Chủ trương này do Phó thủ tướng Hoàng Trung Hải ký từ tháng

3/2008 và dự kiến hoàn thành vào năm 2011.

Hiện nay, khu vực Kỳ Anh, Hà Tĩnh đã hình thành một khu tô giới của Đài Loan giữa miền Trung Việt Nam. Khu vực đó không có dân sinh sống, ngăn cách với bên ngoài bằng hào sâu, thành lũy kiên cố, người Việt Nam không được bên mảng vào trong khu vực độc lập này.

Để thực hiện dự án bán đất trọn gói này cho nước ngoài, nhà cầm quyền CSVN tại Hà Tĩnh đã không ngần ngại đuổi dân ra khỏi khu vực để giao đất cho Tàu mà cả nhà thờ, thánh thất đều được dỡ bỏ. Một ngôi nhà thờ họ đã bị dỡ bỏ để đền bù mấy trăm triệu đồng là nỗi đau của giáo dân GP Vinh mới đây.

Ở xứ Dũ Lộc, nhà cầm quyền đang tìm mọi cách đuổi dân đi khỏi nơi chôn rau cắt rốn của mình bằng cách lập bãi thải nhiệt điện đồ ngay cạnh làng. Việc này đã bị phản ứng dữ dội và nhà cầm quyền đã đang phải tính những con bài khác mà không thể vào để trấn áp giáo dân như những nơi khác.

Riêng về Đông Yên, gần đây để làm cảng nước sâu Sơn Dương cho Đài Loan, nhà cầm quyền đã cho tàu lớn hút bùn nạo vét cảng làm đảo lộn toàn bộ môi trường sống của bà con nơi đây, đẩy họ vào con đường chết để bỏ đất mà ra bỏ nhà mà đi.

Về đời sống, người dân ở đây chỉ có nghề bám biển nuôi sống cả mấy ngàn con người, không có ruộng đất canh tác, không có cơ sở sản xuất gì ngoài mặt biển. Vì thế khi nhà cầm quyền cho nạo vét, làm cảng nước sâu, toàn bộ đời sống bà con bị đe dọa nghiêm trọng.

Trước sự đe dọa đó, ngày 10-3-2011, toàn thể giáo dân, Hội đồng Mục vụ giáo xứ, các giáo họ của 4.500 giáo dân ở đây đã gửi tới Chủ tịch UBND tỉnh Hà Tĩnh, UBND các cấp chính quyền và khu công nghiệp Vũng Áng đơn khiếu nại về những thiệt hại ảnh hưởng đời sống giáo dân.

Nhưng, như bao lá đơn của giáo dân khắp nơi đã gửi đi, nhà cầm quyền VN thực hiện biện pháp thi hành bệnh diếc triển miên, không hề có cách giải quyết thỏa đáng, tiếp tục cho tàu lớn nạo vét lòng biển và thi công công trình coi thường tính mạng

của người dân.

Sáng 21-3-2011, các tàu vẫn tiếp tục làm việc giáo dân đã chèo thuyền ra đuổi, nhưng cạy tàu lớn các tàu này vẫn cứ lỳ lợm như không, bà con đã dùng gạch, đá tấn công trực tiếp. Được tin đó, nhà cầm quyền cho công an, cán bộ hù dọa dân để họ khiếp sợ mà không dám phản kháng.

Một đoàn công an do Phó công an huyện dẫn đầu đến Giáo xứ dọa dẫm giáo dân, ra oai hù dọa nhằm bảo vệ cho tàu lớn tiếp tục thi công. Tức nước vỡ bờ, bà con giáo dân chủ yếu là phụ nữ và trẻ em với số lượng đông, khoảng gần 200 người ra vây lực lượng công an và đã bắt năm người trong đoàn công an này (Có cả một Phó công an huyện) đưa về nhà văn hóa xã và giữ tại đó để mời chính quyền Tỉnh giải quyết nguyện vọng của giáo dân.

Một trong năm người là Phó công an huyện đã giả vờ xin gọi điện thoại và trốn thoát, còn lại 4 người bị dân giữ lại trong nhà văn hóa xã.

Chiếc xe chở đoàn công an về hoạch hợe dân đã bị tam giữ tại chỗ, xịt lốp và bẻ cong biển số.

Tin các này lập tức đã được CA huyện báo về CA tỉnh. Ngay lập tức CA tỉnh phái một phái đoàn vào làm việc với chính quyền xã Kỳ Lợi đồng thời gặp linh mục quản xứ cùng ban hành giáo và giáo dân nhằm thuyết phục bà con trả tự do cho những người bị bắt nhốt.

Mãi đến 20h đêm hôm qua bà con giáo dân mới thả cho họ về.

Sự việc này được công an Tỉnh và chính quyền Hà Tĩnh giấu nhem và thuộc loại "Tuyệt mật" nhưng làm sao giấu được lừa trong lòng dân. Chính quyền Hà Tĩnh hiện hết sức lúng túng để giải quyết vụ việc này.

Liệu có còn tái diễn những vở kịch bạo lực như trước đây đối với giáo dân Đông Yên? Hay lại con bài nhờ Tòa Giám mục can thiệp? Câu hỏi này đang chờ lời giải đáp.

Xin hãy chờ xem.

ĐƠN CỦA GIÁO DÂN ĐÔNG YÊN GỬI NGÀY 10-3-2011

Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Đơn kiến nghị giải quyết thiệt hại ngư trường và ngư cụ của dân làng Đông Yên do việc xây dựng cảng biển Sơn Dương gây ra.

Kỳ Lợi ngày 10-03-2011

Kính gửi:

- Ông chủ tịch UBND tỉnh Hà Tĩnh

Đồng kính gửi:

- Ông chủ tịch UBND huyện Kỳ Anh, tỉnh Hà Tĩnh.

- Ông chủ tịch UBND xã Kỳ Lợi, huyện Kỳ Anh, tỉnh Hà Tĩnh.

- Ban quản lý dự án khu kinh tế Vũng Áng, tỉnh Hà Tĩnh.

Chúng tôi ký tên sau đây là các trưởng thôn, các ban ngành, đoàn thể, Hội đồng Mục vụ xứ đạo Đông Yên, thuộc làng Đông Yên, xã Kỳ Lợi, huyện Kỳ Anh, tỉnh Hà Tĩnh, đại diện cho hơn 1000 hộ dân đang sinh sống trên địa bàn, gửi tới quý vị một vài ý kiến và kiến nghị với quý vị về việc xây dựng cảng biển Sơn Dương, thuộc khu kinh tế Vũng Áng đang ảnh hưởng trực tiếp tới đời sống của chúng tôi như sau:

Là một làng ven biển, có tới 4500 nhân khẩu, người dân Đông Yên chúng tôi sống dựa vào việc đánh bắt thủy hải sản. Đã nhiều đời, tổ tiên, ông cha và cả chúng tôi làm ăn, sinh sống chung quanh vùng biển đảo Sơn Dương này.

Hằng ngày, dù mưa sa, nắng đổ, giông bão hay những đêm tối buốt giá, chúng tôi vẫn phải ra khơi thả lưới, lặn lội với hy vọng và nỗ lực không mệt mỏi, để tìm lấy cái ăn, cái mặc cho bản thân, gia đình và cả tương lai của con cái.

Ngư cụ của chúng tôi chủ yếu là chiếc thuyền chài nhỏ bé, đơn sơ, là những mảnh lưới nghèo nàn, lạc hậu với vài lít dầu làm nhiên liệu hỗ trợ cho từng chuyến đi.

Ai đó nói: cuộc sống vẫn tươi đẹp, nhưng chúng tôi thấy: cuộc sống quá vất vả, khó khăn. Đất nước còn nghèo, chính phủ cũng như quý vị đang có nhiều việc để quan tâm giải quyết. Từ trước tới nay, chúng tôi không dám làm phiền.

Tuy nhiên, với việc triển khai xây dựng cảng biển Sơn Dương, từ ngày 01-03-2011, quý vị đã điều tàu lớn vào nạo vét khu vực cảng, đã xâm phạm và ảnh hưởng trầm trọng tới ngư trường của chúng tôi, làm tổn hại trực tiếp tới miếng cơm, manh áo thường ngày của chúng tôi, phá hủy môi trường sinh thái vùng biển mà chúng tôi đã và đang sinh sống. Bên cạnh đó, lưới chài chúng tôi bị tàu cuốn rách, mắc kẹt dưới bùn đá. Cũng xin nói thẳng rằng chúng tôi không có vườn, không có ruộng, không có nghề nghiệp nào khác ngoài vùng biển. Tư liệu sản xuất của chúng tôi là mặt biển. Ngư trường cần ổn định, hiền hòa mới có thể đánh bắt hải sản được.

Chúng tôi kiến nghị với quý vị gấp rút cho chúng tôi ý kiến cũng như giải quyết đền bù thỏa đáng những thiệt

hại đã và đang xảy ra với từng cá nhân và cộng đồng chúng tôi.

Việc quy hoạch, sắp xếp, xây dựng các khu kinh tế, đó là những bước đi cần thiết của tiến trình công nghiệp hóa, hiện đại hóa đất nước. Việt Nam cần phát triển. Đất nước con Lạc cháu Hồng này cần phải giàu mạnh. Chúng tôi hoàn toàn ủng hộ cũng như không có bất kỳ động thái nào ngăn cản tiến trình đó. Tuy nhiên, là những ngư dân nghèo, thất học, chúng tôi không đủ tự tin, tinh táo, hay cho phép mình mơ mộng về viễn ảnh của một ngày mai tươi sáng như chúng tôi xem thấy trên các phương tiện truyền thông. Chúng tôi cần phải lo bữa trưa, bữa tối và những thứ thiết yếu khác trong cuộc sống hiện tại của kiếp nhân sinh. Như thế, việc phát triển đất nước cần phải đi song song với việc quan tâm đúng mức tới đời sống thường nhật của dân nghèo mà trực tiếp là những ngư dân như chúng tôi đang gánh chịu thiệt thòi.

Chúng tôi xin chân thành cảm ơn!

Trân trọng kính chào.

Ký tên

- Các thôn trưởng thôn phó....

- Hội đồng Mục vụ xứ Đông Yên và các giáo xóm.

- Đại diện nhân dân, đại diện các ban ngành đoàn thể.

TỰ DO NGÔN LUẬN

**Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng**

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

**Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:**

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

**Chào mừng
Đệ ngũ chu niên
Khố 8406**

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY

THÔNG BẠCH SỐ 1

của cụ Lê Quang Liêm về Đại lễ 25-02 âm lịch

.....*Giáo hội Trung ương 28-03-2011*.....

- NAM MÔ BỒN SƯ THÍCH
CA MÂU NI PHẬT

- NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

Suốt 35 năm dài (1975-2010) thực hiện chính sách “DIỆT CHỪNG” đối với PGHH, đảng CSVN đã áp dụng mọi biện pháp, mọi thủ đoạn, mọi âm mưu có thể được để triệt tiêu PGHH và việc triệt để cấm khối tín đồ PGHH tổ chức Đại Lễ 25/2 âm lịch ngày Đức Huỳnh Giáo Chủ bị Việt Minh (VM) ám hại một cách bạo ác và đê hèn là một hành động then chốt để bùng phát lịch sử về tội ác này.

Năm nay (2011) nhà cầm quyền CSVN áp dụng những biện pháp gay gắt, nghiệt ngã, bạo tàn hơn những năm đã qua để cấm khối PGHH Thuần Túy tổ chức Đại Lễ 25/2 âm. Nhà cầm quyền CS đã sử dụng trên 1.000 CA có cả bộ đội, cơ động (chống biểu tình) để phong tỏa chặt chẽ không cho tín đồ PGHH các nơi đến dự lễ... Các bản tin khẩn cấp số 1, số 2, số 3 của Giáo hội Trung ương PGHH Thuần túy đã có thông tin đại lược về các hành động tàn bạo của CA đối với những tín đồ PGHH đến dự lễ.

Đến 12 giờ ngày 28-3-2011 mới có 2 người vào được nhà của ông Trần Nguyên Huân một cách vô cùng khó khăn, vất vả là bà Trần Thị Xinh và Nguyễn Ngọc Hà là 2 người đã công bố Tuyệt Mạng Thư “tự thiêu”.

Trước những hành vi vô nhân đạo, mất tình người của CSVN đối với PGHH, nhất là đối với ngày Đại Lễ 25/2 âm... Phiên họp bất thường thu hẹp của Giáo hội Trung ương PGHH Thuần túy họp trong ngày 27-3-2011 đồng thanh quyết định:

Tính chất thời gian của Đại Lễ 25/2 âm từ trước đến giờ thường gọi là Ngày Đại Lễ 25/2 âm và cử hành trong 2 ngày 24 và 25/2 âm, nhưng vì tình thế hiện nay quá căng thẳng

trước áp lực khủng bố của nhà cầm quyền CSVN, thời gian cử hành Đại Lễ nếu giới hạn vốn vẹn trong 2 ngày để bị bàn tay thô bạo phi nhân bất nghĩa của CA “bóp nát”, không đáp ứng được nhu cầu sùng bái thiêng liêng của toàn thể tín hữu PGHH đối với sự vắng mặt của Đức Tôn Sư.

Cho nên kể từ nay (27-3-2011) trở về sau, kỷ niệm ngày Đức Huỳnh Giáo Chủ vắng mặt thay vì gọi là Ngày Đại Lễ 25/2 âm thì gọi là “Mùa Đại Lễ 25/2 âm” tức là có thể tổ chức Đại Lễ bất luận ngày nào trong năm... ví như ngày 24, 25 bị CA phong tỏa thì tổ chức vào những ngày kế tiếp hoặc trong tháng kế tiếp do sự liên hệ đặc biệt từ Giáo Hội TƯ... và kỳ lễ 25/2 âm Tân Mão xem chưa tổ chức được vì sự phong tỏa nghiệt ngã của hàng ngàn CA và từ đây đến hết năm 2011, bất cứ lúc nào thuận tiện thì PGHH sẽ tổ chức lại ngày lễ này.

Giáo hội Trung ương PGHH Thuần túy mong rằng toàn thể tín hữu trong và ngoài nước thông cảm về quyết định “đương kinh như quyền, đương quyền như quyền” này.

Ngày 25/2 âm là một mốc lịch sử tràn đầy máu và nước mắt của 7 triệu tín đồ PGHH, dù vật đổi sao dời, trời long đất lở không thể xóa được... trong lúc đó thì CSVN quyết tâm xóa bỏ mốc lịch sử này để khóa lấp cái đại tội ác ám hại Đức Huỳnh Giáo Chủ. Ngược dòng thời gian qua một quá trình dài 35 năm (1975-2011), CSVN luôn luôn nỗ lực dùng đủ mọi thủ đoạn khủng bố để cho người tín đồ PGHH không tổ chức được ngày Lễ 25/2 âm.

Như vậy, người tín đồ PGHH “Tận Trung Với Đạo, Tận Hiếu Với Thầy” cần phải quyết tâm tổ chức cho bằng được ngày Đại Lễ 25/2 âm bằng mọi cách, bằng mọi giá để biểu dương ý chí kiên cường bất

khuyết trước nhãn quan mọi người trong nước và ngoài nước, và nhất là đối với đảng CSVN.

Tiện thể, tôi cũng xin kêu gọi bà Trần Thị Xinh, bà Nguyễn Ngọc Hà, cô Lê Thị Mỹ Hạnh đừng vội hủy thân mình. Hy sinh bảo vệ đạo pháp là 1 hành động cao quý tốt bụng, là 1 tấm gương sáng ngời lưu truyền hậu thế muôn đời, nhưng phải thực hiện đúng lúc và đúng chỗ.

Lời nói sau hết của tôi là kêu gọi các cấp lãnh đạo đảng CSVN hãy ngưng ngay con dao “đồ tể” đối với PGHH. Đảng CSVN từ thời VM cho đến CSVN ngày nay luôn luôn quyết tâm tiêu diệt PGHH, nhưng suốt 66 năm dài đảng CSVN có tiêu diệt PGHH được đâu!

*Khấp Bắc Nam Lạc Hồng một giống,
Tha thứ nhau để sống cùng nhau.*

*Tiếc nhau từng giọt máu đào,
Để đem máu ấy tưới vào địch quân.*

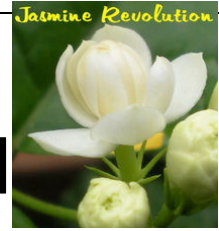
Đó là lời kêu gọi của Đức Huỳnh Giáo Chủ thật cao cả làm sao, thật tha thiết làm sao, tràn đầy tình thương người và người.

Sử dụng hàng ngàn CA, bộ đội để bao vây, phong tỏa PGHH không tổ chức được ngày lễ 25/2 âm... Trên lý thuyết, với cường quyền bạo lực có thể đảng CSVN ngăn chặn được việc tổ chức cuộc lễ 25/2 âm nhưng chắc chắn đảng CSVN không bao giờ ngăn chặn được 7 triệu con tim vì Đạo, vì Thầy.

Sử dụng hàng ngàn binh sĩ, súng ống để uy hiếp, chà đạp giới tu hành cô thế, 2 bàn tay không một tác sát như PGHH... với sử dụng hàng ngàn binh, súng ống để bảo vệ biên giới phía Bắc, bảo vệ Hoàng Sa, Trường Sa, chặn sức bành trướng Bauxite Tây Nguyên, v.v... việc nào cao cả, hào hùng, việc nào đê hèn, ti tiện ??? Hỡi các ông lãnh đạo đảng CSVN ???

Tin giờ chót:

Vào lúc 19 giờ ngày 27-3-2011, anh Nguyễn Văn Cường ngụ ở Thị Trấn Ô Môn (Cần Thơ), Đoàn trưởng Đoàn Thanh Niên PGHH Yêu Nước (Cần Thơ & Hậu Giang) trên đường đi thăm một người bạn, bất thần bị một toán CA ở Quận Ô Môn chặn đường bắt đem về cơ quan CA... Mãi cho đến 15 giờ ngày 28-3-2011, anh Cường không thấy

VIỆT NAM thêm một lần lỗ tàu

.....Song Chi 16-03-2011.....

trở về nhà. Vợ anh Cường có đến cơ quan CA quận Ô Môn để hỏi thì CA nói không có bắt anh Cường, trong lúc bắt anh Cường giữa đường có nhiều người thấy biết. Thế thì có thể anh Cường bị CA đánh chết rồi thủ tiêu, vì anh Cường là một cán bộ năng nổ đang tổ chức rất hiệu quả về “Đoàn Thanh Niên PGHH Yêu Nước” và chính CA Ô Môn đã nặng lời hăm dọa anh Cường.

Đảng CSVN ngày càng chống chọi những món nợ máu với PGHH. Bao giờ mới chấm dứt.

Kết luận:

Hiện nay đảng CSVN đã thắng tay khủng bố trắng PGHH với những hành động tàn ác, bạo ngược không còn tính người như đã trình báo qua nhiều bản tin.

Nhân danh 7 triệu công dân tin đồ PGHH, tôi kính gởi Lời Kêu Cứu đến Thế giới Tự do, đến lòng nhân đạo của nhân loại yêu chuộng Tự do, Lễ phải và Công lý và chúng tôi đặt hết niềm tin vào LKC này.

- NAM MÔ BÔN SU THÍCH CA MÂU NI PHẬT.

- NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT.

Việt Nam, ngày 28-3-2011.

TM Giáo hội TỰ PGHH TT

Hội trưởng

LÊ QUANG LIÊM

Trước những đàn áp ngày càng mạnh tay của nhà cầm quyền địa phương đối với PGHH, nhiều tổ chức trong và ngoài nước đã lên tiếng phản đối và đòi hỏi tự do tôn giáo cho PGHH. Trong bức thư hiệp thông với Giáo hội PGHH TT ngày 26 tháng 3, nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền đã kêu gọi như sau: “*Tha thiết ước mong nhà cầm quyền CS hãy suy nghĩ lại về chính sách đàn áp tiêu diệt Giáo hội PGHH Thuận tụy. Nếu chẳng may ba ngọn đuốc này [Nguyễn Ngọc Hà, Lê Thị Mỹ Hạnh, Trần Thị Xinh] bắt đắ dĩ phải bùng cháy (không một ai thành tâm thiện chí và nặng đức hiếu sinh ưng muốn) thì mong rằng đó sẽ như ngọn đuốc của anh Mohammed Bouazizi bên Tunisia, đem lại mùa xuân tự do cho Đất nước VN và cho các Giáo hội.*”

Trích RFA 29-03-2011

Thế là Việt Nam lại lỗ con tàu “Cách mạng Hoa nhài” từ các nước Bắc Phi và Trung Đông. Như đã từng lỗ con tàu cách mạng “nhung”, cách mạng “màu” ở các nước Đông Âu thuộc khối XHCN cũ và ở Liên Xô hơn 20 năm trước. Và trước đó, sau khi thống nhất đất nước, giai đoạn từ năm 1975-1985, nếu những người Cộng sản biết nắm lấy cơ hội, biết nhìn xa và có tầm lòng rộng mở, thì hành một đường lối chính sách khác hẳn về chính trị, đối nội, đối ngoại, lẫn kinh tế, văn hóa, Việt Nam có thể đã đi theo một con đường khác hẳn. Đối nội, người Việt Nam, nhất là người miền Nam đã không phải chịu thêm những vết thương hậu chiến nặng nề từ sự phân biệt Bắc-Nam, chủ nghĩa lý lịch, trại cải tạo và rất nhiều sự sai lầm khác buộc hàng triệu người phải bỏ nước ra đi và cho đến bây giờ việc hòa giải, hòa hợp vẫn chưa thực hiện được; kinh tế miền Nam có thể đã không bị phá sản, cả nước đã không phải suýt nữa thì chết đói chẳng khác nào Bắc Hàn bây giờ để rồi mãi đến năm 1986, những người lãnh đạo mới bừng tỉnh “mở cửa”, thay đổi, thực chất là đi lại từ đầu, học lại cách làm ăn theo lối kinh tế thị trường... Đối ngoại, Việt Nam có thể đã không phải vướng vào hai cuộc chiến tranh với Campuchia và Trung Quốc, có thể giảng hòa với Mỹ sớm hơn khi chính Mỹ đã chia bàn tay ra trước trong giai đoạn này, để từ đó hội nhập với thế giới sớm hơn rất nhiều, điều mà Trung Quốc đã làm được sau cuộc Chiến tranh biên giới với VN mà thực chất, như nhiều nhà nghiên cứu, bình luận chính trị sau này đã phân tích, là một “món quà” để đổi lấy quan hệ với Mỹ và phương Tây...

Và nếu nhìn xa hơn nữa vào quá khứ, Việt Nam đã từng bỏ lỡ rất nhiều cơ hội khác. Giữa thế kỷ XIX, Minh Trị Thiên Hoàng của nước Nhật đã biết nhìn xa trông rộng, quyết định thực hiện những cải cách triệt để về mọi mặt từ giáo dục, chính trị, quân sự cho đến kinh tế, học tập phương Tây, thoát Á, biến Nhật Bản từ một nước phong kiến với một nền nông nghiệp lạc hậu trở thành một cường quốc về kinh tế-quân sự đầu thế kỷ XX và mấy mươi năm sau nữa, cả thế giới phải khiếp sợ trước sức

mạnh quân sự của Nhật trong thế chiến thứ 2. Trong khi đó, Việt Nam thời nhà Nguyễn thì lại làm ngược lại, “bể quan tòa cảng” khước từ mọi cơ hội cải cách, học hỏi, hậu quả là nước Việt Nam nghèo đói, lạc hậu phải trở thành thuộc địa của Pháp...

Việt Nam. Một dân tộc luôn luôn nhớ tàu. Nhà văn Võ Thị Hảo từng than như thế. Phải, số phận bi kịch của đất nước này, dân tộc này chính là như thế. Và bây giờ điều đó đang lặp lại.

Trong suốt những ngày qua, khi phong trào cách mạng hoa nhài bắt đầu bùng lên từ Tunisia rồi lan rộng sang Ai Cập và các nước khác ở Bắc Phi, Trung Đông... nhiều người Việt Nam trong và ngoài nước cũng nhân đó nghĩ suy đến vận mệnh của đất nước. Một câu hỏi đầu đầu nhất được đặt ra: Liệu có một cuộc cách mạng như thế ở Việt Nam vào thời điểm này?

Nếu theo dõi một số bài viết, ý kiến của mọi người xung quanh chủ đề này, có thể thấy khá nhiều quan điểm đối chọi nhau nhưng nhìn chung, có thể chia làm hai luồng chính. Quan điểm thứ nhất, thường là của những người Việt ở hải ngoại và những người hoạt động cho phong trào dân chủ, cho rằng sẽ có, và cần phải có một cuộc cách mạng hoa nhài ở Việt Nam vào thời điểm này. Những người ủng hộ quan điểm này thường lý giải dựa trên tình hình kinh tế xã hội lẫn chính trị ở Việt Nam hiện nay quá bí bết, bất ổn về nhiều mặt, chưa kể mối họa từ phương Bắc đã quá rõ ràng, người dân VN đã phải chịu đựng một cuộc sống tồi tệ quá lâu rồi, cần phải thay đổi để cứu mình, cứu dân tộc, cứu đất nước. Và rõ ràng là những cuộc cách mạng từ các nước Tunisia, Ai Cập... có những điểm khiến người ta có quyền hy vọng: không do các đảng phái tổ chức chính trị tạo nên, không có một gương mặt lãnh tụ nổi bật, hoàn toàn bắt nguồn từ sự bức xúc của chính người dân, từ những cuộc biểu tình ôn hòa và đã đi đến thắng lợi... Tất nhiên, trường hợp của Lybia thì hoàn toàn khác. Có những người rất lạc quan, cũng đã có những lời kêu gọi được đưa ra trên các trang mạng...

Quan điểm thứ hai, thường là của

những người ở trong nước, ngược lại, cho rằng VN sẽ không có một cuộc cách mạng, thậm chí chưa nên, không nên có, vào thời điểm này. Một số lập luận được đưa ra để lý giải tại sao như vậy: Có người cho rằng vì cuộc sống ở VN hiện nay dễ chịu hơn xưa nhiều, vì người dân VN đang tạm bằng lòng với những gì họ có. Có người thì chỉ trích phong trào dân chủ ở VN quá yếu, và lập luận: cứ cho là VN sẽ xảy ra một cuộc cách mạng tự phát của quần chúng, thế thì chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, đâu là lực lượng đối lập có đủ sức đứng ra “làm việc”, thậm chí “giải giáp” đảng Cộng sản VN, nắm quyền lãnh đạo đất nước? Liệu có chẳng một tình trạng hỗn loạn, xâu xé tranh giành quyền lực khiến mọi chuyện càng thêm bí bết sau đó? Cũng có người cho rằng chỉ khi nào Trung Quốc thay đổi thì VN mới hy vọng có thay đổi, rằng ở VN không thể có cách mạng từ dưới lên mà chỉ có cách mạng từ trên xuống, rằng nên trông đợi vào sự thay đổi từ phía nhà nước VN, họ đã thay đổi nhiều và sẽ còn tiếp tục thay đổi v.v...

Thực tế cho thấy một cuộc cách mạng như mong đợi đã không xảy ra. Nhưng lại không hẳn từ những lý do như quan điểm thứ hai nói trên. Vậy thì vì sao?

Phân tích tình hình chính trị xã hội ở VN hiện nay, phải nói là thời cơ đã quá chín muồi. Quan điểm của ai đó cho rằng vì cuộc sống ở VN hiện nay dễ chịu hơn trước kia nên người VN cảm thấy tạm bằng lòng như vừa nêu trên là hoàn toàn không đúng. Nếu là thời điểm nào khác, khi chính sách đổi mới bước đầu đã đem lại sự tăng trưởng về kinh tế, thoát khỏi nạn đói theo nghĩa đen... thì còn có lý. Còn hiện nay? Ai đang sống ở VN hoặc nếu không sống ở trong nước nhưng theo dõi đều đặn tình hình qua báo chí, đều thấy rõ VN hiện đang phải đối mặt với một giai đoạn khủng hoảng thực sự về kinh tế. Sự bất ổn đã thể hiện quá rõ. Đây là hậu quả của sự điều hành quản lý kinh tế kém cỏi và những phương pháp sai lầm suốt một thời gian dài, mà người dân đang phải trực tiếp gánh chịu. Lạm phát tăng cao, đồng tiền bị mất giá, vật giá leo thang tác động đến đời sống của từng gia đình. Chỉ từ một bộ phận nhỏ là tầng lớp quan chức, giới giàu có, trung lưu trở lên ở các thành phố lớn, còn thì nông dân, công nhân, dân nghèo thành thị, sinh viên, công nhân viên chức bình thường cho tới đồng bào ở tỉnh lẻ, vùng sâu vùng xa, dân tộc thiểu số... đời sống thực sự khó khăn. Khái niệm “ổn định” mà nhà nước VN thường đem

ra để mỹ dân và “hù dọa” mọi ý muốn đòi thay đổi đã không còn đứng vững nữa. Bởi ổn định đây không chỉ là ổn định về chính trị do được cai trị bằng bàn tay sắt. Người dân cần có sự ổn định về kinh tế, xã hội. Cuộc sống hàng ngày, tương lai có thể hoạch định được. Nên nếu nói đời sống hiện nay đã tạm ổn là một cái nhìn phiến diện. Đừng quên đời sống và thu nhập đầu người của các nước như Tunisia hay Ai Cập còn cao hơn của VN nhiều vậy mà dân chúng họ đã không bằng lòng.

Kinh tế thì như vậy, còn xã hội? Có lẽ cũng không cần phải chứng minh về bức tranh thực trạng xã hội VN hiện nay là như thế nào, chính báo chí truyền thông nhà nước hàng ngày đã nêu lên quá rõ. Nạn tham nhũng, những bất công phi lý trong xã hội, khoảng cách giàu nghèo, đạo đức bị xuống cấp, cái xấu cái ác không từ tế ngày càng tràn lan như cỏ dại trong lúc cái đẹp, cái thiện, cái tử tế ngày càng hiếm hoi; giáo dục thì lạc hậu, nạn chạy chữ chạy chức, đạo văn, thói lừa lọc... nhan nhản, môi trường sống bị ô nhiễm, thiên nhiên bị tàn phá... Một người sinh ra trong một gia đình quan chức hoặc có tiền, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì trừ việc kiếm sống và ngắm vượt bản thân có thể sẽ không thấy hết mọi điều nhưng còn đa số người dân? Vì sao 36 năm sau ngày thống nhất đất nước, người VN vẫn tìm mọi cách bỏ nước ra đi? Đi bằng con đường “xuất khẩu lao động” làm thuê cho xứ người, đi lấy chồng Hàn Quốc, Đài Loan, Trung Quốc... - những cuộc hôn nhân qua môi giới may ít rủi nhiều; đi học, đi làm ăn rồi tìm cách ở lại v.v...

Nếu thử một lần tìm hiểu số phận của những người nông dân một nắng hai sương, là một trong hai lực lượng chính đem lại đồng tiền ngoại tệ cho đất nước qua con đường xuất khẩu gạo và các sản phẩm nông nghiệp nhưng lại luôn luôn bị ép giá từ chính những công ty nhà nước, bị cưỡng bức bán rẻ đất đai nhà cửa từ những đợt giải phóng mặt bằng để rồi một ngày nhập trong hàng ngũ dân oan đi khiếu kiện đất đai... Những người công nhân với đồng lương rẻ mạt, bị bóc lột ngay trên đất nước mình. Những ngư dân đi làm thuê ở xứ lạ bị hải tặc bắt cóc, còn ở ngay trên vùng bờ biển nước mình thì bị “tàu lạ” đâm chìm tàu, bắt giữ, đánh đập, đòi tiền chuộc... Những cô gái nông thôn vì nghèo khó phải đi lấy chồng xa, đi làm Ôsin, đi làm gái, đi để thuê... kiếm tiền... Những đồng bào dân tộc thiểu số sống nghèo nàn lạc hậu mọi

thứ từ tinh thần đến vật chất...

Nếu thử tìm hiểu, thì câu trả lời cuộc sống ở VN hiện nay có ổn không sẽ khác ngay.

Hoặc nếu một ngày chẳng may đi trên đường bị tai nạn giao thông do một kẻ nào đó chạy xe ẩu tông phải nhưng nếu kiện thì cũng chẳng ăn thua gì; một ngày chẳng may chạy xe ngoài đường quên đội mũ bảo hiểm và bị mấy tay công an đánh cho gãy cổ, tử vong - như đã từng có nhiều người chết oan vì bị những ông công an chả coi mạng sống của dân ra gì, quen thói dùng bạo lực hành hung người dân đến tử vong chỉ vì những sai phạm hết sức nhỏ nhặt; một ngày thấy mình học hành tử tế, làm việc vất vả cả đời nhưng vẫn chỉ là một nhân viên quèn trong khi bằng bạn cùng lớp tốt nghiệp cán mai, đạo đức tệ hại lại là xếp mình chỉ vì con của ông X cháu của ông Y; một ngày thấy người anh là công nhân xây dựng chết oan chỉ vì công trình đang xây bị “rút ruột”, đổ sập trên đầu; người chị ngồi khóc đưa con gái nhỏ bị làm nô lệ tình dục cho ông Hiệu trưởng đạo mạo và những vị quan chức tai to mặt lớn v.v. và v.v...

Đến lúc đó, câu trả lời cuộc sống ở VN hiện nay có ổn không sẽ khác ngay.

Nghĩa là nói thẳng ra, tình hình kinh tế chính trị xã hội ở VN đã quá đủ cho những mâu thuẫn xã hội dồn nén từ bao lâu nay. Chưa kể, mỗi họa từ Trung Quốc mà tôi sẽ nói đến sau.

Thế nhưng ở VN vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra. Vì sao? Phải chưa xót mà nhận thấy rằng dân tộc nào chính phủ ấy và ngược lại. **Nếu như tính cách của một con người có thể tạo ra số phận của người đó thì với một dân tộc cũng vậy, tính cách của một dân tộc sẽ góp phần quyết định làm nên số phận của dân tộc, đất nước đó.** Mà tính cách của một dân tộc phần lớn là từ cái môi trường xã hội tạo nên. Tính cách của người Việt, vốn dĩ đã mang nhiều nhược điểm của người dân sống trong một nước nông nghiệp lạc hậu, cộng thêm một thời gian dài sống dưới một chế độ độc tài toàn trị và một môi trường xã hội tệ hại, đã dần dần hình thành một số “căn bệnh” khó chữa. Trước đây tôi đã từng viết bài “*Những căn bệnh đang hủy hoại xã hội VN*”, đó là: bệnh vô cảm; cái xấu cái ác lên ngôi; sự bạc nhược, cầu an; sự giả dối; hoài nghi và mất lòng tin. Và nếu nói kỹ hơn thì sẽ còn một số “bệnh” khác nữa. Một cuộc sống bất an, luôn phải vật lộn với cơm áo gạo tiền, bao nhiêu nỗi lo nỗi sợ hàng ngày, mặt khác, cũng đang tồn tại

phổ biến ở VN một lối sống phụ thuộc nặng nề vào vật chất và những giá trị giả, giá trị ảo, qua đó con người được đánh giá dựa theo cái nhà, cái xe, quần áo bên ngoài hay mảnh bằng, cái “ghế”... Cả hai khía cạnh đều khiến tạo nên những thế hệ “phi chính trị”, chỉ quan tâm đến việc mưu sinh và kiếm một chỗ đứng trong xã hội, đến bản thân, gia đình mình. Chưa bao giờ nội lực xã hội VN lại cạn kiệt về mọi mặt và nguyên khí con người VN cũng cạn kiệt đi như bây giờ. Bao nhiêu sự dũng cảm, quật khởi bất khuất, lòng tự hào tự tôn dân tộc đã bị chính những người nắm quyền đất nước bào mòn đi, làm cho hèn hạ bạc nhược đi, như họ.

Tôi cũng muốn nói thêm một ý là một số người viết bài trong nước thường hay tỏ ra coi thường, chỉ trích người Việt hải ngoại và những người hoạt động dân chủ là không hiểu biết về tình hình trong nước, làm chính trị salon... rằng cách mạng nếu có, phải do người trong nước tạo nên. Không ai chối cãi và cũng không ai tranh công gì điều hiển nhiên này. Nhưng vận mệnh đất nước như thế này chưa lo được mà ngồi chỉ trích chê bai nhau làm gì, đất nước là của chung, ai cũng nên và có quyền đóng góp phần của mình, dù chỉ một bài viết, một câu nói, cũng đã là quý. Tôi nghĩ thế. Sự chia rẽ, dường như cũng là một trong những nhược điểm khá rõ của dân tộc tôi.

Với một dân tộc như thế, tinh thần đầu để có một cuộc cách mạng?

Lý do chính là nằm ở đó chứ không phải vì xã hội VN hôm nay đã ỏn và người dân VN chưa muốn thay đổi.

Với quan điểm cho rằng ở VN không thể có cách mạng từ dưới lên, mà chỉ có cách mạng từ trên xuống, nên trông đợi vào sự thay đổi từ phía nhà nước VN, rằng họ đã thay đổi nhiều và sẽ còn tiếp tục thay đổi... tôi cũng nghi ngờ luôn vào điều này. Không phải vì quá cực đoan như Boris Yeltsin là *"Cộng sản chỉ có thể thay thế chứ không thể thay đổi được"*. Đúng là trong những năm qua, các thế hệ lãnh đạo đảng và nhà nước Cộng sản ở VN buộc phải thay đổi và có thay đổi. Ai cũng thấy, về mặt lý thuyết con đường đi của xã hội hiện nay cũng như trên thực tế, những gì họ đang tiến hành ở VN hoàn toàn trái ngược 180 độ so với những gì họ từng tuyên bố hay thực hiện trước kia, thời thập niên 50 cho tới 80. Nhưng có những cái không bao giờ họ thay đổi, ví dụ như sự bảo thủ đến cùng vì quyền lợi của chế độ, **luôn luôn đặt quyền lợi của đảng,**

của chế độ, của một thiểu số đặc quyền đặc lợi lên trên quyền lợi của đất nước, dân tộc. Trong nhiều mặt, họ vẫn thay đổi rất chậm, họ tìm mọi cách để trì hoãn thời gian. Và lại nếu có muốn đổi nhanh họ cũng không dám (và cũng không làm được), vì cứ nhìn qua các thế hệ lãnh đạo của VN thì thấy không có ai có tầm nhìn xa, trí tuệ vượt trội, họ đều kém cả về đầu óc, tư duy lẫn bản lĩnh. VN không có một Mikhail Gorbachov hay Boris Yeltsin. Họ cứ dàn đều cùng nhau một bước tiến hai bước lùi.

Một dân tộc thì như thế, những người lãnh đạo thì như thế. Trong khi tình hình của VN thì không còn có thể chờ đợi được nữa. Bởi kinh tế quá nguy ngập. Xã hội nát bét. Nội lực, nguyên khí con người đều cạn kiệt. Bên cạnh đó là mối họa từ phương Bắc.

Tôi cũng từng viết: nếu đảng Cộng sản Trung Quốc có tiếp tục lãnh đạo đất nước thêm cả trăm năm nữa, Trung Quốc cũng chẳng mất vào tay nước nào, nhưng nếu đảng Cộng sản Việt Nam mà tiếp tục “tại vị” thêm chừng hai thập niên nữa thôi, VN chắc chắn sẽ mất vào tay Trung Quốc -không “mất” kiểu này thì kiểu khác.

Một chính quyền điều hành kinh tế kém cỏi, không đảm bảo được một sự ổn định trong đời sống hàng ngày của người dân. Một chính quyền bạc nhược để mất đất mất biển, đảo vào tay nước khác, có còn xứng đáng để tiếp tục độc quyền lãnh đạo?

Trong cuộc đời một con người, chẳng bao giờ nên dùng chữ “nếu”. Vận mệnh của một dân tộc, một đất nước cũng vậy. Nhưng dù sao, cũng chỉ một lần thử đặt những chữ “nếu”... Hơn hai mươi năm trước, nếu VN cũng chuyển mình dứt khoát và triệt để như các nước Đông Âu, chúng ta đã có được 20 năm đi theo một con đường khác, với một thể chế chính trị khác, như hầu hết các nước tiến bộ trên thế giới đã lựa chọn. Những *Hiệp ước Biên giới trên đất liền năm 1999, Hiệp định phân vịnh Bắc bộ VN-TQ năm 2000* đã không được ký, và VN đã không phải mất đi thêm hàng trăm kilomet vuông lãnh thổ dọc theo biên giới, hàng ngàn kilomet vuông lãnh hải, thác Bản Giốc, Ải Nam Quan vẫn còn... Chúng ta chắc chắn đã không mắc kẹt quá sâu trong mối quan hệ với TQ như bây giờ và TQ cũng không dám bắt nạt ta quá mức, bởi chúng ta có đồng minh quân sự chứ không phải như hiện tại. Hai mươi năm trước TQ khác xa bây giờ. Hai mươi năm là đủ cho một đất nước có thể tiến được rất

xa nếu đi đúng đường.

Với một TQ ngày càng mạnh, càng đầy tham vọng, liệu sự mất mát của VN có dừng lại ở đó? Không ít lần trên những trang mạng TQ, các tướng lĩnh thuộc phái điều hầu của TQ, với giọng điệu đầy hung hăng, đã từng hầm hè muốn gây chiến nữa ở vùng biển Đông nói chung và với VN nói riêng. Những ngày này nhiều bài viết cũng đã nói đến nguy cơ TQ có thể nhân dịp VN đang lao đao vì kinh tế, để tấn công chiếm thêm một số đảo ở Trường Sa. Và nếu sự thật xảy ra, gần như chắc chắn TQ sẽ chiếm được thời, ai sẽ là đồng minh của VN, ai sẽ hỗ trợ VN? Mỹ ư? Đùng hy vọng hão. Hoặc chưa cần đến nói đến chuyện TQ tấn công bằng vũ lực. Nếu kinh tế VN sụp đổ, ai sẽ chia bàn tay ra “giúp đỡ”? Vẫn không phải là Mỹ hay các nước phương Tây. Chỉ có ông anh cả TQ bỏ hầu bao ra và kèm theo đó là những điều kiện gì. Xin dành câu trả lời lại cho mọi người.

Lại nếu... Chính vì vậy, nếu VN lỡ tàu thêm lần này sẽ là ân hận vô cùng cho tương lai. Cũng có thể không còn đường lùi nữa, cái họa một ngàn năm phương Bắc lại trở lại chẳng?

Song, số phận của VN là do chính người dân VN quyết định. Không một lời kêu gọi nào có tác dụng một khi người dân còn đang lơ mơ, mù mịt, chưa tỉnh thức. Hơn ba thập niên trước, cũng chính vì sự thờ ơ vô cảm với vận mệnh của đất nước đó mà người miền Nam đã khiến cho đồng minh của họ, người Mỹ thêm một lý do để nản lòng bỏ cuộc khi ván cờ VN vốn đã làm nước Mỹ quá thiệt hại, tốn kém. Trong khi miền Bắc thì quá quyết tâm đến cùng để giành chiến thắng, cho dù cái giá của chiến thắng là bao nhiêu.

Việt Nam -một số phận đầy bi kịch.

Xin các bạn trẻ dùng internet, điện thoại di động, truyền tin nhắn kêu gọi: đồng bào tập hợp biểu tình nhân ngày xử án Ls Cù Huy Hà Vũ (04-04-2011), tẩy chay bầu cử Quốc hội độc đảng tổ chức ngày 22-05-2011.

ĐỪNG TRÁNH XA CHÍNH TRỊ

—Iris Vinh Hayes 13-03-2011—

Tôi đã sinh ra và trưởng thành trên một đất nước mà tôi thường xuyên nghe từ miệng của những người lớn chung quanh nào là “đừng có dính vô chính trị mà khổ thân” hoặc “ai làm chính trị thì kệ họ đi” hoặc “học theo 3 cái tượng kia kia, bịt mắt, bịt tai, bịt miệng lại!” hoặc “thật thà như vậy thì không nên dính vào chính trị” hoặc “làm chính trị phải gian hùng, phải thủ đoạn, phải ác độc” hoặc “chính trị rất dơ bẩn không phải là chỗ cho người hiền đức”... vân vân. Nói tóm lại là những bài học tôi được người lớn dạy bảo có thể tóm gọn trong vài chữ: hãy tránh xa chính trị.

Những nhận xét của họ không phải là không đúng với sự thật. Nhưng không may chúng chỉ là những sự thật của một xã hội đã chìm ngập quá lâu trong bóng tối. Những khuyên răn của họ không phải là không có lý. Nhưng buồn thay chúng chỉ là cái lý của những người đã bị chìm quá lâu trong nếp sống vong thân.

Thế nào là vong thân? Vong thân là khi tự thân đã đánh mất chính mình, đã không thể có được sự tự chủ và tự do, đã không được quyền làm người, đã không được sống như là một con người đúng nghĩa, đã trở thành vô cảm trước những diễn biến chung quanh. Trong môi trường như vậy thì làm sao mà không khô, làm sao mà kẻ xấu ác không hoành hành, làm sao mà chính trị không dơ bẩn, làm sao mà người hiền không bị bóp chết.

Câu hỏi quan trọng là: ai đã dung dưỡng những thứ xấu ác đó, ai đã để cho bóng tối áp bức tiếp tục phủ trùm lên đất nước, ai đã tiếp tay cho nếp sống vong thân?

Không cần biết ai đã tạo ra những thứ xấu ác, không cần biết ai đã áp đặt những thứ xấu ác, không cần biết ai đã duy trì những thứ xấu ác, có một điều chắc chắn là **chính tôi đã dung dưỡng những thứ xấu ác đó; chính tôi đã để cho bóng tối phủ trùm đất nước; chính tôi**

đã tiếp tay cho nếp sống vong thân. Vâng, chính là tôi, một con dân của tổ quốc. Chính là tôi, một thành viên của xã hội. Chính là tôi, một tác nhân của môi trường sống.

Tại sao có thể là như vậy? Rất đơn giản. Tại vì là **khi im lặng trước những điều xấu ác, tôi đã trực tiếp đồng lõa. khi cam chịu cúi đầu trước những điều xấu ác, tôi đã trực tiếp khuyến khích. khi tránh xa chỗ diễn ra những điều xấu ác, tôi đã trực tiếp mở rộng.**

Khi mà đại đa số công dân đều chỉ biết im lặng khuất phục trước độc tài chuyên chế, trước tham nhũng lũng đoạn, trước trần lộn cường đoạt, trước dối gian bùng bít, trước gian ngoa xảo quyệt, trước khủng bố bạo hành, trước bắt chính bất minh, trước tham lam trá trở thì thử hỏi làm sao đất nước không đầy dẫy độc tài chuyên chế, tham nhũng lũng đoạn, trần lộn cường đoạt, dối gian bùng bít, gian ngoa xảo quyệt, khủng bố bạo hành, bắt chính bất minh, tham lam trá trở ?

Khi mà đại đa số quần chúng đều chỉ biết tránh xa chính trị để mặc tình cho kẻ xấu ác hoành hành thì thử hỏi làm sao nền chính trị của quốc gia không dơ bẩn, không xấu xa, không ác độc, không tà đạo, không chuyên chế, không nắm tay của bọn đầu trâu mặt ngựa ?

Khi mà mỗi cá nhân không dám xác lập quyền lực của chính mình để tạo ra sức mạnh cộng hưởng giúp xác lập quyền lực của toàn dân thì thử hỏi làm sao một đảng cầm quyền không thao túng, không tự ngồi trên cả luật pháp, không ngang nhiên vơ vét tài nguyên của đất nước, không hút nạo máu mỡ của bá tánh, không khủng bố những tiếng nói đối lập, không đối xử tàn tệ với đồng bào ruột thịt hơn cả những kẻ ngoại bang đô hộ thuộc địa ???

Sống trong một quốc gia, dầu muốn hay không muốn thì mỗi người dân trong quốc gia đó cũng đã tự nhiên tham gia vào nền chính trị của đất nước rồi. Chỉ có điều là

tham gia để biến quốc gia đó thành một quốc gia lý tưởng, thành một nơi chốn đáng sống cho mỗi người và mọi người bằng cách tích cực xác lập quyền lực của người dân qua hành động cụ thể hay là tham gia để biến quốc gia đó thành địa ngục trần gian bằng cách im lặng, cúi đầu và lánh xa. Phải, tôi không ngại lập lại một lần nữa, “im lặng, cúi đầu, lánh xa” là cách tham gia chính trị để biến một đất nước thành địa ngục.

Mãi cho tới ngày hôm nay tôi vẫn phải nghe từ miệng của những người chung quanh những lời tương tự, cũng với hàm ý “hãy tránh xa chính trị.” Nhiều thế hệ trước đã bị đầu độc với những lời khuyên vô trách nhiệm này. Thế hệ đương đại đang bị “mang niềng kim cô” với cụm chữ đầy răn đe này. Nếu không có sự thay đổi về nhận thức thì có lẽ những thế hệ mai sau cũng sẽ không khá hơn. Tôi thực sự ưu phiền và lo lắng. Với một tấm lòng vì tiền đồ của dân tộc, tôi xin mạn phép được hét to để mọi người, mọi thế hệ -- trước kia, ngay bây giờ và mai sau-- và mọi giai tầng của đất nước cùng nghe về một sự thật đơn giản:

Không có một công dân nào sống trên đất nước của mình có thể trốn lánh tham gia chính trị, chỉ có sự chọn lựa tham gia chính trị bằng thái độ nào mà thôi.

Những đồng bào của tôi ơi, nhất là những người trẻ trong nay mai sẽ phải kê vai nâng cả một gánh sớ hà, xin đừng để cho kẻ xấu ác tiếp tục khủng bố bằng cụm chữ răn đe “hãy tránh xa chính trị.” Cũng đừng để cho những kẻ uơon hèn vô trách nhiệm nhồi sọ cả một thế hệ rường cột với cụm chữ “hãy tránh xa chính trị” để biến thành kẻ vô trách nhiệm như họ.

Sự nhần nhục nào cũng phải có giới hạn. Khi mạng sống của dân đã bị coi thua súc vật, khi tài sản của dân đã bị tước đoạt dễ như lấy đồ trong túi, khi tôn nghiêm của dân đã bị chà đạp quá đáng thì **giới hạn của sự nhần nhục đã bị phá vỡ.** Đã đến lúc mọi người cần phải đứng lên cùng nhau tham gia vào nền chính trị của đất nước một cách tích cực và cụ thể để tái lập một cơ

chép điều hành đất nước của dân, do dân và cho dân. Đã đến lúc mọi người cần đứng lên cùng nhau tham gia vào nền chính trị của đất nước một cách tích cực và cụ thể để tái lập 1 xã hội văn minh và thiện đức.

Ở thời điểm lịch sử này toàn dân đang có cơ hội để giành lại **nhân quyền và dân quyền** đã bị tước đoạt trong nhiều năm qua, hãy tham gia để **xác lập quyền lực của người dân bằng chính sức mạnh của toàn dân** và nói cho ĐCSVN biết rằng **dân là chủ của đất nước** này chứ không phải họ.

Hãy tham gia với quyết tâm **“không khoan nhượng cái xấu ác”** nhưng **không để bị ô nhiễm bởi hận thù**. Hãy tham gia với **một tình thương lớn và cho một ước mơ lớn**.

Con đường mà chúng ta cùng đi để **xác lập quyền lực của người dân bằng chính sức mạnh của toàn dân** chắc chắn là không bằng phẳng, nếu không muốn nói là có thể phải hy sinh cả tánh mạng. Trên con đường đó, chúng ta tuyệt đối không thể sử dụng bạo lực để đối kháng với bạo lực; tuyệt đối không thể để hận thù dẫn chúng ta vào con đường lập lại sai lầm lịch sử mà chính chúng ta đã từng là nạn nhân; tuyệt đối không thể để sự sợ hãi biến chúng ta thành lũ người xấu ác mà chính chúng ta đang lên án họ. Những cái không thể này không phải là những ý nghĩ “lãng mạn trong đấu tranh” mà là một “tính toán chính lược” sẽ quyết định xác suất thành bại của một cuộc cách mạng, trong đó có cả nỗ lực kiến tạo một quốc gia lý tưởng sau khi quật ngã được chế độ độc tài. Như tôi đã từng nói trong bài **Bát Chánh Kiến Cho 1001 Ghonim Của VN**:

Chỉ có tình thương lớn mới chuyển hóa được tâm thức con người và đưa cá nhân, chủng tộc, nhân loại vượt lên trên mọi dị biệt để hình thành một môi trường sống dung nạp hơn, phồn thịnh hơn, nhân bản hơn và an ninh hơn.

Hãy dùng chính cái sức mạnh chúng ta có được mà họ không có để thắng. Họ có sức mạnh của bạo lực, **chúng ta có sức mạnh của biển người phản kháng bất bạo**

động. Họ độc tài chuyên chế, chúng ta biểu dương dân chủ tự do. Họ khinh bạc nhân dân, chúng ta có lòng thành kính thể hiện qua sự tôn trọng nhân quyền và dân quyền. Họ tàn nhẫn với dân đen, chúng ta có lòng từ mẫn thể hiện qua sự quan tâm và tương trợ. Họ chà đạp sĩ phu và trí thức, chúng ta tôn trọng lắng nghe dù là tiếng nói đối lập. Họ bán nước cầu vinh, chúng ta sắt son với tiền nhân giữ nước và dựng nước. Họ bịt mắt thiên hạ, chúng ta có thông tin và sự thật. Họ có ĐCSVN, chúng ta có toàn dân trong đó bao gồm cả cảnh sát, quân đội và CNV của bộ máy hành chính. Họ có được ngọn roi của kẻ cầm quyền, chúng ta có được áo giáp lương tâm và nhiệt tình của toàn nhân loại trên thế giới. Họ sử dụng cương thi XHCN để tiếp tục phủ bóng tối lên đất nước, chúng ta mang quang huy của mặt trời chân lý “sống như con người” chiếu sáng khắp hang cùng ngõ hẻm. Họ chỉ có một kết quả duy nhất là phải đầu hàng trước sức mạnh của toàn dân, chúng ta có một chọn lựa đúng đắn là sẽ ôm vào vòng tay tất cả những người đã qui phục trước sức mạnh của dân. Họ chắc chắn sẽ tan rã, chúng ta chắc chắn sẽ có 1001 Ghonim của Việt Nam bước ra từ dân để hoàn thành ý nguyện của dân thứ ý nguyện đơn giản mà thiêng liêng: **mọi người đều được sống như 1 con người**.

Đã đến lúc mọi người cần phải đứng lên cùng nhau tham gia vào nền chính trị của đất nước một cách tích cực và cụ thể để tái lập một cơ chế điều hành đất nước của dân, do dân và cho dân. Đã đến lúc mọi người cần phải đứng lên cùng nhau tham gia vào nền chính trị của đất nước một cách tích cực và cụ thể để tái lập một xã hội văn minh và thiện đức.

Và cho những ai còn e ngại, sao không thử bắt đầu với trách nhiệm nhỏ nhất như tác giả Nguyễn Ngọc Già đã viết trên Dân Luận: “**Mỗi lần chúng tôi gặp nhau hàn huyên, tôi và anh ấy luôn nói về tình hình chính trị - xã hội, tôi cũng hay chia sẻ những bài viết của mình với anh ấy. Ban đầu anh ấy ngại ngùng và có vẻ lảng tránh, dần dần (sau cả năm trời) anh ấy bớt thái độ né tránh và quan tâm hơn. Tôi dần thêm bước nữa, đề nghị anh ấy đọc bài của tôi, anh ấy bảo: “Tôi yêu đất nước này, và cũng rất đau đầu với những bất công đầy rẫy trong xã hội, nhưng có lẽ tôi không có lý tưởng như anh”, tôi trả lời: “Không, đó không phải là lý tưởng, đó là trách nhiệm của chúng ta. Anh cứ coi như, trách nhiệm của tôi là viết, trách nhiệm của anh là đọc và truyền bá cho những người chung quanh. Hãy bắt đầu từ trách nhiệm nhỏ nhất”, và anh ấy đồng ý.”**

Xin đừng tránh xa chính trị!

MỸ CHẤT của dân một nước lớn

.....**Ngô Nhân Dụng 14-03-11**.....

Người Việt Nam vốn kính trọng dân Nhật, mà ít thù hận họ, so với dân các nước Á Đông khác. Có lẽ vì, không như ở Hàn Quốc và Trung Quốc, thời gian quân Nhật chiếm và cai trị nước ta rất ngắn, tháng 3 đến tháng 8 năm 1945.

Trận động đất ở Fukushima vừa qua lại khiến nhiều người Việt thán phục tinh thần của người Nhật Bản (NB) hơn. Ở nhiều quốc gia, khi có một trận động đất làm cho bao nhiêu nhà cửa đổ nát như thế này, một mối lo của giới cảnh sát là người ta đến hôi của tại các cửa hàng. Ở Nhật Bản không thấy.

Chủ nhật vừa qua 13-3-2011, ông Nguyễn Đình Đăng, làm việc ở NB từ năm 1995, đã bày tỏ niềm kính trọng trong blog của ông: “...Xem trên TV thấy cụ già được quân lính công ra khỏi khu nhà đổ nát, vẫn mỉm cười trả lời phóng viên. Máy phụ nữ nhận cơm nắm người ta phát trong căn nhà mất điện tối om, vẫn cúi lạy cảm ơn dưới ánh đèn pin. Cũng thấy có người khóc (cụ già và trẻ con). Toàn bộ Nội ác NB làm việc hầu như 24/24 từ Thứ sáu (ngày động đất). Ông kết luận: “Một đất nước mà người dân thực sự bình thân, lịch sự, giữ phẩm cách, rất trật tự, tử tế với nhau trong thảm họa... là 1 đất nước thực sự vĩ đại.”

Hai chữ “vĩ đại” có quá đáng hay không? Chúng ta nhớ trong phim “Chuyện Tử Tế” của Trần Văn Thủy, có đoạn một phóng viên hỏi mấy em bé (với biểu ngữ viết mấy chữ “vĩ đại”) rằng: “Các em đã thấy cái gì vĩ đại bao giờ chưa?” Các cháu bé cười! Có lẽ tấm lòng cảm phục diễn tả qua hai chữ “vĩ đại” cũng không phải là quá đáng. Tiến sĩ Nguyễn Đình Đăng, với hai bằng tiến sĩ Vật lý và Toán học, “đã sống 18 năm thời niên thiếu của mình rồi sau này làm việc vài năm tại Việt Nam, 11 năm tại Liên Xô cũ, một thời gian tại Châu Âu và thăm một số trường đại học tại Hoa Kỳ,” theo lời tự thuật trong một bài trước đây. Những lời ngợi khen của ông chắc rất có cân nhắc và rất thành thật.

Một dân tộc và mỗi con người, khi bị thử thách trong những cơn hoạn nạn, là lúc chứng tỏ mình lớn hay nhỏ, có đáng kính trọng hay không. Một dân tộc sẽ được người ta kính trọng khi tư cách chững chạc, đường hoàng thể hiện ngay trong tư cách của những người dân bình thường, chứ không phải chỉ thấy trong những công trình văn hóa, kinh tế, đồ sộ. Khi nhìn các Kim Tự Tháp ở Ai Cập hay các Vạn hà và Vạn Lý Trường thành ở Trung Quốc, người ta không quên rằng trong đó cũng thể hiện chế độ khắc nghiệt của các vua chúa và thân phận khốn cùng của hàng vạn dân phu. Nền văn hóa của một dân tộc thể hiện ngay trong cuộc sống hàng ngày của người dân bình thường.

Trong cuốn tự truyện “Niên Biểu,” Phan Bội Châu kể những kinh nghiệm đầu tiên đối với dân Nhật vào năm 1905, là trên xe công cộng có ai bỏ quên đồ thì cũng không lo bị lấy mất. Cụ đi xe lửa từ Thành Hộ (Kobe) tới Hoàng Tân, xuống ga, chờ hành lý mà không thấy. Nhưng một viên chức đã trấn an, gọi xe đưa cụ Phan và cụ Tăng Bạt Hổ đến quán ăn mà ông ta đã giữ chỗ cho trước. Tới nơi, thì hành lý của họ cũng tới. Hai cụ đã từng bỏ quên đồ trên xe lửa, vài ngày sau tới tìm thấy vẫn ở chỗ cũ. Cụ nhận xét: “Chính trị của cường quốc với trình độ của quốc dân chỉ một việc ấy!” Cho nên, cụ cũng khen người Nhật không khác gì ông Nguyễn Đình Đăng, một trăm năm sau: “Mỹ chất của dân quốc nước lớn thiệt có như thế!” Chúng tôi lập lại hai chữ “Mỹ chất” trên tựa đề là để chúng ta cùng tưởng nhớ Phan Bội Châu.

Phan Bội Châu bày tỏ niềm cảm phục khi gặp một người phu kéo xe ở Tokyo. Trở lại Nhật Bản lần thứ hai sau khi về nước, Phan Bội Châu và Tăng Bạt Hổ đến Đông Kinh để tìm

một sinh viên người Trung Hoa học ở trường Chấn Võ. Một người phu xe biết đọc chữ Hán đưa hai ông khách Việt Nam từ ga xe lửa tới trường, nhưng anh du học sinh đó đã đi ở chỗ khác rồi. Người phu xe bảo hai khách ngoại quốc chờ ở một đầu phố, anh ta đi tìm giúp. Chờ từ 2 giờ đến 5 giờ chiều, anh phu xe trở lại, báo tin đã tìm được địa chỉ. Anh đưa hai người đến khách sạn nơi chàng sinh viên Trung Hoa đang ở trọ. Hai nhà cách mạng Việt Nam muốn đền ơn, đưa cho anh ta một đồng. Anh ta nhất định từ chối, chỉ nhận đúng 52 xu. Anh giải thích: Vì đó là giá một chuyến xe đi từ nhà ga Tokyo đến khách sạn này. Phan Bội Châu kết luận: **“Than ôi! Trình độ trí thức dân nước ta xem với tên phu xe Nhật Bản chẳng dám chết thẹn lắm sao!”**

Một người Việt Nam khác cũng vừa mới **“phải hổ thẹn về một bài học làm người”** sau khi gặp một em bé lên 9 tuổi trong vùng Fukushima bị động đất. Câu chuyện của anh Hà Minh Thành đã được truyền bá khắp các mạng của người Việt Nam trong và ngoài nước, chỉ xin kể vắn tắt. Cùng với các cảnh sát Nhật đến Fukushima lo việc cứu trợ người bị nạn, anh Thành gặp một em bé 9 tuổi, rét lạnh vì chỉ mặc một mảnh áo thun và chiếc quần cộc tập thể ăn cắp, đang xếp hàng chờ nhận thức ăn cấp cứu. Cha mẹ và gia đình em có lẽ đã tử nạn cả. Anh Thành cởi chiếc áo lạnh của mình tặng em bé, em nhận lấy. Anh lại đưa cho em bao lương khô khẩu phần ăn tối của mình. Em bé cúi đầu, nghiêng mình cảm ơn như lời người Nhật. Xong, em đem gói lương khô đó tới để chung vào thùng thực phẩm mà người ta đang phân phát rồi lại quay lại xếp vào hàng như cũ. Anh Thành “mới hỏi nó tại sao con không ăn mà lại đem bỏ vào đó. Nó trả lời: ‘Bởi vì còn có nhiều người chắc đói hơn con. Bỏ vào đó để các cô chú phát chung cho công bằng chú ạ.’”

Hà Minh Thành viết: **“Xưa nay tôi không phục người Nhật lắm. Từ khi còn đi học, làm kỹ sư rồi làm cảnh sát thì phải luôn tiếp xúc với những người Nhật ở mặt trái của xã hội. Nhưng mà hành động của người dân Nhật trong vùng động đất bây giờ đã khiến tôi phục họ thật sự.”** Anh kể chuyện một ký giả Trung Quốc tên là Vương Hy Văn cùng với anh đi ngang qua một ngôi nhà bị sập. Họ trông thấy rất nhiều đồng tiền giấy **“có lẽ từ ngôi nhà đó trôi ra, ướt, nằm tứ tán cả bãi đất.”** Tổng cộng số tiền rơi vãi chắc cũng

vài chục triệu yen, một đôla Mỹ hiện đổi được khoảng 78 yen. Nhưng mà chẳng ai thèm nhặt. Cũng giống như năm 1905 Phan Bội Châu và Tăng Bạt Hổ thấy không ai lượm lấy đồ người khác bỏ quên trên xe lửa! Một trăm năm sau, nhà báo Trung Hoa cũng phải thú nhận: “50 năm nữa, kinh tế Trung Quốc chắc hẳn sẽ đứng đầu thế giới, nhưng vĩnh viễn Trung Quốc không thể được gọi là cường quốc vì 50 năm nữa người Trung Quốc cũng chưa thể có trình độ dân trí và ý thức đạo đức công dân cao như người Nhật hiện tại. Tôi hổ thẹn mình là con cháu của Khổng Tử nhưng không hiểu cái đạo Nhân Nghĩa làm người bằng họ.” **Vương Hy Văn không dùng hai chữ “vĩ đại” nhưng niềm kính trọng cũng cao như của Nguyễn Đình Đăng.**

Khổng Tử vẫn còn “sống” ở Nhật Bản trong mấy thế kỷ qua, mặc dù họ đã “duy tân” theo Âu Mỹ được hơn một thế kỷ rưỡi. Nhà báo Mỹ T. R. Reid kể rằng khi các con ông được nhận vào học mấy năm ở trường tiểu học Yodobashi số 6, Tokyo, thì “bài học mạnh nhất mà các con tôi mang theo được sau khi rời ngôi trường Nhật Bản này là một điều mà chúng tôi không chờ đợi. Các cháu được dạy để trở thành những môn đồ Khổng Giáo tí hon (to be little Confucians).” Ngôi trường công lập đó dùng biết bao nhiêu thời giờ, kỹ xảo và năng lực để dạy các bài học đạo đức: đức hạnh công dân, cách cư xử đúng, hành vi đúng, như là những phần tử trong một cộng đồng. Reid đã viết cuốn “Confucius Lives Next Door” (Ông Khổng Tử bên hàng xóm). Mỗi khi nhà báo thắc mắc tại sao người Nhật lại hành động khác hẳn lối người Mỹ, hàng xóm của Reid ở Tokyo, ông Matsuda Tadao lại giải thích bằng một câu: “Đức Khổng Tử nói rằng...” Trước năm 1945, ở Việt Nam các bậc cha mẹ, ông bà cũng thường dạy con cháu như vậy: “Đức Khổng Tử nói rằng...” T.R. Reid giải thích tất cả những đức tính của người Nhật Bản: lễ độ, liêm khiết, trung thực, trọng công ích, danh dự, tín nghĩa, vắn vắn, là nhờ nền giáo dục Nho Giáo. Người Trung Hoa và người Việt Nam đã tự cắt đứt với truyền thống đó, thay các quy tắc đạo lý của Khổng Mạnh bằng các khẩu hiệu chính trị nhập cảng từ Nga Xô.

Trong một bài về đời sống dân Nhật, Nguyễn Đình Đăng đã kể chuyện bà vợ và con ông đánh mất ví, rồi sau đó có người lượm được đã đem trả, hoặc gửi bưu điện trả tận nhà. Trong một cuộc hội nghị khoa học, một giáo sư người Ý đến dự,

cũng mất thẻ thông hành (hộ chiếu) trong khi đi chơi Tokyo. Anh ta hết sức hốt hoảng, nhưng mọi người nói anh cứ yên tâm, gọi điện báo cho Đại Sứ quán rồi chờ. Quả nhiên ngày hôm sau, Đại Sứ quán Italia gọi điện thoại nói có người đã nhận được hộ chiếu của anh và gửi đến cho. Nhà khoa học người Ý kêu lên: "Thật là không thể tin được!"

Nguyễn Đình Đăng cũng giải thích **tư cách đạo đức của người Nhật đạt được là nhờ nền giáo dục**, giống như T.R. Reid. Nhưng ông còn nhận thấy một yếu tố quan trọng khác, nằm trong chế độ chính trị nước Nhật: **Đó là quyền tự do phát biểu**. Reid là người Mỹ, đối với ông thì cuộc sống tự do dân chủ ở Nhật không có gì khác lạ với ở Mỹ, cho nên ông chỉ so sánh nền giáo dục hai nước. Nguyễn Đình Đăng từ Việt Nam sang Nhật nên nhìn thấy những điều T.R. Reid không quan tâm.

Nước Nhật đã có một hiến pháp dân chủ do người Mỹ soạn cho, sau khi Nhật bại trận. Ông Đăng viết: "Quyền tự do cá nhân được Hiến pháp tôn trọng tuyệt đối," và "ở Nhật không có bất kỳ tổ chức hoặc cá nhân nào có quyền bắt bạn cắt xén sáng tạo của bạn, hoặc ngăn cấm bạn triển lãm hoặc in ấn tác phẩm của mình vì những gì bạn viết hoặc vẽ ra trong tác phẩm..." Ông Đăng còn thấy khi tới sống ở nước Nhật cả trẻ em cũng cảm thấy được sống tự do: "Một anh bạn Việt Nam mới sang Nhật cùng vợ và con trai học lớp Một. Tôi hỏi cháu: 'Cháu thấy trường Nhật khác với trường Việt Nam thế nào?' Cháu trả lời: 'ở trường Nhật cháu cảm thấy được nói năng tự do thoải mái.'"

Ông Đăng nhớ lại câu chuyện của chính con trai của ông, nói với cha là cháu đã biết nói dối lần đầu tiên khi còn học lớp Một ở Hà Nội. Sáng hôm đó cô giáo quát: "Ai quên mang lọ mực, hãy để tay lên bàn." Các học sinh để tay lên bàn đều lãnh một vút thước kẻ vào tay rất đau. Con tôi cũng quên mực, nhưng không muốn ăn vút, nên cháu đã nói dối: "Thưa cô, sáng nay lúc em chuẩn bị lọ mực đi học, mẹ em đã đánh đổ mất!" Cháu được cô tha." Ông kết luận: "Dạy dỗ dựa trên sự sợ hãi không cảm hóa được con người mà chỉ làm con người trở nên dối trá, thủ đoạn."

Nhưng Nguyễn Đình Đăng vẫn nhìn xa hơn câu chuyện trước mắt: "Không thể xây dựng một xã hội tự do, văn minh, hạnh phúc dựa trên sự sợ hãi của người dân. Có lẽ người Nhật hiểu rất rõ điều đó khi xây dựng xã hội của họ."

Tất cả mọi người Việt Nam đều

muốn nước mình sẽ tiến bộ, có ngày theo kịp dân Nhật Bản. Qua những câu chuyện trên đây ai cũng có thể rút ra những kết luận phải làm gì. Phải có tự do dân chủ. Phải xây dựng nền giáo dục dựa trên đạo lý; không bắt các nhà giáo, các khoa học gia, nhà văn, nghệ sĩ làm nô lệ cho các cán bộ chính trị. Đừng để đến đầu thế kỷ 22 lại có người Việt Nam đến nước Nhật và cảm thấy hổ thẹn như ông, cha đã từng hổ thẹn. ●●●●●

khu phố này đến khu phố khác lần lượt bị mất điện, thế mà không xảy ra một vụ trộm cướp nào, nên cảnh sát không phải mất công đối phó và dồn nỗ lực cứu giúp những người bị thương, hướng dẫn mọi người đến nơi tránh nạn.

Khi trận động đất xảy ra, Quốc hội Nhật đang họp. Đảng cầm quyền và các đảng đối lập tranh cãi nhau rất quyết liệt, nhất quyết không nhường nhau, nhưng khi nghe báo cáo sơ khởi về thiệt hại do động đất

NGƯỜI NHẬT

ý thức, tự trọng và kỷ luật giữa cơn nguy khốn

.....*Ngô Văn 16-03-2011*.....

Có thể nói Nhật Bản là xứ sở của động đất và sóng thần (tsunami). Động đất cấp hai, cấp ba theo biểu đồ Richter xảy ra gần như cơm bữa. Và động đất từ cấp 5 trở lên để kéo theo sóng thần xuất hiện. Ai cũng sợ hai thiên tai này. Nhưng có điều lạ và khó nói là người dân Nhật mong có những trận động đất như vậy. Vài ba tháng trở lên mà không thấy động đất thì hơi lo vì sợ ông Trời nổi giận, dòn lại, làm một trận lớn thì chết. Ngày xưa, Nhật cũng hứng chịu động đất triền miên, mỗi trận lớn cướp đi cả mấy vạn sinh mạng. Sách vở, tài liệu có ghi lại khá đầy đủ, nhưng chỉ viết rằng động đất lớn lắm chứ không biết lớn thế nào. Mãi đến thời Minh Trị năm thứ 17 (1884), Nhật mới bắt đầu thiết lập được hệ thống đo chấn động. Từ khi có hệ thống này thì cuộc động đất vào ngày 11-03-2011 vừa rồi được coi là lớn nhất trong hơn 127 năm qua với nguồn chấn động 8,9 Richter nằm ngoài khơi vùng đông bắc, cách đất liền khoảng 130 km. Tỉnh Miyagi với thành phố Sendai, cách Tokyo 351 km, là nơi bị động đất và sóng thần tàn phá nặng nhất.

Những thiệt hại về nhân mạng và tài sản ngay lúc động đất và sóng thần xảy ra thì đành bó tay cam chịu. Nhưng nếu người Nhật không có ý thức, lòng tự trọng và kỷ luật thì chắc chắn thiệt hại sẽ còn cao hơn nhiều, không ai lường được. Tại các thành phố lớn, khi động đất đang xảy ra, người ta thấy tại các cầu thang của những tòa nhà cao tầng, từng đoàn người nói đuôi nhau đi xuống, không ai xô đẩy ai để giành đường chạy trước cho dù ai nấy mặt mày xanh như tàu lá chuối, đi không vững. Trong cảnh ngổn ngang vì nhà cửa sụp đổ, nhiều đám cháy xảy ra, hết

và sóng thần gây nên thì tất cả đều xếp mọi chuyện lại để dốc lòng lo cứu trợ cho dân. Chủ tịch đảng Tự Do, một đảng đối lập lớn nhất, đề nghị ngưng họp một tuần để chính phủ chuyên tâm lo cho các nạn nhân và cam kết sẽ hiệp tác đến cùng với chính quyền trong tất cả mọi công tác cứu trợ. Tất cả hệ thống giao thông ở các thành phố lớn bị động đất đều ngưng hoạt động, hầu hết những người đi làm, đi công chuyện không có phương tiện về nhà, chính quyền trưng dụng ngay các trường trung học công lập làm chỗ trú qua đêm cho bất kỳ ai cần, rồi thông báo trên đài cho mọi người biết, yêu cầu những ai ở xa không nên về nhà vì rất nguy hiểm. Những nơi tạm trú qua đêm được nhân viên tòa hành chính địa phương đem mền gối, cơm vắt, nước uống đến phân phát. Có nơi đồ phân phát thiếu vì số người tạm trú quá đông, nhưng không có chuyện giành giựt nhau, trật tự vô cùng. Người nhận được chia sẽ cho người không nhận được. Chỗ tập trung nhiều người nhất vẫn là các nhà ga vì ai cũng muốn khi xe điện chạy lại là leo lên để về nhà ngay. Các nơi này đông nghẹt người nhưng chẳng hề có lộn xộn, mọi người nhường nhịn nhau tối đa, nhân viên nhà ga và cảnh sát làm tất cả những gì có thể làm được để giúp cho tất cả. Bộ trưởng Phủ Thủ tướng, kiêm phát ngôn viên chính phủ cứ hai tiếng một lần lên đài báo cáo tình hình, trấn an người dân và cũng không quên xin lỗi về những gì mà chính phủ thiếu sót hay chậm trễ trong việc cứu trợ ngay thời điểm này.

Trong số những người phải tạm "sống bụi" nêu trên, có nhiều bà con người Việt từ Việt Nam sang lao động

hoặc học hành. Nhìn cảnh chính phủ Nhật tất bật lo cho dân như thế mà còn phải lên tiếng xin lỗi vì cảm thấy vẫn còn nhiều thiếu sót, nhiều người Việt chạnh lòng nhớ đến quê nhà vào năm 2008, khi miền Bắc bị trận lụt lịch sử. Giữa Hà Nội mệnh mông sông nước, người dân đã chẳng được nhà nước giúp một gói mì khô mà còn phải nghe lời phê phán của Bí thư Thành ủy Hà Nội Phạm Quang Nghị: “Tôi thấy nhân dân ta bây giờ so với ngày xưa ý lại nhà nước lắm”. Còn trong vụ xả nước đập thủy điện A Vương ở Quảng Nam không hề thông báo trước và tuôn ra ngay tại cao điểm mùa lũ năm 2009 làm chết hàng trăm người dân, các quan chức cấp tỉnh bảo đó là công ty tư nhân nên họ không chịu trách nhiệm. Còn ông Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải khi được báo chí hỏi thì phán A Vương làm thế là đúng và chế trách dân chúng quanh vùng không cảnh giác phòng chống bão lũ. Có lẽ các quan chức trung ương còn đang quá bận với các dự án xây đường tàu cao tốc, làm nhà máy điện nguyên tử, thuê vệ tinh truyền tin, và cho đầu thầu các khu khai thác Bôxít mới.

Trở lại xứ Thái Dương Thần Nữ, một hai ngày sau cơn động đất, nhiều cửa hàng và siêu thị tại những nơi bị thiệt hại nặng đã mở cửa lại nhưng trong tình trạng thiếu hàng trầm trọng mà người mua thì sập hàng rất dài. Nước uống, bánh mì, thức ăn nhanh là những mặt hàng khan hiếm nhất nên mỗi người chỉ được mua một lít nước. Các món bánh mì, cơm vắt mỗi thứ chỉ được mua một cái. Mọi người đều chấp hành theo lời yêu cầu của các cửa tiệm chẳng ai lên tiếng phản nản. Đặc biệt không một con buôn nào lợi dụng tình trạng này để tăng giá. Nhiều cửa hàng tiện lợi (convenient stores) còn vui vẻ bán chịu cho những khách không hề quen mặt vì biết rằng khi đi lánh nạn họ không đem theo được đồng nào. Những người mua thiếu khi gặp lại thân nhân là đem tiền đến trả ngay, chẳng cửa hàng nào thất thu về chuyện bán thiếu.

Trong khi tự vệ đội, cảnh sát, nhân viên cứu hỏa và nhiều tổ chức thiện nguyện đương đầu với hiểm nguy để cứu những người bị nhà cửa đè, thì chính phủ Nhật phải lo đối phó với nguy cơ nổ 4 lò hạt nhân ở nhà máy phát điện nguyên tử Fukushima, cách Tokyo khoảng 200 km. Ngoài việc tìm cách cứu chữa cho khỏi nổ, chính phủ Nhật đã ra lệnh cho cư dân ở cách nhà máy phát điện từ 50 mét đến 20 km phải sơ tán để tránh phóng xạ, còn cách 30 km thì phải

chuẩn bị.

16 năm trước, trận động đất Hanshin Awaji đã làm cho Kobe trở thành đống gạch vụn, thế mà chỉ trong vòng 3 năm là đã tái thiết xong, còn đồ sộ hơn trước rất nhiều. Nhật Bản là một nước văn minh, cộng thêm ý thức, lòng tự trọng và kỷ luật của người dân rất cao nên chắc chắn sẽ kiên cường để vượt qua tất cả những khó khăn hầu vươn lên; mọi người đều tin như vậy. Và cũng từ những người dân này, một chính quyền thực sự yêu nước và có trách nhiệm với dân được chọn ra.

Tại Việt Nam, cách Nhật Bản chừng 3600 km, người ta chỉ thấy những vở kịch trách nhiệm vụng về và kịch cớm. Ngày 14 tháng 3 vừa qua, báo chí lẽ phải cho hay Viện năng lượng nguyên tử Việt Nam yêu cầu các cơ sở đo mức độ phóng xạ trong môi trường, trong khi chính các thành phố Nhật bên ngoài Fukushima cũng chưa thấy cần thiết. Thế là cũng đo, cũng đạc rồi báo cáo cho hay đến nay không hề có một sự bất thường nào về phóng xạ tại hai trạm đo. Đây lại càng là một màn dương oai diệu võ buồn cười **vi trong lúc đó các lãnh đạo CSVN nhất định tiếp tục làm phình ngày một lớn hơn nữa trái bom bùn đỏ đang nằm ngay trên “nóc nhà Đông Dương”, và long trọng đặt ngòi nổ trong tay các chuyên gia Trung Quốc. Trời ạ!**

điện hạt nhân Fukushima khoảng 25km. Anh đi trợ giúp người Nhật nhưng công việc chính là thu lượm và chôn cất những người xấu số.

Trong bức thư này, Hà Minh Thành -tên người viết- kể về một đứa bé 9 tuổi, có lẽ đã mất cả cha lẫn mẹ làm lụi đứng, trong gió rét, với bộ quần áo mỏng manh, giữa hàng người rờn rẫn để chờ lấy khẩu phần ăn bé nhỏ. Cảm thương với em và sợ em khi đến lượt sẽ chẳng còn thức ăn, người đàn ông đã khoác lên tấm thân bé nhỏ của em chiếc áo và đưa em gói lương khô khẩu phần của mình. Thắng bé khom người cảm ơn nhưng không ăn ngẫu nhiên –như phản ứng bình thường của một đứa trẻ đang đói– mà lẳng lặng đem lên nộp lại cho người phân phát rồi quay lại đứng tiếp vào hàng.

Hay chuyện không hề có cướp phá, hôi của ở Nhật. Chuyện đồng người dài, xếp hàng im lặng để lấy nước, lấy thức ăn, dầu thấp sáng... không hề chen lấn, xô đẩy, cãi cọ. Người khỏe tự giác chăm sóc, giúp đỡ người già yếu, có những người già được công trên lưng hàng km. Chuyện 30 đứa bé mồ côi ở một trường học vẫn lặng lẽ chờ cha mẹ

NHẬT và VIỆT

saokhácnhaudếnthế?

—Mạc Việt Hồng 21-03-2011—

Việt Nam khác Nhật là lẽ thường. Bởi lịch sử, văn hóa, nền giáo dục của mỗi dân tộc một khác. Vấn đề ở đây là tại sao lại khác đến như vậy, trong khi cùng ở châu Á, cùng máu đỏ da vàng? Tại sao không chỉ khác nhau ở văn hóa ứng xử mà còn ở đạo đức xã hội?

Trong những ngày qua, khi những trận động đất làm rung chuyển nước Nhật thì ở ngay nơi tâm chấn điều tàn và đổ nát, nhiều câu chuyện đã làm rung động lòng người.

Người ta truyền nhau bức thư gửi từ Nhật Bản của một người gốc Việt đang làm việc cách nhà máy

tới đón mà mỗi tiếng kẹt cửa có thể làm lóe lên những hy vọng mong manh của chúng, chúng im lặng chịu đựng mà không hề than khóc dù có thể đã biết bố mẹ mình không bao giờ quay lại đón chúng nữa. Hay 50 kỹ sư và công nhân Nhật tình nguyện bám trụ ở nhà máy điện hạt nhân sau khi 4 tổ máy đã phát nổ và hàng trăm ngàn người cũng như hầu hết công nhân nhà máy phải sơ tán. Trong số người tình nguyện ở lại, có người chỉ còn 6 tháng nữa về hưu. Người công nhân sắp hưu trí ấy đã nhắn với lại vợ mình: “Em đừng buồn, nếu anh không về”. Những người tình

nguyện ở lại đều biết rằng mình có thể hy sinh. Rồi hình ảnh những người gồng hàng cứu trợ làm việc hết sức khần trương. Các đội tìm kiếm nạn nhân miệt mài không kể đêm ngày, hối hả, lo lắng như đang tìm chính thân nhân của mình. Còn nhiều lắm những câu chuyện cảm động...

Báo chí VN cũng đưa tin khá đầy đủ và có nhiều bài viết ca ngợi tinh thần Nhật bản, bày tỏ sự khâm phục người Nhật và không ít người đã ngậm ngùi so sánh với VN.

Có người đặt câu hỏi, nếu Việt Nam động đất thì sao nhỉ? Ủ nhỉ, thì sao?

Thì:

- Động đất có khi chết 200 nhưng giẫm đạp lên nhau mà chạy, chết thêm nghìn nữa.

- Các ban ngành sẽ họp bàn cách cứu hộ từ ngày này qua ngày kia.

- Cướp giật hời của sẽ phổ biến, hoa người ta còn cướp giật nói chi tới đồ ăn hay tiền bạc vào lúc hỗn quan hỗn quân như vậy. Người đi hời của sẽ nhiều hơn người đi cứu trợ.

- Nếu có phát khẩu phần ăn sẽ chẳng có hàng lỏi gì, bà già trẻ nhỏ sẽ bị chen cho bẹp ruột, ai thắc mắc hay nhìn đều mấy kẻ chen lấn, thì “bỏ cho mày mấy chường”.

- Sẽ xuất hiện đủ loại cò: Cò mua, cò bán, cò di tản, cò cứu trợ, cò bệnh viện... tha hồ chặt chém đồng bào.

- Tiền và hàng cứu trợ sẽ vào tay dân thì ít, cửa quan thì nhiều.

- Ai muốn người nhà mình đang kẹt trong đống đổ nát được đào bới, tìm kiếm trước thì hãy chi đẹp cho đội cứu hộ.

- Khu nào có quan chức ở thì được ưu tiên cứu hộ trước, khu nào dân đen sinh sống thì cứu sau.

- Cửa hàng sẽ thi nhau tăng giá, bắt chẹt những người khốn khổ.

- Tổ chức nào, tôn giáo nào muốn cứu trợ thì phải được sự đồng ý của Mặt trận Tổ quốc và các cấp chính quyền kéo các “thể lực thù địch” lợi dụng v.v...

Bức tranh toàn cảnh động đất ở Việt Nam, nếu có, nó sẽ na ná như vậy. Nhiều người nhức lòng tự hỏi: sao dân Việt Nam lại tha hóa như thế, có khi cả thế kỷ nữa họ cũng

không theo kịp nước Nhật về văn hóa ứng xử...?

Nhưng sao họ không đặt câu hỏi: quan chức Việt Nam ra sao, giáo dục của Việt Nam thế nào? Em bé 9 tuổi kia chắc chắn được dạy dỗ trong một nền giáo dục đầy nhân bản, nơi cha mẹ em không phải đi tét lễ, dút lót thầy cô để em được đối xử tốt hơn, được điểm cao hơn, không bị liếm ghế khi phạm lỗi; nơi thầy hiệu trưởng của em không mua dâm hàng chục học trò; nơi giáo viên không chửi học sinh như hát hay bằng những từ “thằng nọ”, “con kia”; nơi các anh chị lớp trên không đấm đá hội đồng, giật tóc, lột áo nhau trong những giờ ra chơi; nơi em đi học không phải qua những con đường đầy hồ tử thần bầy người hay những cây cầu xây bằng xi măng cốt tre bởi những quan chức như Huỳnh Ngọc Sĩ v.v...

Người dân VN chắc chắn sẽ tốt hơn, nhường nhịn, trật tự và tương thân tương ái hơn nếu họ không sống trong một xã hội chụp giật, mua quan bán chức, tham những từ trên xuống dưới; nơi kẻ có quyền hành tha hồ vơ vét cho đầy túi tham; nơi quan chức sở hữu hàng hecta đất, nhà nọ nhà kia, mỗi căn hàng triệu đô mà trẻ em phải đu dây đi học; nơi quan bộ chưa nhắc đất khỏi ghé, quan con đã nhắm nhắm ngời vào; nơi vào cửa đồn công an thì ra cửa nghĩa địa, công an đánh chết dân như đập ruồi; nơi mỗi mét rừng đầu nguồn bị đám quan tham đem bán bằng những món tiền ít hơn tiền mua mớ rau muống v.v... Quan như thế, sao đòi hỏi dân phải mẫu mực, phải liêm khiết, không hời của, không cướp giật?

Người dân Nhật như vậy vì họ được hưởng nền giáo dục nghiêm khắc và trong sạch; vì họ có những quan chức biết đau nỗi đau của dân, biết khóc cùng dân như ông giám đốc sở Điện lực Tokyo dù sự cố xảy ra là do thiên tai, chứ không phải do lỗi ông; vì họ có những vị bộ trưởng như Ngoại trưởng Seiji Maehara, từ chức và xin lỗi dân vì đã nhận số tiền ủng hộ của một nữ doanh nhân nước ngoài trị giá (chỉ có) 610 đô la trong một hoạt động gây quỹ; vì họ có vị thủ tướng róm róm nước mắt

từ xin từ chức vì không thực hiện được một trong các cam kết của mình... Ở VN có những quan chức mẫu mực như vậy không? Câu trả lời là một ngàn lần không! Thủ tướng VN vẫn tại vị sau hàng loạt các bê bối. Quan chức ta không ai chịu trách nhiệm khi thủy điện xả lũ chết dân, khi dân hàng ngày sập bẫy tử thần. Ông Lê Đức Thúy vẫn tại vị và lên tivi trả lời phỏng vấn về chính sách tiền tệ khi báo chí Úc đã không ít lần nhắc tên ông trong vụ nhận hối lộ 10 triệu đôla in tiền Polymer. Bác Ng. Trường Tô vẫn đủ can đảm ngày ngày xách cặp tới cơ quan làm việc khi cả nước biết chuyện chủ tịch tỉnh cỡi trường...

Thôi, đừng trách móc, đòi hỏi người dân nếu quan chức của ta như vậy! Đứng là nhà dột từ nóc dột xuống! Còn tại sao ư?

Hồ Chí Minh khi sinh thời từng nói: “*Vì lợi ích mười năm thì phải trồng cây, vì lợi ích trăm năm thì phải trồng người*”. Dân tộc ta đã 81 năm “cố” đảng. Như vậy, đại đa số dân chúng Việt Nam hiện nay là những người sinh ra và trưởng thành -như cách chúng ta thường nghe- “dưới ánh sáng của đảng”, “dưới sự lãnh đạo tài tình của đảng”. Vậy họ là sản phẩm từ sự gieo trồng của đảng mà ra. Không lẽ nói rằng tại đế quốc hay thể lực thù nghịch ư? Không lẽ ‘thành tích’ đánh đuổi đế quốc, thực dân, giành độc lập dân tộc, tăng trưởng kinh tế... là do đảng lãnh đạo, còn suy đồi đạo đức là do thiên tai? Xưa rồi, bây giờ không phải thời kỳ nói lấy được mà người ta vẫn tin.

Nghịch lý của Việt Nam là đời sống kinh tế càng đi lên thì nền đạo đức xã hội lại càng đi xuống. Đó là bi kịch của dân tộc.

Chẳng biết bi kịch đó còn làm ai bản khoăn nữa không?

Đàn Chim Việt

Kính mời vào xem và ghi tên gia nhập Khối 8406 ở trang mạng của Khối :
<http://khoi8406vn.blogs.pot.com>

khúc xương CÙ HUY HÀ VŨ

—Phạm Trần 18-03-2011—

Hai bài dưới đây, các tác giả viết trước ngày có quyết định dời phiên tòa xử Ls Cù Huy Hà Vũ sang ngày 04-04-2011.

Tiến sỹ Luật Cù Huy Hà Vũ, người bị Nhà nước Cộng sản Việt Nam truy tố về tội được gọi là “Tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam” sẽ bị đem ra xử tại Tòa án Nhân dân Thành phố Hà Nội ngày 24-03 (2011).

Khác với tất cả các vụ án chính trị trước đây có cùng tội trạng của một số người đấu tranh dân chủ, bắt bạo động, kể cả Linh mục Nguyễn Văn Lý, người vừa mãn hạn tạm tha một năm để chữa bệnh vào ngày 15-3 (2011), nhưng vẫn còn được tạm trú ở Tòa Tổng Giám mục Huế, ông Vũ thuộc dòng dõi “con nhà nòi” có cha là Nhà thơ Cù Huy Cận (Huy Cận), nguyên Bộ trưởng Canh nông và từng là “môn đệ” của Hồ Chí Minh.

Mẹ ông Vũ, Bà Ngô Thị Xuân Như, từng là Bác sĩ Viện Y học cổ truyền Việt Nam là em ruột của Nhà thơ Ngô Xuân Diệu, thuộc dòng họ Ngô Đức Kế. Nhà Thơ Xuân Diệu còn là cha nuôi của Tiến sỹ Vũ.

Tài liệu trên mạng lưới Internet toàn cầu viết : “Sau khi tốt nghiệp Đại học Ngoại ngữ Hà Nội (chuyên ngành tiếng Pháp), từ năm 1979, Cù Huy Hà Vũ làm việc tại Ban Thông tin Học viện Quan hệ Quốc tế. Trong thời gian 5 năm làm việc ở học viện này, CHHV thường xuyên sang Pháp để tiếp tục học tiếng Pháp và học thêm các chuyên ngành quản lý nhà nước, quan hệ quốc tế, luật kinh tế.

Ông tốt nghiệp Học viện Hành chính công tại Pháp. Ông còn là Thạc sỹ văn chương, Tiến sỹ Luật (đại học Sorbonne) và họa sĩ Hội viên Hội Mỹ thuật VN. Dù ông Vũ không có giấy phép hành nghề luật sư, gia đình ông có Văn phòng luật sư mang tên Cù Huy Hà Vũ, do vợ ông là luật sư Nguyễn Thị Dương Hà làm trưởng văn phòng. Văn phòng luật sư CHHV từng bào chữa cho tướng công an Phạm Xuân Quắc trong vụ án Nguyễn Việt Chiến và Nguyễn Văn Hải liên quan vụ tham nhũng PMU18.”

Với một tiểu sử sáng chói như thế, nếu ở cương vị người khác thì có lẽ ông đã có vai vể lớn trong đảng CS VN từ lâu rồi. Ngược lại ông Vũ đã không những chỉ quay lưng với “mâm cao cỗ đầy” của hệ thống cầm quyền

“cha truyền con nối” mà còn hiên ngang đối đầu với cái đảng mà cả Cha và Bác mình đã góp công xây dựng và phục vụ từ khi nhiều người lãnh đạo bây giờ chưa mở mắt chào đời.

Trước ngày ông bị bắt đêm mồng 4 rạng ngày 5-11-2010 tại phòng 101, khách sạn Mạch Lâm phường 11, quận 6, TP Hồ Chí Minh, nơi nghỉ qua đêm trong một chuyến vào Sài Gòn lo chuyện gia đình, Tiến sỹ Cù Huy Hà Vũ là người bắt đồng chính kiến nổi tiếng của Việt Nam.

Màn kịch dàn dựng phao tin bĩ ôi ông Vũ đã liên hệ với “gái mại dâm, quan hệ bất chính, sử dụng ma túy, tìm thấy hai bao cao su đã qua sử dụng” để cuối cùng biến thành vụ án chính trị buộc ông đã có hành động và tàng trữ nhiều tài liệu có nội dung “Tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam”, theo điều 88 của Bộ Luật hình sự.

Nạn nhân trong vụ này là Bà Hồ Lê Như Quỳnh, một người bạn của gia đình được ông Vũ nhờ đi mua giúp một số quà đem về tặng vợ chàng may đã có mặt trong phòng với ông Vũ khi CA ập vào làm biên bản.

Sau đó, Bà Như Quỳnh đã nhờ Luật sư Trần Đình Triển của Văn phòng Luật sư Vì Dân ở Hà Nội bay vào Sài Gòn cố vấn cho Bà đi kiện một tờ báo ở Sài Gòn đã đăng tin làm mất danh dự của Bà.

Khi tin ông Vũ bị bắt được loan báo, không ai ở Việt Nam và ngoài nước tin Nhà nước đã nói thật về những chuyện bịa đặt nhằm bôi nhọ thanh danh một người thuộc gia đình Văn học nổi tiếng của Việt Nam.

Vi phạm luật nào?

Có thể ngắn gọn những việc làm nổi bật nhất đã khiến Nhà nước không chịu đựng được như là ông Vũ đã kiện Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng ra tòa vì lạm quyền ký lệnh thực hiện dự án khai thác Bauxite trên Tây Nguyên sai luật chỉ làm lợi cho ngoại bang (trường hợp này là Trung Hoa), nhưng nguy hiểm đến an ninh quốc gia và ô nhiễm môi trường cơ cơ nguy làm thiệt hại đến hoa màu, sinh vật và sức khỏe của người dân VN.

Ông Vũ cũng lên án việc một số quan chức đầu tỉnh lạm quyền cho các Công ty Tàu, Đài Loan và Hồng Kông thuê đất rừng dài hạn 50 năm trồng cây kỹ nghệ tại những vùng đất

chiến lược quốc phòng đầu nguồn tiếp giáp với biên giới Tàu.

Về Nhà nước, ông đòi đảng CSVN phải trả quyền làm chủ đất nước cho dân, chấp nhận đa nguyên đa đảng, bỏ Điều 4 Hiến pháp để chấm dứt vai trò độc quyền lãnh đạo của đảng.

Ông còn lên án Nhà nước đàn áp những người hoạt động dân chủ, đòi tự do báo chí, tự do ngôn luận, tự do tôn giáo, tự do lập đảng chính trị, tự do lập hội.

Đặc biệt ông đòi nhà nước thả hết tù nhân chính trị và tất cả những quân-cán-chính của miền Nam còn bị giam giữ, tổ chức truy điệu và ghi công các chiến sỹ Hải quân VNCH đã hy sinh trong cuộc chiến chống Quân Tàu xâm lăng chiếm Quần đảo Hoàng Sa năm 1974.

Ông Vũ cho rằng thật bất công và vô ơn đối các chiến sỹ VNCH, những người Việt Nam khác chiến tuyến khi chiến tranh còn tiếp diễn đã hy sinh tính mạng bảo vệ giang sơn của Tổ Quốc lại không được truy điệu và biết ơn như những binh sỹ của Hải quân CSVN đã hy sinh trong trận chống quân Tàu xâm lăng đánh chiếm 8 đảo nhỏ của Việt Nam trong quần đảo Trường Sa năm 1988.

Nói tóm lại, ông đã can đảm nói ra những điều làm chói tai đảng, nhưng lại được sự ủng hộ công khai và âm thầm của nhiều tầng lớp người dân trong nước.

Một số Lão thành Cách mạng, cựu viên chức, tướng lĩnh cao cấp nghỉ hưu đảng viên đảng Cộng sản đã lên tiếng ca ngợi lòng yêu nước và ý chí can trường của ông Vũ. Họ nói rằng, ông Vũ đã nói lên nhiều điều họ muốn nói nhưng chưa kịp nói hay không dám nói.

Do đó, nhiều Trí thức trong nước, tiêu biểu như nhóm chủ trương Bauxite Việt Nam đã đưa ra Lời Khuyên Chân Tình gửi đảng và Nhà nước ngày 13-01-2011, trong đó có đoạn như sau :

“Thưa quý vị lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam và Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam,

Chúng tôi trân trọng gửi quý vị văn bản này, vừa có lời bàn bạc cùng quý vị, vừa có mấy điều thỉnh cầu quý vị về vụ Tiến sỹ Luật Cù Huy Hà Vũ.

Thưa quý vị,

Những công dân Việt Nam có tinh thần trách nhiệm ở trong nước và nhiều kiều dân Việt Nam ở nước ngoài, cùng với đông đảo bè bạn thuộc nhiều quốc tịch ở khắp nơi trên thế giới, vẫn theo dõi với một nỗi lo lắng sâu sắc vụ bắt và khởi tố Tiến sỹ Luật Cù Huy Hà Vũ.

Nỗi lo lắng này là cho cả hai phía:

lo cho sức khỏe của Luật gia Cù Huy Hà Vũ và cái bản án có thể đến với vị Tiến sĩ Luật còn trẻ và sung sức này—nỗi lo lắng đó không chỉ dừng lại ở một phía bên này, nỗi lo lắng cũng hướng sang cả phía những người đang nắm vận mệnh Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ trong tay, lo rằng một hành động khôn ngoan hay thiếu khôn ngoan, một thái độ công minh đúng mực đúng lúc hay một thái độ cố tình đàn áp ông Cù Huy Hà Vũ sẽ để lại hoặc là tiếng khen và lòng biết ơn hoặc là để lại tiếng xấu khó gỡ ra trong muôn đời con cháu, hơn thế còn tiếp tục đào sâu hố ngăn cách giữa người quan tâm đến vận mệnh đất nước và kẻ cai trị chỉ bằng quyền lực tuyệt đối...”

Nhưng lời khuyên hãy để cho ông Vũ được tại ngoại vì bệnh tim đã không được Nhà nước nghe theo. Và sau hai lần từ ý gia hạn tạm giữ 4 tháng, Nhà nước CSVN đã quyết định đưa ông đối diện với pháp luật vào ngày 24 tháng 3 (2011).

Nhưng vụ án Cù Huy Hà Vũ không đơn giản như Nhà nước nghĩ, dù có thể tuyên án từ 3 đến 12 năm là mức án tù cao nhất của Điều 88. Bởi lẽ con mắt của cả Thế giới đang hướng về Hà Nội để xem cái Nhà nước tự khoe có “pháp quyền” sẽ đối xử với ông ra sao.

Có hai lý do khiến Hoa Kỳ, nhất là Quốc hội Mỹ, Liên hiệp Châu Âu và các Tổ chức Báo chí và Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc và Tư nhân quan tâm đến vụ án Cù Huy Hà Vũ;

1- Ông Vũ đã thực thi đúng quyền hạn của một công dân theo đúng Hiến pháp qua các thời kỳ :

Hiến pháp năm 1992, Điều 69 viết: “*Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của pháp luật.*”

Hiến pháp 1980 viết trong Điều 67: “*Công dân có các quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do biểu tình, phù hợp với lợi ích của chủ nghĩa xã hội và của nhân dân. Nhà nước tạo điều kiện vật chất cần thiết để công dân sử dụng các quyền đó.*”

Không ai được lợi dụng các quyền tự do dân chủ để xâm phạm lợi ích của Nhà nước và của nhân dân.”

Hiến pháp năm 1959 viết trong Điều 25: “*Công dân nước Việt Nam dân chủ cộng hoà có các quyền tự do ngôn luận, báo chí, hội họp, lập hội và biểu tình. Nhà nước bảo đảm những điều kiện vật chất cần thiết để công dân được hưởng các quyền đó.*”

Hiến pháp năm, 1946 viết trong Điều thứ 10: “*Công dân Việt Nam có*

quyền: - Tự do ngôn luận, - Tự do xuất bản, - Tự do tổ chức và hội họp, - Tự do tín ngưỡng, - Tự do cư trú, đi lại trong nước và ra nước ngoài.”

2- Việt Nam từng rêu rao ngày đêm là nước có dân chủ và tự do và mọi công dân được luật pháp bảo vệ khi thực hiện quyền này khi Việt Nam, vào ngày 24-09-1982, đặt bút ký vào “**Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, 1966**”, trong đó có đoạn quan trọng ghi ở Lời Nói Đầu sau đây:

“*Các quốc gia thành viên Công ước này,*

Xét rằng, theo những nguyên tắc nêu trong Hiến chương Liên Hợp Quốc, việc công nhận phẩm giá vốn có và những quyền bình đẳng và bất di dịch của mọi thành viên trong cộng đồng nhân loại là nền tảng cho tự do, công lý và hoà bình trên thế giới;

Thừa nhận rằng những quyền này bắt nguồn từ phẩm giá vốn có của con người;

Thừa nhận rằng, theo Tuyên ngôn toàn thế giới về quyền con người thì chỉ có thể đạt được lý tưởng về con người tự do không phải chịu sợ hãi và thiếu thốn, nếu tạo được những điều kiện để mỗi người có thể hưởng các quyền dân sự và chính trị cũng như các quyền kinh tế, xã hội văn hoá của mình;

Xét rằng, theo Hiến chương Liên Hợp Quốc, các quốc gia có nghĩa vụ thúc đẩy sự tôn trọng và tuân thủ chung các quyền và tự do của con người;

Nhận thấy rằng, mỗi cá nhân, trong khi có nghĩa vụ đối với người khác và đối với cộng đồng của mình, phải có trách nhiệm phấn đấu cho việc thúc đẩy và tôn trọng các quyền đã được thừa nhận trong C. ước này;

Ngài ra các Điều sau đây còn ràng buộc VN phải tôn trọng như :

Điều 1: “*1. Mọi dân tộc đều có quyền tự quyết. Xuất phát từ quyền đó, các dân tộc tự do quyết định thể chế chính trị của mình và tự do phát triển kinh tế, xã hội và văn hoá.*

2. Vì lợi ích của mình, mọi dân tộc đều có thể tự do định đoạt tài nguyên thiên nhiên và của cải của mình, miễn là không làm phương hại đến các nghĩa vụ phát sinh từ hợp tác kinh tế quốc tế mà dựa trên nguyên tắc các bên cùng có lợi và các nguyên tắc của luật pháp quốc tế. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không được phép tước đi những phương tiện sinh tồn của một dân tộc.

3. Các quốc gia thành viên Công ước này, kể cả các quốc gia có trách nhiệm quản lý các Lãnh thổ uỷ trị và các Lãnh thổ Quản thác, phải thúc

đẩy việc thực hiện quyền tự quyết dân tộc và phải tôn trọng quyền đó phù hợp với các quy định của Hiến chương Liên Hợp Quốc.”

Điều 2: “*1. Các quốc gia thành viên Công ước cam kết tôn trọng và bảo đảm cho mọi người trong phạm vi lãnh thổ và thẩm quyền tài phán của mình các quyền đã được công nhận trong Công ước này, không có bất kỳ sự phân biệt nào về chủng tộc, màu da, giới tính, ngôn ngữ, tôn giáo, quan điểm chính trị hoặc quan điểm khác, nguồn gốc dân tộc hoặc xã hội, tài sản, thành phần xuất thân hoặc địa vị khác.*

2. Trong trường hợp quy định trên đây chưa được thể hiện bằng các biện pháp lập pháp hoặc các biện pháp khác, thì mỗi quốc gia thành viên Công ước cam kết sẽ tiến hành các bước cần thiết, phù hợp với trình tự pháp luật nước mình và những quy định của Công ước này, để ban hành pháp luật và những biện pháp cần thiết khác nhằm thực hiện các quyền được công nhận trong Công ước này.

3. Các quốc gia thành viên Công ước cam kết:

a) *Bảo đảm rằng bất cứ người nào bị xâm phạm các quyền và tự do như được công nhận trong Công ước này đều nhận được các biện pháp khắc phục hiệu quả, cho dù sự xâm phạm này là do hành vi của những người thừa hành công vụ gây ra;*

b) *Bảo đảm rằng bất kỳ người nào có yêu cầu về các biện pháp khắc phục sẽ được các cơ quan tư pháp, hành pháp hoặc lập pháp có thẩm quyền hoặc bất kỳ cơ quan nào khác có thẩm quyền do hệ thống pháp luật của quốc gia quy định, xác định quyền lợi cho họ và sẽ mở rộng khả năng áp dụng các biện pháp khắc phục mang tính tư pháp;*

c) *Đảm bảo rằng các cơ quan có thẩm quyền sẽ thi hành các biện pháp khắc phục đã được đề ra.”*

Điều 3: “*Các quốc gia thành viên Công ước này cam kết đảm bảo quyền bình đẳng giữa nam và nữ trong việc thực hiện tất cả các quyền dân sự và chính trị mà Công ước đã quy định.”*

Như vậy, trong trường hợp Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ, ông đã phạm tội gì ngoài việc can đảm nói lên nguyện vọng của một công dân cho chính bản thân ông và cho nhiều người khác trong cộng đồng dân tộc ?

Và từ ngày ký Công ước này (năm 1982) đến nay, Chính phủ Việt Nam đã chu toàn nghĩa vụ quốc tế của mình đối với nhân dân chưa, hay đã lấy Luật rừng để đối xử với công dân của mình?

Nếu Nhà nước Việt Nam chưa trả lời được câu hỏi này thì việc đưa ông Cù Huy Hà Vũ ra tòa với tội "tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam" chẳng qua cũng chỉ là cái cớ để cưỡng chế ông bằng cường quyền.

Chính phủ Việt Nam vì vậy đã vi phạm nghiêm trọng vào những điều mà mình đã cam kết tôn trọng trong "Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, 1966" của Liên Hiệp Quốc.

Do đó tuy ông Vũ không cao lớn gì, nhưng với 54 tuổi của một Tiến sỹ Luật tốt nghiệp từ Đại học danh tiếng Pháp, Sorbonne, ông cũng là "khúc xương" khó nuốt cho Nhà nước Việt Nam trong phiên tòa ngày 24 tháng 3 năm 2011, dù kết quả có thể nào chẳng nữa. -/-

Phạm Trần ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

đổi ngoại Bộ Quốc phòng. 8- Thiếu tướng Trần Minh Đức, cán bộ tiền khởi nghĩa, nguyên Phó tư lệnh Quân khu Trị Thiên-Phó Viện trưởng Học viện Hậu cần. 9- Thiếu tướng Tô Thuận, cán bộ tiền khởi nghĩa, nguyên Phó tư lệnh-Tham mưu trưởng pháo binh. 10- Thiếu tướng Bùi Quý, nguyên Phó Tư lệnh Thiết giáp. 11- Mai Vy, lão thành cách mạng, nguyên Thứ trưởng Bộ Văn hóa-Thông tin, 74 năm hoạt động cách mạng, Huân chương Độc lập hạng Ba. 12- Vũ Thuận, cán bộ lão thành cách mạng, Huân chương Độc lập hạng Ba. 13- Đại tá Trần Bá, CCB, 85 tuổi đời, 64 tuổi Đảng, 46 năm tuổi quân. 14- Đại tá Phạm Văn Hiện, lão thành cách mạng. 15- Đại tá Nguyễn Văn Tuyển, cán bộ tiền khởi nghĩa. 16- Đại tá Trần Nguyên, cán bộ tiền khởi nghĩa. 17- Đại tá Nguyễn Huy Văn (Kim Sơn), chiến sỹ VNM

ban Thường vụ Quốc hội, đồng thời kính gửi các vị đại biểu Quốc hội dự kỳ họp thứ 9 khóa XII để bày tỏ sự nhất trí với kiến nghị của Trung tướng Đồng Sĩ Nguyên về vấn đề luật ruộng đất, tôi có vài nhận xét sau đây:

1/ Tuổi hạc của quý Cụ đã cao, có thể quý Cụ đã lần nên quý Cụ gửi kiến nghị nhằm địa chỉ,

2/ Dù đã có nhiều năm là đảng viên đảng CS và từng giữ chức vụ trọng yếu để lèo lái con thuyền quốc gia, quý Cụ tỏ ra không có tí hiểu biết gì về bộ máy đang cai trị đất nước.

Bất cứ người Việt Nam nào đều biết Quốc hội dưới chế độ độc tài toàn trị Cộng sản được Chủ tịch Hồ Chí Minh lập ra từ năm 1946 cho đến nay chỉ là cơ quan có nhiệm vụ luật hóa các Nghị quyết của Bộ Chính trị. Một chủ nghĩa tự cho là dân chủ gấp vạn lần bọn Tư bản, mà các Đại biểu nhân dân đều do "đảng cử dân bầu" không thực sự đại diện nhân dân, thì đó chỉ là trò hề, có thể đánh lừa người dân thời tiền sử (cái thời mà chưa ai biết dân chủ là gì). Trung tướng Đồng Sĩ Nguyên -cựu UVBCT, đại biểu Quốc hội các khóa 1,4,5,6- là người phải hiểu vai trò "trọng tri dân chủ" của mình cho đảng hơn ai hết, lại viết kiến nghị gửi Quốc hội đã khiến cho người dân không khỏi phì cười. Nay quý Cụ gửi thư nhất trí với Trung tướng Đồng Sĩ Nguyên, nên tôi mới có hai nhận xét nêu trên.

Việc nhượng đất, nhượng biển cho Trung Cộng, đứng lý ra là Quốc hội -cơ quan quyền lực cao nhất- phải bàn bạc, rồi công khai thỉnh ý quốc dân trước khi phê chuẩn hiệp ước, nguyên tắc sơ đẳng đó ai ai cũng biết. Thế mà Nhà nước đã lên lút ký kết với ngoại bang và người dân nào lên tiếng thắc mắc thì đảng bỏ tù về tội làm lộ bí mật quốc gia. Cựu Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An đã vô trách nhiệm trong sự hành xử chức năng của mình, sau khi nghỉ hưu thì lại đổ cho "lỗi hệ thống". Quý Cụ viết thư hưởng ứng kiến nghị của Trung tướng Đồng Sĩ Nguyên, có nhận thấy một người được nhân dân trả lương từ tiền đóng thuế mà tắc trách như ông Nguyễn Văn An có đáng bị lên án không?

Việc để cho ngoại bang khai thác quặng Bauxite ở Tây Nguyên, tức là treo một quả bom nổ chậm trên nóc nhà mình, đe dọa an ninh quốc gia. Khai thác rừng đầu nguồn gây tác hại môi trường sống của quốc dân. Đại tướng Võ Nguyên Giáp -Cha đẻ Quân đội Nhân dân- gửi kiến nghị xin Bộ Chính trị hủy bỏ dự án thì được trả lời đó là chủ trương lớn của đảng. Ông Nguyễn Huệ Chi -đại diện những nhà

ĐÒI TỰ DO CHO LS CÙ HUY HÀ VŨ là bước đầu giải phóng Dân tộc VN Thư khẩn cấp kính gọi quý vị lão thành cách mạng Đặng Văn Ân 20-03-2011

Thành phố Houston, Tiểu bang Texas, Hoa Kỳ, ngày 20-3-2011.

Với tấm lòng tha thiết yêu thương Tổ quốc Việt Nam và bằng sự khiêm cung lễ độ đối với bậc trưởng thượng, tôi trân trọng kính gửi một đề nghị đến quý vị lão thành cách mạng có phương danh dưới đây:

1- Thượng tướng Nguyễn Nam Khánh, nguyên UVTU' đảng, nguyên Phó Chủ nhiệm T.C.C.T. 2- Trung tướng Nguyễn Quốc Thước, nguyên UVTU' đảng, nguyên Tư lệnh QK IV, nguyên Phó Chủ tịch Hội CCBTU'. 3- Thiếu tướng Nguyễn Trọng Vinh, lão thành cách mạng, nguyên UVTU' đảng, nguyên Chính ủy QK IV, nguyên Đại sứ VN tại Trung Quốc. 4- Trung tướng Lê Hữu Đức, nguyên Phó tư lệnh QK, nguyên Cục trưởng Cục tác chiến Bộ T.T.M. 5- Trung tướng Nguyễn Xuân Mậu, lão thành cách mạng, nguyên Chính ủy PK-KQ, nguyên Phó chủ nhiệm UBKT đảng ủy Quân sự TƯ'. 6- Thiếu tướng Huỳnh Đắc Hương, lão thành cách mạng, nguyên Thứ trưởng LĐ-TB-XH, nguyên Chính ủy kiêm Tư lệnh quân tình nguyện VN tại Lào. 7- Thiếu tướng Nguyễn Hữu Anh, lão thành cách mạng, nguyên Cục trưởng Cục

Giải phóng quân. 18- Đại tá Ngọc Tấn, 85 tuổi đời, 60 tuổi Đảng. 19- Đại tá Lê Văn Trọng, chiến sĩ tù đày. 20- Đại tá Lê Mai Anh, CCB, luật gia, cán bộ TƯ Đoàn, CB Viện Kiểm sát tối cao. 21- Đại tá Tạ Cao Sơn, nguyên Phó tham mưu trưởng QK2. 22- Đại tá Trần Thế Dương-Chủ nhiệm Pháo binh Quân khu Thủ đô. 23- Hồ Sĩ Bằng, huy hiệu 60 năm tuổi Đảng, cán bộ tiền khởi nghĩa, 85 tuổi đời, 63 năm tuổi Đảng. 24- Nguyễn Văn Bé, 86 tuổi đời, lão thành cách mạng tiền khởi nghĩa, tiền bối CA Khánh Hòa, chiến sỹ 23-10 mặt trận Nha Trang. 25- Lê Hữu Hà, 64 tuổi đảng, Tư lệnh chiến dịch Tây Bắc. 26- Nguyễn Thị Cương, cán bộ tiền khởi nghĩa, Huân chương Độc lập hạng ba, 64 năm tuổi đảng. 27- Trần Đức Quế, Chuyên viên vận tải, nghỉ hưu, tham gia làm giao liên thời chống Pháp tại vùng địch chiếm Hà Nội, Huân chương kháng chiến hạng I. 28- Đại tá Trần Đình, nguyên Phó Chủ nhiệm Chính trị. 29- Ng. Văn Chương, cán bộ CP 38 BKTNN, hưu trí.

Kính thưa quý vị lão thành cách mạng,

Nhân dịp vào trang mạng Bauxite VN, đọc được thư của quý vị gửi ủy

trí thức phản biện- viết kiến nghị được hàng ngàn người ký tên ủng hộ, cũng chẳng được đảng quan tâm đến tí. Những vấn đề hệ trọng đến sức khỏe (môi trường sống) của nhân dân và an ninh của Tổ quốc (cao điểm chiến lược Tây Nguyên) mà đảng còn không coi ra gì, thì thư của quý Cụ hưởng ứng đề nghị của Trung tướng Đồng Sĩ Nguyên về vấn đề luật nhà đất sẽ đi đến đâu?

Phải chăng quý Cụ nghĩ rằng uy tín của quý Cụ lớn hơn Đại tướng Võ Nguyên Giáp hoặc lớn hơn các nhà trí thức phản biện mà tin tưởng thư của quý Cụ sẽ được Đảng đáp ứng? Hay quý Cụ biết rằng thư quý Cụ cũng sẽ bị Đảng ném vào sọt rác, nhưng vẫn cứ viết gửi đi để lương tâm yên ổn?

Chắc chắn xưa kia quý Cụ không viết kiến nghị thỉnh cầu Thực dân Pháp rút quân ra khỏi Việt Nam, trả lại nền độc lập cho nhân dân Việt Nam. Quý Cụ đã đấu tranh giành quyền tự chủ bằng máu xương của mình, mặc dù Thực dân Pháp không giết hàng chục vạn người vô tội như Cộng sản đã làm trong Cải cách ruộng đất; không gây tác hại môi trường sống cho dân ta như Cộng sản để cho Trung Quốc khai thác Bauxite. Nay lãnh đạo đảng Cộng sản bất chấp lời kêu gọi thống thiết, bỏ ngoài tai lời cầu xin của dân oan, hành hạ dân ta còn hơn Thực dân Pháp đồ hộ. Chẳng lẽ quý Cụ không dám hy sinh mạng sống của mình một lần nữa như quý Cụ đã anh dũng chiến đấu chống Pháp?

Ngày 24-03-2011 tới đây, Nhà nước Cộng sản Việt Nam sẽ xử Tiến sĩ Luật Cù Huy Hà Vũ về tội "Tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam" tại Tòa án Nhân dân Thành phố Hà Nội, địa chỉ 43 Hai Bà Trưng, Hoàn Kiếm, Hà Nội. Thiết nghĩ rằng đây là thời điểm quý Cụ phải chứng tỏ đờm lược của mình bằng hành động để bênh vực quyền làm người cho con của ông Cù Huy Cận, một công thần chế độ, một đồng chí đã từng vào sinh ra tử với quý Cụ.

Tôi đề nghị ngày 24 tháng 3 này, quý Cụ khẩn cấp kêu gọi những người kháng chiến cũ cùng nhau đến địa điểm xử án để buộc đảng Cộng sản trả quyền xử do cho luật sư Cù Huy Hà Vũ. Để biểu dương lòng trung thành của quý Cụ đối với ông Hồ Chí Minh -người đã mê hoặc quý Cụ vào cuộc trường chinh kháng chiến chống Thực dân Pháp, rút cục trở thành kẻ nô lệ ý thức hệ Cộng sản, làm đây tờ cho Liên Xô và Trung Cộng- xin đề nghị quý Cụ hãy đeo tất cả huy chương chiến công trước ngực, hãy

trang bị quanh mình bằng những bức ảnh lộng kiếng của Chủ tịch Hồ Chí Minh vô vàn kính yêu và hãy vừa đi vừa hô to khẩu hiệu "Hồ Chí Minh muôn năm" như là những tấm áo giáp để nếu Công an đánh đập quý Cụ tức là chế độ đánh đập Hồ Chí Minh hoặc Công an bắn vào quý Cụ, tức là chế độ bắn vào Hồ Chí Minh. Xin quý Cụ thử nghiệm để biết chế độ này đối xử ra sao với người để ra đảng Cộng sản Việt Nam?!

Mới đây, ông Hà Sĩ Phu viết bài: **"Vi sao tôi gọi Cù Huy Hà Vũ là anh hùng"**. Hà Sĩ Phu là bút hiệu của Tiến sĩ Sinh học Nguyễn Xuân Tự, một nhà lý luận cùng tuổi Canh Thìn với tôi, nhưng tỏ ra hết sức uyên bác và thâm thúy. Ông đã dùng Hán tự để giải nghĩa vì sao ông gọi "Cù Huy Hà Vũ là anh hùng" là gián tiếp nhấn người đọc hãy mở trí tuệ ra để hiểu những gì ông sắp sửa nói. Trong suốt sự nghiệp của người viết tham luận chính trị lừng danh, đây là lần đầu tiên ông Hà Sĩ Phu dẫn chứng lời nói của ông Hồ Chí Minh: **"Nếu chính phủ làm điều hại dân thì dân có thể đuổi chính phủ"**, không phải ông Hà Sĩ Phu cố ý dùng "Bác Hồ" để làm lá chắn nhằm bảo vệ an ninh bản thân, mà là để so sánh hành động của luật sư Cù Huy Hà Vũ cũng đầy tính anh hùng như ông Hồ Chí Minh.

Theo lời thuật của tác giả Trần Dân Tiên (có người bảo là ông Hồ) thì ông Hồ là người cực kỳ khiêm tốn, nhún mình. Ông Hồ là người duy nhất tự cho mình anh hùng như Đức Trần Hưng Đạo. Khi viếng đền thờ Đức Trần Hưng Đạo ở Kiếp Bạc, ông Hồ đã làm bài thơ để ví mình với vị Đức Thánh Trần, một danh tướng từng ba lần đánh bại quân Mông Cổ như sau:

*"Bác tôi, tôi bác, cũng anh hùng.
Tôi bác, cùng chung nợ kiếm cung.
Bác diệt Quân Nguyên thanh kiếm bạc.
Tôi trừ giặc Pháp ngọn cờ hồng.
Bác đưa một nước qua nô lệ.
Tôi dắt năm châu đến đại đồng. (Hiện nay là hoàn cầu hóa).
Bác có khôn thiêng cười một tiếng:
Mừng tôi cách mạng đã thành công."*

Đối với bậc anh hùng thuộc vào hàng tiền bối qua nhiều kiếp gần ngàn năm, được nhân dân phong Thánh, ông Hồ đã xưng hô "bác bác, tôi tôi" như người bạn đồng liêu, thì quả ông Hồ là người khiêm tốn và cực kỳ... anh hùng!

Một người trẻ tuổi-con trai của công thần chế độ-hành động theo lời ông Hồ dạy và có tính anh hùng sánh ngang ông Hồ, mà bị chế độ bỏ tù vì tội **"Tuyên truyền chống phá Nhà nước xã hội chủ nghĩa"**, tức là các nhà lãnh đạo thừa hưởng cái chế độ

do ông Hồ tạo nên, cũng sẽ bỏ tù ông Hồ Chí Minh, nếu ông Hồ còn sống và hành động như luật sư Cù Huy Hà Vũ. Cái thâm thúy của ông Hà Sĩ Phu để buộc tội chế độ là ở chỗ đó. Thực tế, thân xác ông Hồ đang bị chế độ nhốt ở Quảng trường Ba Đình, vì nguyện vọng của ông là được thiêu và tro tàn rải khắp mọi miền đất nước mà không thành.

Tôi nghĩ rằng các vị Cộng sản đang cầm quyền không biết đọc chữ. Từ thế kỷ trước, ông Hà Sĩ Phu đã dùng trí tuệ của mình để nắm tay họ dắt ra khỏi vũng lầy chủ nghĩa Cộng sản. Cái chủ nghĩa đã bị thế giới ném vào thùng rác lịch sử, họ vẫn khư khư tiến lên xã hội chủ nghĩa. Phó Thủ tướng Trần Phương mở cuộc họp gồm những bậc trí tuệ hàng đầu để đóng góp vào dự thảo chính trị của Đại hội XI mà không một vị nào mừng tượng ra được cái mô hình xã hội chủ nghĩa là như thế nào. Vậy những lời nói bóng gió xa xôi, thâm thúy của ông Hà Sĩ Phu trong bài **"Vi sao tôi gọi Cù Huy Hà Vũ là anh hùng"** thì cũng hoài công như thể nước đổ đầu vịt hoặc nước đổ lá môn! Cho nên, tôi đề nghị quý Cụ:

Phải hành động, hành động và hành động để cứu luật sư Cù Huy Hà Vũ được tự do, tức là bước đầu công cuộc giải phóng dân tộc Việt Nam ra khỏi nhà tù nhỏ, nhà tù lớn. Tại sao? Bởi vì một khi chế độ độc tài lùi bước nhượng bộ là khi quần chúng sẽ vùng lên như cuồng lưu (Tsunami) chôn vùi chế độ.

Ngày xưa quý Cụ đã chiến đấu dưới câu khẩu hiệu: **"Quyết tử để dân tộc quyết sinh"**. Ngày nay dân chúng nghèo khổ bị chế độ hà hiếp, tôn giáo bị bách hại, các bà mẹ liệt sĩ bị mất đất mất nhà, các cụ chiến binh thân tàn ma dại không được đoái hoài. Cảm nghĩ của quý Cụ ra sao khi nhìn vào bức tranh xã hội do ông Hà Sĩ Phu họa: *"Có bao giờ người Việt Nam lại thờ ơ trước nguy cơ vong quốc, nguy cơ bị đồng hoá như bây giờ? Có bao giờ sự thờ ơ trước đau khổ của đồng loại, sự đâm chém, bầm chặt nhau để dâng như cơm bữa, sự nhỏ nhẻ mất gốc, sự phô bày thú tính, sự vênh vác rờm đời, sự hành hạ người yêu nước một cách ngang nhiên, sự nịnh bợ kẻ nội xâm và ngoại xâm... lại được tôn vinh trước thanh thiên bạch nhật như bây giờ? Có bao giờ sự thành thật lại thua sự giả dối, người lương thiện lại sợ kẻ gian manh, người yêu nước lại bị lép vế, bậc thức giả lại bị cười khinh, công lý lại bị nhạo báng một cách thâm hại như bây giờ?".* Công lao to lớn của quý Cụ chiến đấu để tìm sinh

lộ cho kẻ hậu sinh, mà nay Đất nước ra nông nổi này thì quý Cụ cảm thấy tự hào hay nhục nhã? Tại sao quý Cụ có thể khoe khoang thành tích cách mạng, đeo huy chương đầy ngực và tuổi đảng hơn nửa thế kỷ? Quý Cụ không cảm thấy xấu hổ vì làm dân của một chế độ hủy diệt gốc văn hóa hoàn toàn?

Để bày tỏ lòng biết ơn đối với một người giúp mình cách thức nổi lại điện thoại bị Nhà nước cắt và để tỏ ra mình không phải là người con rề dề họ Đảng đoảng vì, ông Hà Sĩ Phu liệu mình đem ông Cù Huy Hà Vũ ví với ông Hồ - một việc làm mà từ trước đến nay chưa người nào đang ở trong gọng kìm Cộng sản dám làm. Tôi đề nghị quý Cụ giải cứu luật sư Cù Huy Hà Vũ cũng là phương cách tôi muốn đền ơn ông Hà Vũ. Tại sao ư? Vì ông Hà Vũ đã lên tiếng yêu cầu đảng Cộng sản Việt Nam làm lễ truy điệu và dựng bia tưởng niệm các chiến sĩ Hải quân Việt Nam Cộng hòa đã hy sinh trong trận hải chiến chống lại quân xâm lăng Trung Cộng chiếm Hoàng Sa vào năm 1974. Lời yêu cầu của ông Hà Vũ chứng tỏ rằng Quân đội Việt Nam Cộng hòa anh hùng, dũng cảm bảo vệ từng tấc đất của tổ tiên; chứ không phải là Ngụy quân, tay sai Đế quốc Mỹ như lời cáo buộc mang tính miệt thị của Miền Bắc. Con của một vị công thần chế độ Cộng sản thẳng thắn nhìn nhận sự thật về phía bị xem là kẻ thù giá trị gấp triệu lần lời biện minh từ phía Việt Nam Cộng hòa. Tôi coi đó là cái ân tình của người yêu nước!

Biết ơn và tìm cách đền ơn bất cứ ai đã gia ơn cho mình, dù lớn hay nhỏ, là hành động có văn hóa của bậc trượng phu sống ở trên đời. Mỗi một người Việt Nam muốn khôi phục nền văn hóa bị đào tận gốc, trốc tận rễ thì ít nhất phải tỏ ra biết ơn và bằng mọi giá phải đền ơn.

Kính thưa quý Cụ lão thành cách mạng,

Quý Cụ đã hy sinh xương máu để giành độc lập mà hậu quả mang lại cho xứ sở như ngày hôm nay; ít nhiều gì quý Cụ cũng phải chịu phần trách nhiệm. Nhân dân Việt Nam đã nuôi dưỡng và che giấu quý Cụ khi bị Tây truy lùng thì nay là lúc quý Cụ phải đền ơn nhân dân. Quý Cụ nên nghe lời đề nghị của tôi để hành động thì quý Cụ vừa cứu văn thanh danh của quý Cụ, vừa cứu con đề, con nuôi của thi sĩ Cù Huy Cận, Xuân Diệu - hai người đồng chí của quý Cụ. Và đồng thời quý Cụ sẽ đền ơn những chiến sĩ bỏ mình để quý Cụ được phong Tước - Nhất tước công thành vạn cốt khô!

Nếu vì cậy mình là bậc trưởng thượng mà coi khinh lời đề nghị của một kẻ hậu bối yêu nước, thì từ nay quý Cụ đừng than trách tại sao các người đang cầm quyền đáng tuổi con quý cụ dám ném những kiến nghị của quý Cụ vào sọt rác. Nếu vì tham sinh úy tử, quý Cụ không nghe lời đề nghị vừa hợp tình vừa hợp lý của tôi thì nước mình lại trở thành Giao Chỉ Quận một lần nữa là đương nhiên. Và lịch sử sẽ lên án quý Cụ xưa kia liều thân đánh Thực dân Pháp chẳng qua là vì quý Cụ yêu thích sự chém giết và bị tà thuyết CS mê hoặc; chứ không phải vì yêu nước thương nòi!

Thuở trước, khi đánh chiếm một đồn giặc, quý Cụ bắc loa kêu gọi đối phương đầu hàng để hai bên đỡ tổn xương máu. Nếu kẻ địch vẫn ngoan cố, quý Cụ mới tấn công bằng hỏa lực để thanh toán mục tiêu. Nhiều

kiến nghị đã được đảng viên Cộng sản dâng lên để chính đồn đảng từ hơn hai chục năm nay, chủ nghĩa xã hội đã bị loài người đào thải, người cầm quyền Đảng Cộng sản Việt Nam đều coi khinh, ném vào sọt rác. Vậy đây là thời điểm các Cụ phải đành quyết tử một lần nữa để chính con cháu quý Cụ quyết sinh. Dù sinh mạng của quý Cụ bị chế độ độc tài này giết hại trên đường đến tòa án, quý Cụ cũng không được từ nan để ánh sáng công lý được tỏa sáng và luật sư C.H. Hà Vũ phải được tự do.

Ngày 24 tháng 3 sắp sửa tới rồi. Đây là thời điểm duy nhất để quý Cụ có cơ làm lịch sử. Nhân dân Việt Nam sẽ ghi ơn hay thống trách quý Cụ là do quyết định hôm nay của quý Cụ.

Trân trọng kính chào quý Cụ,
Bằng Phong Đặng Văn Âu,

LỆNH TỎ QUỐC GỌI LÊN ĐƯỜNG

*vi tự do, vi dân chủ
vi vẹn toàn lãnh thổ
chào mừng 5 năm Khối 8406*

những tia chớp phát ra từ ngục tối
tín hiệu khẩn cấp Nghĩa Hùng Nghiên Thủy Trội...
gởi Tuổi Trẻ gởi Đồng Bào
trong từng ngọn đuốc có chúng tôi
giờ hành động đã điểm

những đốm lửa chuyển lên từ mộ lạnh
tôi Năm Cồn Dầu tôi Tùng Hà Nội tôi Sơn Đà Nẵng...
gởi lòng vào tám mươi triệu con tim
chị Hòa Hảo anh Thái Hà em Bắc Giang...
bà con ta đang vào mùa bão lửa

một cánh én đem thân làm ngòi nổ
lệnh Tỏ Quốc gọi lên đường
Cù Huy Hà Vũ!
Cù Huy Hà Vũ!

Văn Quảng ngày 29-3-2011

TRÒ ĐÙA

“Vi- na- xít” đồ chổng cờ
Chẳng qua là chuyện tầm phơ tầm phào
Trăm nghìn tỷ đáng là bao!
Tiền chùa nhà nước móc vào túi dân
Vứt đi cũng chẳng bận tâm
Chẳng ai trách nhiệm cá nhân bây giờ!
Đã sai định hướng từ xưa
Chết đi sống lại đồ thừa... khách quan
Sinh sôi nhưng nhúc quan tham
“Các chú cứ phá” cả làng hòa ca
Bây giờ mới trắng mắt ra
Nghị trường, luật pháp... chẳng qua trò đùa!

Lý Toét ngày 22-3-2011

Vụ Vinashin lại "chìm xuống" nữa rồi !!!

Lê Minh 24-03-2011

Tại phiên họp khai mạc kỳ họp Quốc hội thứ 9, trong phần báo cáo vụ Vinashin, phó thủ tướng thường trực Nguyễn Sinh Hùng đã thông báo quyết định của Bộ Chính trị (BCT) CSVN rằng **"BCT đã quyết định không xử lý kỷ luật với các tập thể, cá nhân trong Chính phủ liên quan đến tình hình sai phạm ở Vinashin"**!

Đi ngược dòng thời gian chỉ cách nay chưa đầy 4 tháng, sau nhiều chất vấn của các đại biểu Quốc hội (QH) chung quanh vụ Vinashin, tại phiên họp Quốc hội sáng 1-11-2010, đại biểu Nguyễn Minh Thuyết có đề nghị tạm ngưng chức thủ tướng của Nguyễn Tấn Dũng để QH thành lập **"Ủy Ban lâm thời điều tra trách nhiệm của các thành viên Chính phủ"**. Ngay sau đó ý kiến này đã bị Chủ tịch QH Nguyễn Phú Trọng bác bỏ bởi vì đã có các cơ quan Điều tra, Thanh tra, Kiểm tra, Kiểm toán của Đảng vào cuộc rồi, và: **"Ủy ban kiểm tra TƯ của Đảng đang được giao làm rõ. Vậy QH có nên có thêm uỷ ban để vào cuộc nữa không, hay lại làm rồi tình hình, chống chéo"**.

Đây là cách nói chặn họng các đại biểu QH. Chưa hết Trọng còn phán tiếp: **"QH đang họp, bàn bao nhiêu dự án luật, rồi Đại hội Đảng các cấp, rồi lũ lụt miền Trung, rồi các sự kiện đối ngoại, bao nhiêu là việc. Chính vì vậy chúng tôi trả lời ĐB Thuyết là chưa lập uỷ ban lâm thời. Vì để QH lập uỷ ban, đi điều tra, rồi đến lúc đưa ra báo cáo với QH và ra được Nghị quyết thì cũng mất thời gian lắm"**.

Trọng cũng nói thẳng là **"Kỳ này có ra nghị quyết hay không thì Ủy ban Thường vụ QH sẽ họp, xem xét"**, mà Trọng thì đứng đầu cái Ủy ban Thường vụ QH và cũng là một trong tứ trụ của BCT.

Nói thế thì bố bảo các nghị gặt của QH CHXHCNVN dám lên tiếng nữa, huống hồ chỉ là một mình ông Thuyết.

Cũng trong phiên họp chất vấn ngay sau đó, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã xác định rằng **"những việc làm sai trái của lãnh đạo Tập đoàn Vinasin đã gây hậu quả nghiêm trọng"**. Nhưng cái đều ở chỗ là trong khi tập đoàn Vinashin chịu sự quản lý trực tiếp của văn phòng thủ tướng, vậy mà ông thủ tướng đổ hết trách nhiệm lên đầu các lãnh đạo Vinashin, trong khi thừa nhận bản thân mình và bộ sậu chỉ có mỗi một cái tội **"chưa"** duy nhất là: **chưa** thực hiện tốt chức năng quản lý; **chưa** tập trung hoàn thiện được đầy đủ hệ thống cơ chế quản lý đầu tư, vốn; **chưa** kiểm tra thanh tra; **chưa** phát hiện đầy đủ và ngăn chặn kịp thời,... và còn kém hiệu lực! Quá nhiều cái **chưa** này cũng quá đủ để tổng giám ông thủ tướng và bộ sậu rồi, chứ chưa nói đến chuyện một chính phủ quản lý kém hiệu lực là phải từ chức ngay.

Sau khi "xin nhận trách nhiệm về những hạn chế yếu kém" của chính phủ, ông thủ tướng đã mạnh dạn hứa "lèo" trước QH rằng sẽ "không để xảy ra vụ việc tương tự Vinashin".

Không biết là VN có được bao nhiêu cái Vinashin để ông thủ tướng không thể tái phạm nữa. Riêng vụ Vinashin, khoảng 4.5 tỷ đô la, tức gần 100 ngàn tỷ đồng đã tan thành mây khói. Nếu dựa theo mức lương tối thiểu kể từ ngày 1-1-2011, thì số tiền này đủ trả lương nguyên năm cho 5.4 triệu công nhân làm việc trong doanh nghiệp của nước ngoài, hoặc là 6.2 triệu công nhân làm việc trong doanh nghiệp VN tại các thành phố lớn như Sài Gòn-Hà Nội.

Như vậy mọi việc đã được quyết định trước hoặc ngay sau đại hội đảng vừa qua. Cho nên lần này, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng không cần phải đứng trước QH thanh minh thanh nga gì nữa, mà chỉ cần để đàn em mình là phó thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng công bố quyết định của BCT là đủ.

Bộ sậu thành viên chính phủ Dũng, Hùng, Anh, Hải, Thanh, Nghị, Quang, Phúc đều là ủy viên BCT, như vậy đã là quá bán, cộng thêm chủ tịch QH Nguyễn Phú Trọng nữa thì đầu cần đến việc bầu bán và "Căn cứ kết quả kiểm phiếu và theo quy định điều lệ Đảng" để cho ra cái quyết định quái thai như vậy. BCT mà đã quyết thì rất nhanh, vì chẳng cần hỏi ý kiến của ai cả. Trong khi nếu để QH bàn thảo với nhau để "ra được Nghị quyết thì cũng mất thời gian lắm", cho nên Bộ CT quyết luôn cho nhanh, khoẻ re, không mất thời gian của ai cả.

Nhưng điều xác xược nhất là một quyết định to lớn, quan trọng như vậy lại không do người đứng đầu BCT đứng ra trước QH đọc, hoặc ít nhất cũng phải do thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đọc mà lại giao cho phó thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng, một người có thứ hạng gần tận cùng trong số 14 ông bà hoàng không ngai này.

Điều xác xược thứ hai là qua cái thông báo do Nguyễn Sinh Hùng đọc, BCT muốn nhấn nhủ với các đại biểu QH rằng: BCT đã quyết như vậy, từ nay mọi tranh luận chung quanh vụ Vinashin phải được chấm dứt. Các cơ quan, cá nhân thuộc diện BCT và Ban Bí Thư quản lý thì không ai được đụng đến.

Không lẽ các ông bà đại biểu không hiểu rằng, trong các cuộc họp xử lý nội bộ, những đảng viên phạm lỗi đều phát ngôn như thế này: **"Mặc dầu chúng tôi có thiếu sót và khuyết điểm nhưng đã nghiêm túc kiểm điểm, rút kinh nghiệm (để lần sau rút tiếp) và tự xét thấy chưa đến mức phải bị thi hành kỷ luật"**.

Mặc cho nhiều đại biểu QH, các nhà kinh tế, các chuyên gia lên tiếng đòi hỏi kỷ luật thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và thanh lý Vinashin nhưng nay BCT muốn tiếp tục bơm tiền tỷ vào để vực vẫy Vinashin.

Đó mà từ nay có ông bà đại biểu QH nào dám lên tiếng nữa. Báo chí thì lại càng không dám, bởi vì BCT đã quyết cho vụ Vinashin... chìm xuống như vụ PMU18 và biết bao vụ khác.

VINASHIN

sai phạm chưa đến mức kỷ luật ?

Mặc Lâm 22-03-2011

Bộ Chính trị đã quyết định không xử lý kỷ luật đối với các tập thể, cá nhân trong Chính phủ có liên quan đến những sai phạm của Vinashin.

Trong phiên họp cuối cùng của Quốc hội khóa 12, Phó thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng cho biết: Bộ Chính trị đã quyết định không xử lý kỷ luật đối với các tập thể, cá nhân trong Chính phủ có liên quan đến những sai phạm của Vinashin. Dự liệu trước quyết định này ra sao?

Chính phủ nâng đỡ mọi cách

Khi nhắc đến Vinashin, người ta thường hình dung một tập đoàn kinh tế nhà nước khổng lồ có vốn kinh doanh hàng tỷ đô la và công nhân làm việc cho nó lên đến hàng chục ngàn người.

Tập đoàn Vinashin trên danh nghĩa là kinh doanh đóng tàu và các lĩnh vực hàng hải, tuy nhiên trong thời gian trước ngày sụp đổ, tập đoàn này đã kinh doanh tràn lan sang các ngành khác không chức năng của nó. **Tập đoàn Vinashin được chỉ đạo trực tiếp từ văn phòng thủ tướng chính phủ** và những đơn vay vốn của nó thường được dễ dàng thông qua bất kể đồng tiền mà nó nhận có được nó xử dụng đúng mục đích hay không.

Chính phủ đã nâng đỡ tập đoàn này bằng mọi cách trong đó có bán trái phiếu ra ngoại quốc để cung cấp cho Vinashin 750 triệu đô la vào những ngày cuối cùng trước khi nó sụp đổ. Số tiền này sau đó được Ban quản trị chi vào mục đích gì, cho ai vẫn là câu hỏi nằm trên bàn giấy Thủ tướng Chính phủ. Không những thế, chính phủ còn yêu cầu các ngân hàng khoan nợ cho Vinashin, những món nợ quá hạn bị chính phủ âm thầm ra lệnh làm ngưng công khai trước dư luận vì sợ ảnh hưởng giấy chuyển. Những hành động này trái với pháp luật và đã thúc đẩy thêm hàng loạt sai phạm khác khiến con tàu Vinashin

không còn phương hướng.

Vinashin được cấp đất một cách hào phóng trên mọi miền đất nước. Từ Quảng Ninh đến Cà Mau không nơi nào là không có đất của Vinashin và cứ mỗi lần tập đoàn này lên tiếng yêu cầu thì hình như không một ai có thể cản trở.

Tính từ năm 2006 cho đến cuối năm 2009, chính phủ đã chi thị giao cho Vinashin quản trị một nguồn vốn lên đến gần 4 tỷ Mỹ kim. Số vốn vay ưu đãi này nhằm giúp cho tập đoàn lấy lại ưu thế của một tập đoàn mũi nhọn kinh tế quốc gia nhưng sau một thời gian ngắn số tiền này đã bị chi vào những nơi không được xem là sản xuất. Với 200 công ty con ra đời và các dự án như nhiệt điện, thủy điện, ximăng, thép, bảo hiểm cùng với các khu nghỉ mát, triển lãm nói chung không dính gì tới các dự án mà tập đoàn này xin kinh doanh.

Tuy đồng vốn mà Vinashin có được không sử dụng đúng với chức năng của tập đoàn nhưng mọi sai phạm đều bị bỏ qua một cách khó hiểu.

Thật ra, việc bỏ nhiệm tất cả những vị trí quan trọng nhất của Vinashin đều do Thủ tướng trực tiếp chỉ định, từ Giám đốc điều hành cho tới Ban quản trị Tập đoàn đều do nhà nước chỉ định. Do đó nếu cấp dưới lạm quyền hay có những biểu hiện sai trái thì trách nhiệm trước nhất phải là người bổ nhiệm những vị trí này.

Ông Hà Văn Hiến, chủ nhiệm ủy ban kinh tế của Quốc hội, trong một lần trả lời phỏng vấn của báo chí trước câu hỏi: sự việc ở Vinashin đã được cảnh báo nhưng vẫn để kéo dài mà đến khi xử lý thì hậu quả cũng khá nặng nề, liệu có phải là do bao che hay không, ông Hà Văn Hiến cho rằng: “Vấn đề là do quản lý chưa chặt chẽ và bản thân Vinashin thì báo cáo sai sự thật, quản lý cũng chưa tốt dẫn đến tình

trạng đầu tư dàn trải, quy trình ra quyết định đầu tư không chuẩn... Rồi có cả vấn đề bố trí cán bộ trong doanh nghiệp dẫn đến khó khăn của Vinashin.”

Câu trả lời của một đại biểu Quốc hội không thể làm dư luận thỏa mãn, vì trước đó khá lâu, ủy ban thanh tra chính phủ đã nhiều lần tổ chức thanh tra kiểm toán tập đoàn này nhưng vẫn không làm sao có thể tiếp cận được những con số chính xác, vì các quan chức của tập đoàn không cung cấp đầy đủ theo như yêu cầu.

Bà Phạm Chi Lan, nguyên cố vấn Văn phòng Thủ tướng cho biết nhận xét của bà về trách nhiệm của những viên chức có liên quan như sau: “*Những viên chức liên quan ở các bộ các ngành khác nhau mà được nhà nước giao cho việc giám sát Vinashin mặt này mặt khác cũng phải có trách nhiệm liên đới, vì ít nhất họ không thực hiện đúng trách nhiệm giám sát của họ để dẫn đến đổ vỡ như vậy. Nếu có một hệ thống giám sát tốt hơn, nghiêm ngặt hơn thì có lẽ nó cũng không đến nỗi quá tệ như đến lúc Vinashin bị phát hiện là sụp đổ và nhà nước phải thừa nhận. Cho đến bây giờ thanh tra nhà nước vẫn đang chờ Vinashin giải trình một số việc và vì vậy tôi nghĩ việc điều tra cho đến cùng để kết luận trách nhiệm những người liên quan đến Vinashin vẫn chưa xong. Phải chờ thanh tra nhà nước, kiểm toán nhà nước rồi sau đó mới tính đến trách nhiệm của những người liên quan như thế nào.”*

14 lần bị nhà nước thanh tra?

Ông Tổng thanh tra Chính phủ Trần Văn Truyền cho biết **từ năm 2005 đã có ít nhất 14 lần Vinashin bị nhà nước thanh tra và tìm ra rất nhiều sai phạm**, thế nhưng tập đoàn này vẫn ung dung tiếp tục kinh doanh lỗ lã và tiếp tục báo cáo láo là có lời lên cấp cao hơn.

Nếu nhà nước hay các cơ quan chủ quản nói rằng không biết trước sự thất bại không thể cứu vãn của Vinashin là không đúng với sự thật. Sai phạm của Vinashin không do một người mà làm ra được. Ngay cả một nhóm người của Ban quản trị tập đoàn cũng khó thể

tạo sự lỗ lã to lớn như vậy. **Kết quả này phải được nhìn nhận là từ lỗi của cả hệ thống.** Hệ thống ban phát quá nhiều đặc quyền cho một tập đoàn thiếu sự đầu tư chất xám vào kinh doanh nên sự thất bại là điều có thể tiên đoán.

Chính phủ bổ nhiệm ông **Phạm Thanh Bình** là một người chỉ có kinh nghiệm trong ngành đóng tàu nhưng lại quản lý những số tiền to tát phân phát vào những khu vực kinh doanh mà ông ta không hề có kiến thức thì sự thất bại là chắc chắn.

Vậy cuối cùng thì trách nhiệm về ai?

Thủ tướng chính phủ là người trực tiếp trách nhiệm cho những lần ông đặt bút ký vào các văn bản cho phép Vinashin được vay những món tiền kêch sù. Thế nhưng khi tập đoàn này không kinh doanh đứng như mục đích thì Thủ tướng thiếu theo dõi và chỉ đạo để tập đoàn này ngày càng sa vào vũng lầy. Thay vì ra lệnh cho tập đoàn phải tuân hành mọi phán quyết của thanh tra chính phủ thì Thủ tướng lại tiếp tục cho tập đoàn này một khoản trái phiếu quá lớn mà không theo dõi số tiền này sẽ được thực hiện vào mục đích gì.

Vào kỳ họp thứ 8 cuối năm 2010, tại phiên chất vấn Thủ tướng Chính phủ, trước những câu hỏi về xử lý trách nhiệm các cá nhân, tập thể liên quan đến vụ Vinashin, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng khẳng định sẽ sớm xem xét và báo cáo với Quốc hội.

Cũng trong kỳ họp này, Đại biểu Nguyễn Minh Thuyết đã thẳng thắn đề nghị với Quốc hội tạm ngưng chức vụ của Thủ tướng để việc điều tra Vinashin được công khai và minh bạch.

Trong bản báo cáo đọc trước Quốc hội lần họp thứ 9 của khóa 12 vào ngày 21 tháng 3 vừa, qua Phó thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng xác định với chức năng là chủ sở hữu và quản lý nhà nước với tập đoàn Vinashin, thì chính phủ, Thủ tướng và một số thành viên Chính phủ đã có những thiếu sót, khuyết điểm.

Ông Hùng cũng nói rằng Bộ Chính trị đã thảo luận và bỏ

phiếu việc thi hành kỷ luật với các tập thể, cá nhân liên quan. Bộ Chính trị cuối cùng đã quyết định không xử lý kỷ luật với các tập thể, cá nhân liên quan.

Trước thông tin này, Giáo sư Hà Văn Thịnh giảng dạy tại Đại học Huế tỏ ra hết sức thất vọng và cả đau đớn nữa. Ông nói: *“Thất vọng, đau đớn bởi vì gần một trăm ngàn tỷ của dân mà giống như bọ bèo vậy, không ai chịu trách nhiệm cả. Trong khi tôi ra ăn trộm một chiếc xe đạp ngoài đường là bị tổng giam liền nhưng một trăm ngàn tỷ của dân thì chẳng ai chịu trách nhiệm cả! Theo tôi nghĩ thì điều đó là một tuyên bố vô trách nhiệm. Hỏi bất kỳ người nào thì sự bất mãn là đều có hết. Không ai đồng tình với quyết định đó cả nhưng xã hội này phải chấp nhận thôi bởi vì người ta khẳng định như vậy mà dân không có cơ sở thì phải thua thôi!”*

Dư luận đồng tình rằng trách nhiệm của Thủ tướng dù ít hay nhiều cũng đã tiếp phân cho sự sụp đổ của Vinashin. Nếu ông cho điều tra tập đoàn này sớm hơn và cương quyết hơn thì kết quả sẽ không phải là 4 tỷ Mỹ Kim mất trắng.

Món nợ mà Vinashin còn mang chính là trách nhiệm của người ký nó.★★★★★★★

Theo cáo trạng, vào cuối tháng 1, đầu tháng 2 năm 2010, Hùng-Hạnh-Chương đã “rải truyền đơn kêu gọi công nhân biểu tình, đình công” tại Nhà máy Mỹ Phong (Trà Vinh), dẫn đến cuộc đình công của hơn 10.000 công nhân kéo dài liên tiếp trong 1 tuần, nhằm đòi hỏi quyền lợi, nhân phẩm chính đáng mà họ đã bị tước đoạt. Cuộc đình công tại Trà Vinh là kết quả của những cố gắng âm thầm của cả ba người bạn, trong nỗ lực không mệt mỏi nhằm giúp đỡ người lao động hiểu được quyền lợi chính đáng của mình.

Tôi may mắn có một quãng thời gian gặp gỡ, tiếp xúc với cả Hạnh và Hùng. Xin được viết lại đôi dòng về con đường mà các bạn ấy đã đi qua, đã hy sinh và cống hiến.

Lý tưởng & dân thân

Có lẽ, số phận luôn tạo ra những điều kỳ diệu khi sắp xếp cho Hạnh và Hùng được gặp nhau. Lần hẹn hò đầu tiên của hai bạn là vào một chiều mùa xuân năm 2009, tại một quán cafe trong khu Làng Đại học Thủ Đức. Không phải là cuộc hẹn hò lãng mạn, với những lời yêu đương như bao đôi trai gái khác, cuộc hẹn đầu tiên của họ bắt đầu với ước mơ và những lý tưởng bao năm ấp ủ.

Hạnh là một người con gái nhỏ nhắn với đôi mắt rất đẹp, trên khuôn mặt luôn rạng rỡ nụ cười hồn nhiên. Còn Hùng là người thanh niên cao lớn, chững chạc và ít nói, sau cặp mắt kính, đôi mắt anh dường như luôn đắm chìm suy nghĩ.

Từ cuộc hẹn lần đầu tiên đó, Hạnh

con đường của HÙNG-HẠNH-CHƯƠNG

ĐôngASg 17-03-2011

Xin được gửi đến các bạn câu chuyện có thật về con đường dân thân đầy nhiệt huyết của ba người bạn Hùng-Hạnh-Chương, cùng những hoạt động khiến họ bị kết án nặng nề

Thứ Sáu 18-3-2011, Tòa án Nhân dân Trà Vinh (171 đường Phạm Hồng Thái P2, TXTV, tỉnh Trà Vinh) sẽ mở phiên phúc thẩm xử án 3 người bạn Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Đỗ Thị Minh Hạnh và Đoàn Huy Chương với tội danh: “Phá rối an ninh trật tự nhằm chống chính quyền nhân dân”.

Năm ngoái, trong phiên tòa sơ thẩm ngày 27-10-2010, tòa đã kết án 3 bạn với những mức án nặng nề: Hùng bị 9 năm tù giam, Hạnh và Chương cùng bị 7 năm.

và Hùng luôn đồng hành cùng nhau, khi thì tìm đến những vùng quê miệt vườn để hỗ trợ dân oan mất đất, có khi họ lang thang trong những khu công nghiệp, hay vào dây nhà trọ tồi tàn trong những xóm lao động nghèo... Cứ thế, hai bạn không bao giờ ở cố định một nơi, sáng còn ghé Đồng Nai thăm chùa của thầy Nhật Bản đêm hôm bị cơn bão ném đá, chiều lại thấy hai bạn ngồi ăn bữa cơm đạm bạc với những công nhân Bình Dương vừa bị đuổi việc...

Sau một thời gian dài tiếp xúc, trước thực trạng đời sống công nhân ngày càng trở nên bi đát, nhân phẩm bị xúc phạm nặng nề, hai bạn quyết tâm dân thân để tạo nên sự thay đổi, nhằm giúp những người lao động

hiều được quyền lợi chính đáng của mình.

Hùng là người ít nói và cương trực, khi anh đã quyết tâm thì sẽ làm cho đến cùng. Lo ngại trước những việc làm của Hùng, ngày 28-07-2009, anh bị công an phục kích bắt giữ đưa về trụ sở CA Phú Nhuận. Tại đây, anh cương quyết không trả lời bất cứ câu hỏi nào, vì vậy anh đã bị công an hành hung dẫn đến dập sống mũi và gây nhiều thương tích trên người. Khi hay tin, Hạnh đã lo lắng rất nhiều, chỉ cố tỏ ra bình tĩnh nhưng đôi mắt thì đỏ hoe.

Khi vừa được thả ra khỏi đồn công an, Hùng nhanh chóng quay trở lại với công việc còn dở dang. Vết thương chưa lành, anh vẫn không hề tỏ ra sợ hãi. Có lần tôi lo lắng hỏi thăm, anh chỉ cười đáp: “Những chuyện này chỉ làm tăng thêm quyết tâm của mình”. Sau vai anh, Hạnh mỉm cười tự hào, dù đôi mắt chị vẫn còn đầy sự lo lắng

Hạnh luôn tin tưởng rằng, không ai đơn độc trên con đường chính nghĩa. Thực vậy, sau quãng đường không ngừng nghỉ, hai bạn đã nhận được sự giúp đỡ nhiệt thành của những người bạn đồng hành mới, trong đó có anh Đoàn Huy Chương. Chương vốn là người sáng lập “Hiệp hội Đoàn kết Công nông”, từng đứng ra tổ chức nhiều cuộc đình công, vì vậy mà anh đã bị bắt và kết án 18 tháng tù. Giữa năm 2008, Chương ra khỏi tù, mang theo chứng bệnh nặng sau 1 năm bị giam giữ, bên cạnh nỗi lo cơm áo gạo tiền của người trụ cột gia đình. Dù vậy, ngọn lửa nhiệt huyết trong anh không bao giờ tắt.

Hùng-Hạnh-Chương và những người bạn tiếp tục dẫn thân mạnh mẽ vào con đường hỗ trợ, bảo vệ người lao động. Dù vấp phải nhiều khó khăn, vì sự sợ hãi luôn là rào cản lớn nhất nơi những người dân thấp cổ bé họng, nhưng các bạn vẫn kiên trì, nhẫn nại. Bằng cái tâm trong sáng và nhiệt huyết của những người hoạt động cho quyền lợi công nhân, các bạn luôn tỏ ra cảm thông trước nỗi lo âu hay những khó khăn mà người lao động gặp phải. Kết quả của những nỗ lực ấy dần dần gặt hái được thành công, người công nhân dần dần hiểu được những quyền lợi chính đáng của mình, và họ biết cần phải làm điều gì.

Vụ đình công tại Nhà máy Mỹ Phong

Nhà máy giày da Mỹ Phong là công ty có vốn 100% của Đài Loan, với 2 chi nhánh cùng đặt tại Trà Vinh, tổng cộng có khoảng 11.000 công nhân.

Đầu năm 2010, tại đây liên tục xảy ra nhiều trường hợp chuyên gia Trung Quốc, Đài Loan chửi bới, đánh đập lao động Việt Nam. Một số công nhân nữ bị chuyên gia nước ngoài ném giày vào mặt gây thương tích, số khác bị chửi bới, xúc phạm bằng cách phải chui xuống gầm bàn để nhặt những lô giày mà các chuyên gia này vừa ném đi. Nhiều trường hợp bị ngắt xiu vì làm việc quá sức... Những hình ảnh này đều diễn ra trước mặt đại diện công đoàn nhà máy, nhưng phía công đoàn vẫn tỏ ra vô cảm.

Cuối tháng 1-2010, trước tết nguyên đán 2 tuần, ban giám đốc công ty Mỹ Phong ngang nhiên ăn chặn tiền lương và thưởng tết của công nhân, điều này đã tạo nên làn sóng bất bình trong công ty. Một số người đã nhờ công đoàn nhà máy can thiệp, nhưng đáp lại vẫn là những cái lắc đầu vô cảm.

Nhận được lời cầu cứu của một số anh chị em công nhân, ba bạn Hùng Hạnh Chương đã mau chóng đến nơi. Sau khi lắng nghe chia sẻ, các bạn đã hỗ trợ những người lao động hiểu được quyền lợi chính đáng của mình, đồng thời lên kế hoạch giúp đỡ.

Ngày 28-01-2010, một thanh niên trong màu áo công nhân bất ngờ xuất hiện & lên tiếng kêu gọi đình công. Lời kêu gọi ngay sau đó đã được hưởng ứng, dẫn đến những cuộc đình công kéo dài liên tiếp trong nhiều ngày. Đáp lại, ban giám đốc đã ra lệnh khóa chặt cổng các phân xưởng, không cho công nhân được ra ngoài. Việc đóng kín cổng đã khiến 16 nữ công nhân gộp thờ và ngắt xiu, buộc họ phải phá cổng để đưa những người ngắt xiu đi cấp cứu.

Trước các cuộc đình công kéo dài liên tục, phía công ty phản ứng bằng cách đuổi việc và giao nộp cho công an hai công nhân tham gia kêu gọi đình công. Hành động này càng làm tăng sự bất mãn, khiến công nhân càng tỏ ra đoàn kết hơn.

Ngày 31-1 và 1-2-2010, xung quanh nhà máy Mỹ Phong xuất hiện hàng ngàn truyền đơn kêu gọi đình công và những đòi hỏi chính đáng của giới công nhân. Những truyền đơn này sau đó đã được truyền tay đến rất nhiều người.

Ngoài việc đòi hỏi mức lương cùng chế độ lao động hợp lý, đây là lần đầu tiên xuất hiện một cuộc đình công mà người lao động yêu cầu trách nhiệm của giới công đoàn, đồng thời đòi hỏi phải được tôn trọng nhân phẩm. Chính điều này đã khiến phía công ty tỏ ra lúng túng khi bắt đầu xuống nước đối thoại với công nhân.

Ngay cả khi phía công ty chấp nhận các yêu sách về lương & thưởng, các cuộc đình công vẫn tiếp diễn vì công ty chưa đáp ứng đòi hỏi được tôn trọng nhân phẩm. Mãi cho đến khi Liên đoàn Lao động cùng đại diện chính quyền Trà Vinh kéo đến can thiệp, tất cả các yêu sách đã được đáp ứng thì công nhân mới quay trở lại làm việc sau khi đình công 7 ngày liên tục.

Cuộc đình công của hàng vạn công nhân Mỹ Phong kết thúc thắng lợi, gây được sự ảnh hưởng tương đối tích cực. Tuy nhiên, sự thành công đó cũng là nguyên nhân khiến ba người bạn Hùng Hạnh Chương bị kết án nặng nề, trong một bản án mang tính áp đặt, trả thù

Bị bắt và đánh đập

Trước và sau tết nguyên đán, hàng chục ngàn truyền đơn kêu gọi dân chủ xuất hiện tại các tỉnh thành, nghi ngờ các bạn Hùng Hạnh Chương tham gia, cơ quan công an lên kế hoạch bắt giữ

Ngày 11-02-2010, công an bắt giữ anh Đoàn Huy Tâm, em trai của Chương. Theo tường thuật, vì không biết Chương đang ở đâu, nên họ bắt giữ Tâm để áp lực Chương phải xuất hiện. Ngày 13-02-2010, Chương đến cơ quan CA trình diện để cứu em, ngay lập tức anh bị giam giữ từ đó.

Nghe tin Chương bị bắt, Hạnh biết rằng sắp đến lượt mình. Chị dành những ngày ít ỏi còn lại để trở về Di Linh an ủi và chăm sóc mẹ. Trong những ngày đó, chị tâm sự với bạn bè: “Ước gì có thêm thời gian, mình sẽ làm được nhiều việc hơn cho đất nước”, có lẽ khi ấy không ai hiểu điều chị nói. Ngày 23-02-2010, Hạnh cùng mẹ và chị gái đến trụ sở công an để làm lại giấy chứng minh nhân dân. Khi vừa bước vào trụ sở, chị bị nhiều công an bắt lên lầu đánh đập. Nghe tiếng hét, chị gái Hạnh chạy lên thì thấy khuôn mặt em mình đầy máu. Khi cơ quan công an áp giải Hạnh về nhà lục soát, dù đã bị còng tay, nhưng chị vẫn tiếp tục bị hành hung với những cú đấm vào đầu và mặt.

Vài tiếng sau, lúc rạng sáng ngày 24-02, Hùng bị bắt khi đang lái xe qua Đồng Nai. Ngay đêm hôm đó, anh bị công an đánh đập và tra khảo hết sức tàn nhẫn. Hùng bị biệt giam suốt 8 tháng trời, gia đình không được tiếp xúc. Ngày ra tòa, anh trông tiều tụy với những bước đi khó nhọc, anh tố cáo việc mình bị bức cung và tra tấn, thế nhưng, vừa dứt lời thì chiếc micro bị cắt

Phiên tòa áp đặt, trả thù

Ngày 26-10-2010, phiên tòa sơ thẩm không có luật sư, không báo

Tòa phúc thẩm Y ÁN 3 NHÀ HOẠT ĐỘNG TRẺ*Tường An* 19-03-2011.....

chí... được mở ra tại Tòa án Nhân dân tỉnh Trà Vinh. Đây là một phiên tòa hoàn toàn mang tính chất trả thù, cả ba người bạn Hùng Hạnh Chương không được tự bào chữa cho chính mình, ngoài những câu hỏi áp đặt, chỉ được trả lời "có" hoặc "không". Thỉnh thoảng, phiên tòa bị ngắt quãng bởi những lời động viên của Hạnh dành cho 2 bạn của mình, theo sau tiếng quát tháo của người chủ tọa

Nhân chứng có mặt tại phiên tòa hôm ấy là một công nhân Mỹ Phong từng bị đuổi việc vì đình công. Trong phần xét hỏi, anh công nhân chỉ một mực nói rằng Chương đến chỉ giúp anh ta tìm một công việc tốt hơn tại TP. HCM, ngoài ra không nói thêm điều gì bất lợi cho Chương.

Phiên tòa diễn ra chóng vánh, với một bản án nặng nề cho cả ba bạn. Lố bịch ở chỗ, cả viện kiểm soát và tòa án cho rằng Hùng là người "chủ mưu, cầm đầu" chỉ vì anh lớn tuổi nhất trong nhóm. Cuối phiên tòa, Hạnh chia tay hai bạn mình bằng cách hát một bài hát nói về tình bạn, ngay lập tức luật rừng được thực thi, Hạnh bị một nhóm công an lôi ra xe, nắm tóc đập đầu vào thùng xe nhiều lần.

Lời kết

Ngày mai, cả ba bạn sẽ bước ra tòa, họ sẽ vẫn bước đi hiên ngang, với trái tim đầy nhiệt huyết như những ngày mới dấn thân. Dù bản án thế nào đi nữa, tôi tin rằng, người ta luôn nhìn nhận việc làm của các bạn bằng sự trân trọng và thán phục.

"Không ai đơn độc trên con đường chính nghĩa"—Đúng vậy, các bạn không hề đơn độc!

dongasg
danlambao

**Nguyễn Hoàng Quốc Hùng +
Đỗ Thị Minh Hạnh: đôi uyên
ương chiến sĩ nhân quyền**

Hôm 18-3 tại Trà Vinh đã diễn ra phiên tòa phúc thẩm xử án 3 người trẻ tuổi hoạt động cho quyền của người lao động tại Việt Nam. Thông tin viên Tường An tiếp xúc với gia đình và luật sư của 3 bị cáo và gửi về bài tường trình sau đây:

Không có gia đình, nhân chứng tham dự

Sáng sớm ngày 18 tháng 3, lúc 7 giờ sáng cả gia đình của anh Đoàn Huy Chương (tức Nguyễn Tấn Hoàn), Nguyễn Hoàng Quốc Hùng và chị Đỗ Thị Minh Hạnh đã có mặt tại Trà Vinh để tham dự phiên tòa xử thân nhân của mình. Nhưng khi đến nơi, cả ba gia đình đều bị công an không cho vào.

Chị Mạnh, vợ anh Chương đang đứng trước tòa án cho đài ACTD biết: "*Con đang ở ngoài quán nước, ba gia đình không có ai được vô hết, ở ngoài này không, đâu có dự được phiên tòa, nói chuyện đâu nghe được, chỉ đứng ở cổng một chút, vô trong nó còn đuổi nữa.*"

Bố của chị Minh Hạnh bị công an cầm vào dự phiên tòa xử con gái mình, ông bức xúc nói: "*Ngồi ngoài hành lang bên ngoài để theo dõi thôi chứ không vào được. Không cho vô, không có nhân chứng, không có gì hết. Chỉ có công an với phạm nhân thôi.*"

Qua điện thoại, chúng tôi nghe giọng nói hoảng hốt của Mẹ chị Hạnh lúc đó. Sau khi bình tĩnh lại, bà Ngọc Minh cho chúng tôi biết:

"*Lúc đó chúng tôi đến trước, 7 giờ là đã có mặt rồi, thì đến 8 giờ xe công an đến hết rồi, công an đến đông lắm. Trong tòa án, ngoài sân, tòa án ngoài đường súng ống, dùi cui đủ thứ hết. Sau đó có 1 cái xe chở công an, 1 cái xe chở thẩm phán ở đâu trên Đà Lạt xuống. Rồi hai xe bít bùng chở các cháu đến, đến một lúc lâu thật lâu mới mở cửa cho các cháu xuống.*"

Một cháu như vậy là có hai người kèm theo, tay công. Hai đứa

kia đi thì cũng bình thường mà cái mặt làm lì, còn riêng bé Hạnh thì nghinh cái mặt lên, cái mặt con Hạnh nó nghinh lên trời, nó coi trời bằng vung, nó trẻ môi, nó bêu môi, nó khinh bỉ."

Khi xe mang các bị cáo đến thì công an đã dày đặc từ trong tòa án đến ngoài đường, nhưng thân nhân thì không được vào bên trong tòa án. Lúc đầu, ngay cả luật sư cũng bị ngăn không cho vào. Bà Ngọc Minh kể tiếp:

"*Trong lời kêu gọi khi mà đi vô thì công an, thẩm phán, thư ký tòa án ôm một cốc hồ sơ to, nặng lắm đi vô. Sau đó mới dẫn tù vô.*"

Các thân nhân chuẩn bị bước vào thì công an chặn lại không cho vô. Họ hỏi là ai thì nói là Mẹ, Cha thân nhân thì nói không cho ai vô hết, không được vào. Khi mà ông Luân đến thì cũng không được vào, đứng ngoài cửa. Ông Luân bảo là cho gặp thư ký tòa án, trong khi đó ông Bằng không ra.

Một lúc sau công an vào nói cái gì với bồi thẩm đoàn, thì ra mời ông Luân vào lại thôi. Còn lại thì thân nhân ở ngoài hết. Tôi tức quá, tôi mệt tim. Ba cháu la làng lên, nói: Phiên tòa không cho thân nhân vào là phiên tòa không có giá trị."

Luật sư Đặng Thế Luân là luật sư biện hộ cho ba người này cũng xác nhận hành vi trái phép của công an khi không cho người thân vào tham dự phiên tòa. Ông nói: "*Tôi là người bào chữa cho bị cáo trong phiên tòa này từ đầu đến cuối nên tôi biết rất rõ về các diễn biến. Diễn biến của phiên tòa này cũng diễn ra bình thường như những phiên tòa khác. Nhưng mà khi mở đầu phiên tòa xét xử thì không có người khác vào, chỉ có công an trong đó thôi.*"

Tòa chấp nhận đề xuất của viện kiểm sát nhân dân

Cuối cùng, trong phiên tòa chỉ có ba bị cáo, 1 luật sư và bồi thẩm đoàn cùng với rất nhiều công an.

Không có nhân chứng và gia đình tham dự. Phiên tòa bắt đầu khoảng 8g sáng và chấm dứt khoảng 11g30 trưa. Luật sư Luân cho biết kết quả của phiên tòa như sau:

"Kết quả của phiên tòa thì y án phúc thẩm, giữ nguyên bản án phúc thẩm chứ không có thay đổi gì cả, tuyên bố các bị cáo là phạm tội phá rối an ninh. Mỗi bị cáo bị xử theo mức án cũ, tức là bị cáo Nguyễn Hoàng Quốc Hùng 9 năm tù. Bị cáo Đỗ Thị Minh Hạnh và bị cáo Đoàn Huy Chương mỗi bị cáo 7 năm tù. Các phần khác trong bản án sơ thẩm cũng được giữ nguyên. Tóm lại là y án sơ thẩm.

Họ chỉ nói rằng là căn cứ vào điều 89 bộ luật hình sự của nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam thôi. Họ nhận định là các bị cáo phạm tội phá rối trật tự an ninh và họ đề xuất với Hội đồng xét xử là giữ nguyên bản án phúc thẩm.

Tôi cho rằng các bị cáo không phạm tội phá rối an ninh, đó là quan điểm trung thực và thẳng thắn của tôi với trách nhiệm của một công dân, với đạo đức, lương tâm nghề nghiệp của một người luật sư tôi phát biểu thẳng thắn, có phân tích cơ sở pháp luật để cho rằng các bị cáo không phạm tội phá rối an ninh. Bởi vì các bị cáo thực hiện các hành vi đó, nhưng các hành vi đó không có dấu hiệu -về mặt khách quan- của tội phá rối an ninh.

Tôi đã phân tích rất kỹ trong bài bào chữa của tôi, nhưng Hội đồng xét xử không chấp nhận ý kiến của luật sư mà chấp nhận ý kiến đề xuất của vị đại diện viện KS nhân dân."

Luật sư: không phạm tội

Tòa án phúc thẩm đã giữ y án của tòa sơ thẩm vào tháng 10 năm 2010. Tức là 7 năm tù cho anh Đoàn Huy Chương và chị Đỗ Thị Minh Hạnh, 9 năm tù cho anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng. Luật sư Luân cho rằng bản án nặng nề này theo luật pháp không đúng với những gì mà ba người này đã làm.

Ông nói rằng: 3 người này không hề phạm tội phá rối an ninh như trong bản cáo trạng buộc tội. Trong phiên tòa, Ls Đặng Thế Luân phân tích những tội phạm của các bị cáo và ông đã biện hộ như sau:

"Tôi cho rằng họ đã áp dụng pháp luật không chính xác để định tội. Trong bảo vệ của tôi tại phiên tòa, tôi nói là. Nếu hành vi của các bị cáo mà có dấu hiệu của một tội khác thì các bị cáo cần phải được điều tra, xét xử vì điều đó, chứ không thể buộc bị cáo vì một tội danh mà bị cáo không thực hiện.

Bởi vì tôi phân tích 4 yếu tố cấu thành của tội phạm. Bốn yếu tố này, thì trong đó các bị cáo không có dấu hiệu phạm vào mặt khách quan của tội phạm này. Đồng thời cũng không có ý thức chủ quan để chống phá nhà nước Việt Nam. Cho nên theo quan điểm của tôi là bị cáo không phạm tội. Không phạm tội vào tội này. Nhưng mà công tố viên thì cho rằng các bị cáo vẫn phạm tội và Hội đồng xét xử cũng đã tuyên án như vậy. Tất cả những diễn biến thì nó dài dòng, nhưng tôi chỉ nói những điều cơ bản như vậy thôi."

Mặc dù với quyết định như thế của tòa phúc thẩm, luật sư Luân vẫn khẳng định là cả ba người trẻ tuổi này đều không phạm tội như trong bản cáo trạng đã ghi:

"Tôi đã trình bày rất là rõ ràng mạch lạc. Với trách nhiệm của 1 công dân, với lương tâm nghề nghiệp của 1 luật sư, tôi đã nói trung thực, thẳng thắn những điều mà tôi thấy cần nói tại phiên tòa. Hội đồng xét xử cũng được nghe rất rõ về bài bào chữa của tôi. Thế nhưng bây giờ Hội đồng xét xử vẫn quyết định bản án như vậy thì theo quan điểm của tôi các bị cáo vẫn không phạm tội phá rối an ninh.

Tôi cũng nói rằng nếu các bị cáo có hành vi phạm vào một tội khác -thí dụ như vậy - thì cơ quan pháp luật có quyền khởi tố, điều tra, xét xử họ về tội danh đó, chứ không thể cáo buộc họ về một tội danh mà họ không thực hiện. Quan điểm của tôi trước sau vẫn thế. Về mặt chuyên môn, về mặt luật học là tôi có quan điểm như vậy."

Chương, Hùng và Hạnh cũng thẳng thắn nhìn nhận những hành động mình đã làm, nhưng cũng như luật sư biện hộ, họ khẳng định là những hành vi của họ không vi phạm điều 89 của bộ luật hình sự: Họ thừa nhận, họ không phủ nhận

hành vi của họ thực hiện Nhưng hành vi đó, họ cũng cho rằng họ không vi phạm điều 89 bộ luật hình sự về tội phá rối an ninh. Thì quan điểm của họ cũng giống như quan điểm của luật sư.

Phiên tòa không có giá trị, không công bằng

Vào khoảng 11g30 cùng ngày thì phiên tòa chấm dứt trong sự bức xúc của cả ba gia đình, Ông Đỗ Ty, Bố của chị Hạnh thất vọng: "Mẹ bé Hạnh đau tim. Tôi là Bố nó mấy ngày hôm nay cũng đau xương đầu có đi được nhưng cũng ráng mà qua nhìn tường tận xem cái lý lẽ nó như thế nào. Qua những phán xét thì gia đình không đồng ý, thứ hai nữa là kể cả các bị cáo đều không tâm phục khẩu phục. Nhưng quyết định của phiên tòa vẫn là quyết định của phiên tòa thôi. Gia đình ở nhà thấp cổ bé họng thì làm sao kêu đến đầu cho nó ra cái chân lý được."

Khi nghe kết quả, ông đã la lớn ngoài công tòa án để nói lên sự bất tín nhiệm đối với phiên tòa này: "Toàn bộ các gia đình đây là không nhất trí bản án vừa rồi. Có nghĩa là giá trị đối với ba gia đình này. Trước cửa phiên tòa rất là đông người tôi nói là tôi không chấp nhận những lời xét xử như vậy. Nếu mà xét xử không có thân nhân vào tức nhiên là phiên tòa không có giá trị. Tôi tuyên bố rất là lớn trước cổng phiên tòa luôn."

Ông Hùng, Bố của anh Hùng cũng rất là bức xúc: "Gia đình tính vô dự phiên tòa mà cũng không vô được, nhiều lúc thấy bức xức quá. Mà bức xức cũng đâu có nói gì được với người ta đâu. Chỉ ra ngoài thôi, ngồi ngoài quán rồi đi về nhà."

Manh, người vợ chon chát của anh Chương đau buồn tâm sự: "Con thấy xử không có công bằng gì hết tron đó. Y án 7 năm, con thì không chấp nhận án 7 năm. Hạnh thì nói là «Tôi không phục! tôi không phục!» anh Chương thì la làng: «Xiết tay tôi! xiết tay tôi!» Có anh Luân thấy từ đầu mùa chí cuối. Nhìn thấy tội lắm cô ơi!"

Bà Ngọc Minh, Mẹ của Hạnh thì rất phẫn uất. Bà không còn tin tưởng ở cán cân công lý của chính

quyền, một chính quyền mà bà hơn nửa đời người phục vụ. Bà nói:

"Theo tôi nghĩ thì chúng tôi quyết tâm kháng cáo, kháng cáo để thay đổi, để tòa xem xét lại, hiểu cho các cháu. Nhưng rồi bản án đã sắp sẵn mà không ai hiểu gì cả. Một phiên tòa tôi thấy là bất minh. Và tôi kết luận một câu như thế này: Với tôi là một con người của Cộng sản và tôi tôn trọng chế độ Cộng sản cũng như chấp hành mọi qui định của Cộng sản từ trước đến nay. Hôm nay tôi tuyên bố, tôi không tin vào nhà nước nữa. Tôi không tin vào các cấp lãnh đạo nữa."

Bởi vì đây là chỗ cảm cán cân nẩy mực, là nơi đại diện cho pháp luật tối cao của nhà nước để mà đem lại sự bình ổn cho đất nước, cho nhân dân, đem lại sự công bằng cho nhân dân. Nhưng đây không có sự công bằng thì không xứng đáng lãnh đạo nhân dân."

Một phiên tòa diễn ra nhanh chóng, không có gia đình, không có nhân chứng tham dự. Và tại hãng giầy Mỹ Phong ở Trà Vinh, nơi xảy ra cuộc biểu tình lớn năm 2010, nơi mà ba bị cáo đã bị kết án là cầm đầu cuộc biểu tình này. Không một công nhân nào được tham dự.

Theo luật sư và gia đình, quá trình điều tra của công an cũng như việc xử án có rất nhiều điểm còn khuất tất. Chúng tôi sẽ tìm hiểu và tường trình đến quý vị nhiều chi tiết mới trong các bài sau. ■■■■■■

về phường và công an tại phường Thịnh Liệt không cho chở đi cấp cứu ngay dù có sự van xin của gia đình nạn nhân. Sự cố công an hành hung giết chết ông Tùng bắt nguồn từ việc ông đã tạm gỡ mũ bảo hiểm để gọi điện thoại trong lúc đi xe ôm. Mới đây hơn, ông Đặng Ngọc Trung, ngụ khu phố Tân Trà, phường Tân Xuân, thị xã Đồng Xoài, sau một đêm bị tạm giữ tại sở công an xã Tiến Hưng, Đồng Xoài, cũng đã tử vong ngày 15/3. Công an đã thông báo với người nhà ông Trung là nạn nhân đã thắt cổ tự vẫn. Tối hôm trước ông Trung đi hát Karaoke và có cãi vã xung đột với một cô gái tại quán Karaoke ABC. P. Tân Xuân, nên đã bị bắt về sở Công an để điều tra.

Hiện tượng người dân chết trong tay của công an nhân dân mấy năm gần đây càng ngày càng phổ biến.

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền Human Rights Watch (HRW) năm ngoái đã lên tiếng yêu cầu chính phủ Việt Nam điều tra các vụ cáo buộc công an hành xử tàn bạo với dân. Trong bản thông cáo ngày 22-9-2010, tổ chức này cho biết rằng họ có trong tay tài liệu về 19 vụ bạo hành bởi công an Việt Nam, với 15 người chết, trong một năm qua. Ông Phil Robertson, Phó Giám đốc phụ trách Á châu của HRW, nói: *"Thông tin về các vụ bạo hành của công an đang ngày càng nhiều một cách đáng báo động ở Việt Nam, gây quan ngại nghiêm trọng rằng*

không phải vì lý do chính trị mà có khá nhiều vụ do không đội mũ bảo hiểm. Đây là điều khá mỉa mai, vì công an chặn phạt người dân đáng lẽ mục đích để bảo vệ an toàn cho người dân nếu có tai nạn thì khỏi chấn thương sọ não. Ai dè chính công an lại là tai nạn của người dân và là nguyên nhân gây vỡ đầu thương vong khi chặn xe.

Có lẽ ta cũng không nên vợ dũa cả nắm để mà cho rằng tất cả cán bộ công an đều là hung thần đánh dân. Nhưng khi mà hiện tượng hành dân thô bạo càng ngày càng lộ rõ tính hệ thống như vậy, thì người dân khó mà nhìn công an với thiện cảm tin tưởng.

Lý giải sao về hiện tượng công an đánh chết dân nhiều như thế?

Có thể đây là chuyện bình thường vốn có từ trước đến nay do bản chất của bộ máy bạo lực áp chế dân trong các chế độ độc tài, nay nhờ cuộc cách mạng truyền thông phá vỡ được phần nào hệ thống bưng bít thông tin của chế độ nên người ta mới được biết nhiều hơn?

Nếu không phải như thế, thì câu hỏi sẽ là tại sao công an nhân dân càng ngày càng hung bạo với nhân dân của mình?

Phải chăng vì càng ngày công an nhân dân càng bị nhồi vào đầu rằng nhiệm vụ chính yếu nhất của họ là bảo vệ Đảng, như qua khẩu hiệu Công an: "Còn Đảng Còn Mình" nên giờ đây đối với họ, sinh mạng của người dân trở nên rẻ rúng không đáng kể? Hay phải chăng đây là sự hung bạo được chỉ đạo có hệ thống để khủng bố tinh thần, làm gia tăng sự sợ hãi nơi người dân, khi chính Đảng CSVN đang lo ngại nhân dân sẽ đứng dậy hất Đảng xuống khỏi cổ mình nên dễ xem dân như kẻ thù địch để thẳng tay đập cho bõ ghét?

Nếu quả như thế thì từng cá nhân công an đang bị liên đới bước vào con đường ác tha hóa mà họ sẽ phải trả giá sau này. Vì trong thời đại mà màn bưng bít thông tin bị phá vỡ, người dân càng ngày sẽ càng không thụ động ngồi yên để cho công an tự tung đánh đập mình như súc vật. Vì càng ngày càng nhiều người dân ý thức được các

KHI CÔNG AN NHÂN DÂN được dạy chỉ "còn đảng còn mình"Văn Chu 18-03-2011.....

Ngày 28-2 vừa qua, ông Trịnh Xuân Tùng, 53 tuổi, cư ngụ ở 525 Trần Khát Chân, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội, đã bị trung tá công an Nguyễn Văn Ninh và dân phòng phường Thịnh Liệt, quận Hoàng Mai, đánh gãy cổ, và đã tử vong hôm 8-3 tại Bệnh viện Việt Đức sau 6 ngày nằm liệt hôn mê. Ngay sau khi bị đánh thương tích trầm trọng và bất tỉnh, ông Tùng bị còng mang

các sai phạm này khá phổ biến và có tính hệ thống".

Bloger Đinh Tân Lực trong bài Nỗi Cao Áp Ổn Định Đã Bật Tung Nấp đã thu thập được khoảng 22 trường hợp người dân tử chết đến bị thương bởi công an trong vòng một năm từ tháng 9-2009 đến tháng 9-2010.

Trong số vụ công an hành dân gây thương vong trên, đại đa số

Tử thần mang hộ chiếu Việt Nam

—Đình Tân Lực 24-03-2011—

quyền căn bản của mình theo hiến định và đang dần dần biết dùng sức mạnh của đám đông để thắng sự sợ hãi mà đòi công lý. Những biến động tại Cồn Dầu sau khi công an phá chặn đám tang cụ bà Maria Tân rồi giết anh Nguyễn Thành Năm, rồi sự phản nộ của dân Bắc Giang kéo đến làm sập cánh công trụ sở UBND sau khi anh Nguyễn Văn Khương chết trong tay công an là những dấu hiệu báo trước sự chuyển mình của người dân. Cũng thế, dân Hà Nội cũng đã kéo tới nhà nạn nhân Trịnh Xuân Tùng để thăm viếng, hiệp thông với tang gia. Và càng ngày người dân đã biết nêu đích danh những nhân sự thủ phạm trách nhiệm chính gây thương vong cho người công dân, để ghi sổ bắt các nhân sự này chịu trách nhiệm trực tiếp, chứ không còn có thể núp đằng sau bộ máy tập thể của cơ chế. Diễn hình là trung tá công an Nguyễn Văn Ninh đã bị nhận diện là người trách nhiệm chính trong cái chết của ông Tùng, để không sớm thì muộn sẽ phải trả lời về hành động của mình trước tòa án công lý. Người ta cũng sẽ không ngạc nhiên nếu thấy trước sức ép của công luận càng ngày càng tăng từ phía người dân, khi Đảng khó mà còn có thể bịt miệng gia đình nạn nhân hay bao che cho người công an đã bị lộ diện rõ ràng là tàn ác, thì người công an này sẽ sẵn sàng bị hy sinh, cho hết còn mình để còn Đảng.

Trong lúc này, người dân đang tiếp tục làm việc đầu tiên là đưa tất cả tên tuổi công an ác ôn vào sổ sách để có ngày tòa án công lý thật sự của dân tộc phán quyết. Hiện nay đã có những nơi lưu trữ loại dữ kiện này như website Câu Lạc Bộ Nó Kìa (<http://clbnokia.wordpress.com/>).

Người Việt trong và ngoài nước không thể để các cái chết oan ức vì tay công an nhân dân "còn Đảng, còn mình" cứ tiếp tục xảy ra rồi trôi vào khoảng không vì nạn bịt miệng từ chế độ hay vì sự thụ động cam chịu trong sợ hãi.

“Cái chết là giải pháp cho mọi vấn đề” (Joseph Stalin)

Đồng chí Stalin (kính mến), kẻ từng được “cha già” họ Hồ tôn là vị “cha già của thế giới XHCN”, hễ đã phán thì cấm có sai.

Giải pháp để có một VN độc đảng là tận diệt tất cả các đảng phái khác. Giải pháp để giữ một VN độc đảng vẫn là tận diệt tất cả các đảng phái khác. (*Thương mình thương một, thương Ông thương mười là ở chỗ này chăng?*)

Nạn nhân của thời 1930-1945 thì hàng hà sa số, đếm không xuể-kể không hết. Cả VN Quang Phục Hội & Tâm Tâm Xã, cả Đại Việt, cả Việt Quốc, cả Việt Cách, cả An Nam Độc Lập Đảng... thậm chí, cả những đồng chí *đầu súng trăng treo* cũng trường nhưng khác phái. Tiêu biểu của nỗ lực CS Quốc tế III tận diệt đồng chí CS Quốc tế IV là trường hợp của Trốt-kít Tạ Thu Thâu: Trong buổi phỏng vấn ngày 25-6-1946, Hồ Chí Minh đã trả lời Daniel Guérin về cái chết của Tạ Thu Thâu như sau: *Ce fut un patriote et nous le pleurons... Mais tous ceux qui ne suivent pas la ligne tracée par moi seront brisés (Đó là một người yêu nước, chúng tôi đau buồn khi được hung tin... Nhưng tất cả những ai không theo con đường tôi đã vạch đều sẽ bị tiêu diệt)*! Chẳng ai nữ nghĩ đến chuyện quyết toán vật, nhưng ngay cả con lộ Tạ Thu Thâu ở Sài Gòn lẫn Mỹ Tho đều bị đổi tên sau ngày miền Nam thất thủ.

Nạn nhân của thời sau 1945, đặc biệt là sau 1975, cũng là vô phương đong đếm. Quả là một cuộc rửa hận-trả thù-xử lý vô tiền khoáng hậu ở nước ta. Bất kể đó là đảng viên các chính đảng kể trên còn kẹt lại miền Bắc; đã di cư vào Nam năm 1954; hoặc bị liệt vào hàng địch/ngụy của “chế độ cũ”... Hay thậm chí, ngay cả các đảng viên lão thành cách mạng của CSVN, những người đã nghiệm ra rằng gông cùm Thực dân còn nhẹ nhàng hơn xích xiềng ý thức hệ; đã thấy ra mặt thật của “chiến thắng” là “thống nhất” cả nước vào tròng nô lệ Quốc tế III; đã cọ xát với nỗi nhục đói nghèo-lạc hậu của đất nước thời “hậu giải phóng”; hay đã dự kiến cả tương lai đất nước gắn liền vào một đận Bắc thuộc vĩnh viễn....

Tiền trình khai trừ và thanh trừng, do đó, nói theo ngôn ngữ tiếp thị ngày nay là “2 trong 1”. Hễ không phải bầu bạn anh em thì hẳn phải là thể lực thù

địch. Cũng vậy, hết đồng chí ắt phải là kẻ thù, không thể khác. Mà đã là kẻ thù thì tất yếu là phải chết: chết ngay-chết dần-chết đói-chết kiệt-chết thảm-chết đột biến-chết tiệm tiến-chết tự nhiên -chết tại nạn-chết bờ-chết bụi-chết ngộp-chết chim-chết tù-chết bệnh-chết dờ-chết tiết v.v... kiểu nào cũng được, càng nhanh càng tốt, nhưng nói chung là phải chết, không chỉ bởi hệ vô thần khẳng định *Chết Là Hết*, mà còn bởi đối sách xuyên suốt của lãnh đạo là *Chết... Cho Yên Chuyện*.

Thử tạm liệt kê một vài trường hợp khai trừ-thanh trừng đồng chí tương đối dễ nhớ đã xảy ra ở xứ này, để xem thử có phải *chết là hết* hay không:

- Ông Nguyễn Văn Trấn (1914-1998), (còn được gọi là Bảy Trấn Chợ Đệm), tác giả quyền sách gây chấn động cả đảng: *Viết Cho Mẹ Và Quốc Hội*, từng nhận giải Hellman-Hammett năm 1997.

- Ông Trần Độ (1923-2002), tác giả Nhật Ký Rừng Rắn, được ông Hà Sĩ Phu điều tặng cặp đôi “*Văn võ tung hoành, trung tượng phong trần, thế sự song kiên, song trọng đảm-Bắc Nam xuất nhập, đại quân tế độ, hùng binh nhất tượng, nhất đan tâm*”.

- Ông Trần Xuân Bách (1924-2006), nguyên ủy viên BCT, chủ trương dân chủ hóa VN cùng nhịp với Đông Âu và Liên Xô, tác giả phương ngôn nổi danh: “*Dân chủ không phải là ban ơn, không phải là mở rộng dân chủ hay dân chủ mở rộng... Dân chủ là quyền của dân, với tư cách là người làm nên lịch sử, không phải là ban phát-đổ tẩm lòng của người lãnh đạo này hay người lãnh đạo kia. Thực chất của dân chủ là khơi thông trí tuệ của toàn dân tộc và đưa đất nước đi lên kịp thời đại...*”

- Ông Nguyễn Ngọc Lan (1930-2007), nguyên chủ bút báo Đối Diện, bị quân chế cùng linh mục Chân Tín vì đã chủ trương *Cá nhân sám hối-Giáo hội sám hối-Đảng phải sám hối*, từng bị nhà nước ép té xe cùng với LM Chân Tín khi đi dự đám tang ông Bảy Trấn.

- Ông Hoàng Minh Chính (1920-2008), nguyên Viện trưởng Viện Triết học Mác-Lênin, từng nhận định chính xác “*Đất nước ta đứng ở đáy nhân loại trên mọi bình diện*” (2005), rồi quyết định phục hoạt đảng Dân Chủ VN, và cùng với ông Lê Hồng Hà kêu gọi thành lập Hội Nhân Dân Chống

Tham Nhũng.

• Ông Nguyễn Hộ (1916-2009), lãnh đạo Hội Những Người Kháng Chiến Cũ, tác giả quyển *Quan Điểm Và Cuộc Sống*, giải thưởng Hellman-Hammett, từng bị ép xuống, bị bắt giữ và bị quản thúc tại gia cho tới chết.

v.v...

Những di thư, di cáo, di ngôn tâm huyết của họ vẫn còn đó và còn nguyên giá trị lịch sử lẫn thời sự. Rõ ràng, chết chưa hẳn là hết. Lãnh đạo đảng và nhà nước CSVN hiện giờ chỉ xoa bụng-vỗ tay-nâng cốc có mỗi điều về đối thủ: Chết là hết ...*nói!*

Lãnh đạo đương thời cũng chẳng màng che giấu nỗi mong mỏi-chờ trông từng ngày điều đó xảy ra cho những đồng chí khai quốc công thần lòng ngay mắt sáng-trung ngôn nghịch nhĩ-thẳng lời phản biện-nói thật nói hết: Võ Nguyên Giáp, Nguyễn Trọng Vĩnh, Đồng Sĩ Nguyên, Đặng Quốc Bảo, Nguyễn Minh Cần... cùng rất đông quý vị lão thành cách mạng, thậm chí, cả quý vị nhân sĩ Dương Danh Di, Trần Phương, Vũ Khoan, Nguyễn Văn An, Lê Đăng Doanh, Nguyễn Trung, Hoàng Tụy, Nguyễn Quang A, Nguyễn Minh Thuýt, Phạm Chí Lan, Phan Đình Diệu v.v...

Ở một tầng nấc khác, cả trong và ngoài đảng, cả trong và ngoài nước, cả trong và ngoài tù, là một danh sách "đảng chết" rất dài, không thể kể hết danh tánh, của những người từng có tiểu luận-khảo cứu-phản biện-phân tích-bình luận-đề nghị-cảnh báo-tuyên tập... không thể đăng trên đàn báo chính quy xưa nay (nên thường phải lập riêng thư viện-thư khổ trên không gian mạng), và gần đây là những tay dân báo mạng dạn dạn gõ phím và chuyển tải tất cả những điều mắt thấy-tai nghe-óc nghĩ... thông qua hệ internet và ung dung chiếm lĩnh đại khối độc giả có điều kiện ngồi trước màn hình ở VN. Đáng "chết để hết nói" là vì vậy!

Tự thân đảng không muốn làm kẻ thù của internet như RSF tổ giác. Tự thân internet và các đàn mạng xã hội đã đứng về phía Sự thật và trở thành kẻ thù của đảng đó chứ!

Mà đã thế thì những danh sách "đảng chết" nói trên đã trở thành vô dụng, bởi đảng không thể trông chờ mãi vào cứu cánh "chết là hết" của đối kháng, mà ngược lại, chính sự trông chờ đó đã lột trần tình trạng "kiệt mưu-cạn chước-đuối lý-hết thời" của nguyên đàn lãnh đạo đảng đương nhiệm.

*

"Tất cả những ai không theo con đường tôi đã vạch đều sẽ bị tiêu diệt" (Hồ Chí Minh)

Câu hỏi thứ hai được đặt ra là: Trên thực tế, *chết có yên chuyện* không?

Hội nghị Việt Bắc 1949 từng ghi lại lời khẳng định-trần tình của đồng chí Hồ Chí Minh (cũng kính mến không kém) rằng: "*Các vị lãnh tụ thế giới Staline, Mao Trạch Đông thì không thể sai lầm, nghĩa là những gì cần nói và đang nói họ đã nói hết rồi và nói đúng, thì mình còn gì nữa, nhất là điều mình nói có thể sai*".

Ngoại trừ cái chỉ thị đóng khung trên đây là ...cấm sai. Và trở thành kim chỉ nam của lực lượng công an "*còn đảng còn mình*":

21-1-2010: công an quận Hai Bà Trưng, Hà Nội, đánh chết công dân Nguyễn Quốc Bảo.

29-3-2010: công an huyện Thuận Thành, Bắc Ninh, giã dạng đầu gối, đánh dân oan đến nhập viện.

04-5-2010: công an Đà Nẵng cướp quan tài ở Cồn Dầu, đánh chết công dân Nguyễn Thành Năm, cho dù vợ con nạn nhân đã quỳ lạy xin tha mạng.

07-5-2010: công an Điện Bàn, Quảng Nam đánh chết công dân Võ Văn Khánh rồi báo cáo nạn nhân tự treo cổ bằng dây cột giày.

14-5-2010: công an huyện Chương Mỹ, Hà Nội, chặn xe, đòi hối lộ, chưa được thì đánh công dân Tống Bá Đức bằng dùi cui và còng số 8, cho tới khi nạn nhân cầm xe máy cho 1 CA khác để nộp tiền hối lộ.

25-5-2010: công an huyện Tĩnh Gia, Thanh Hóa, bắn thủng bàn tay trái của công dân Lê Thị Thanh, bắn chết công dân thiếu niên Lê Xuân Dũng, và bắn chết công dân Lê Hữu Nam ở Nghi Sơn.

28-6-2010: công an huyện Đại Từ, Thái Nguyên, đánh chết công dân Vũ Văn Hiền.

23-7-2010: thiếu úy công an Nguyễn Thế Nghiệp, huyện Tân Yên, Bắc Giang, đánh chết công dân Nguyễn Văn Khương về tội không đội mũ bảo hiểm.

06-8-2010: công an thường phục Thái Nguyên bắn thủng đùi xuyên xương chậu công dân Hoàng Thị Trà, về tội không đội mũ bảo hiểm.

14-8-2010: công an huyện Châu Thành A, Hậu Giang, đánh chết công dân Trần Duy Hải rồi báo cáo nạn nhân tự treo cổ bằng áo sơ mi tay dài.

09-9-2010: công an xã Thanh Bình, huyện Trảng Bom, Đồng Nai, đánh chết công dân Trần Ngọc Đường rồi báo cáo nạn nhân tự treo cổ bằng dây thắt lưng.

16-9-2010: công an Hà Tĩnh đánh hội đồng công dân Đặng Đình Việt

bằng gậy, phải nhập viện, cho tới khi rất đông người đi đường đến can mới bỏ đi.

06-11-2010: công an xã Hoàng Quý, huyện Hoàng Hóa, Thanh Hóa, đánh công dân Lưu Đình Tăng đến phải nhập viện.

24-11-2010: công an xã Xuân Phương, huyện Phú Bình, Thái Nguyên, bóp cổ và đánh công dân thiếu niên Dương Đình Hiếu bằng dùi cui đến ngất xỉu, xong bắt thân nhân đến ký giấy xác nhận tình trạng sức khỏe bình thường trước khi đón cháu Hiếu về nhà.

17-12-2010: công an phường Mỹ Bình, Long Xuyên, đánh chết công dân Đặng Văn Đen.

19-12-2010: công an phường Quán Trữ, Hải Phòng, đập ngã xe để bắt giữ người đi xe máy ngồi sau không đội mũ bảo hiểm, gây trọng thương cho cả hai nạn nhân rồi tìm cách xóa dấu vết hiện trường.

28-12-2010: công an xã La Phù, Hoài Đức, Hà Tây, đánh hội đồng đến gãy xương sườn công dân Phạm Quang Sơn, mặc cho người thân quỳ lạy xin tha, sau đó phó công an xã kéo côn đồ về bao vây và đòi giết cả nhà và đốt nhà nạn nhân.

11-1-2011: công an huyện Thủy Nguyên, Hải Phòng, đánh gãy tay công dân Ngô Thị Thu trong lúc biểu tình tố cáo nhà máy nhà khói độc, lại còn tuyên bố rằng nạn nhân chưa chết đâu mà lo.

01-3-2011: công an phường Nghi Tân, Cửa Lò, Nghệ An, đánh hội đồng công dân Nguyễn Văn Hương bằng dùi cui đến tét đầu, về tội không đội mũ bảo hiểm.

02-3-2011: trung tá công an Nguyễn Văn Ninh, phường Thịnh Liệt, Hà Nội, đánh công dân Trịnh Xuân Tùng gãy 2 đốt sống cổ, gây liệt tứ chi và hệ thống hô hấp, dẫn đến tử vong, về tội đi xe ôm mà dừng lại tháo mũ bảo hiểm ra để nghe điện thoại.

23-3-2011: thiếu tá công an Bùi Minh Thắng, phó trưởng phòng CSGT Hậu Giang (con của giám đốc CA tỉnh Hậu Giang), đánh công dân Đỗ Quốc Thái bằng dây thắt lưng đến nhập viện, khi nạn nhân không chịu lái xe taxi vượt đèn đỏ như Thắng yêu cầu. Khi được đưa về trạm CSGT Cửa Ô, Thắng còn buộc đồng nghiệp ở đây phải quỳ lạy, không tao bán!

Sự liên hệ hữu cơ xâu chuỗi của hàng loạt án mạng tàn độc/thảm thiết kể trên không khỏi khiến dư luận nhiều nguồn rút ra một kết luận khách quan khó cãi: **Tự thân đã chính thức nhập tịch và đang mang hộ chiếu VN.**

Trong tất cả các vụ công an đánh-giết người vừa kể, chỉ có độc nhất vụ thiếu úy Nguyễn Thế Nghiệp bị truy tố ra tòa, lãnh án 7 năm tù giam.

Trong tất cả những công an từng đánh-giết người kể trên, cũng chỉ độc nhất thiếu úy Nguyễn Thế Nghiệp là có được sự bảo vệ tương đối khá hơn cả, nhờ lọt vào bên trong hệ thống trại giam. Đa phần những kẻ còn lại bên ngoài đang sinh hoạt trong sự sợ hãi thường trực, sau những vụ nhân dân bắt binh bao vây hiện trường; mang xác nạn nhân đến triển lãm tại trụ sở CA; biểu tình đòi làm sáng tỏ vụ việc; hoặc, phá tan cổng UBND tỉnh (trường hợp Bắc Giang).

Tức là, so với sự trông đợi của đảng và nhà nước mong giới đối kháng “*chết cho yên chuyện*”, thì ngược lại, việc nhân dân VN bị hành hung dưới tay tử thần công an VN đã trở thành những cái “*chết gây lớn chuyện*” rất đáng lo ngại.

Chứng cứ là nhà nước bịt kín-bê công tin tức về cuộc tự thiêu của KS Phạm Thành Sơn ngay trước UBND thành phố Đà Nẵng ngày 17-2-2011 vừa qua.

Chứng cứ nữa là nhà nước đã phải hoàn tất khám nghiệm thi thể nạn nhân Trịnh Xuân Tùng sớm hơn dự định 1 ngày, đồng thời dời vụ xét xử TS Cù Huy Hà Vũ trễ lại 10 ngày, tránh sự trùng hợp cả 2 sự kiện có tính “ngôi nổ” này vào cùng ngày 24-3-2011.

Rõ ràng là nhà cầm quyền Hà Nội biết sợ hương Hoa nhà tù ngát từ Trung Đông-Bắc Phi và cái lò năng lượng hạt nhân cấm phần của nhân dân VN đang chực nổ dưới những nhất chém của lưỡi hái tử thần công an hiện nay. Vì sao?

- Vì đảng và nhà nước đã hiển thị đậm nét tình trạng thiếu năng-kém trí-vi luật-kiệt ngân-cạn lý-hết thời... ngược chiều với tình hình cập nhật về kỹ năng đấu tranh bất bạo động của nhiều người nhiều giới đang biến dần những quan tâm thành hành động.

- Vì nhân dân đã vượt qua tâm lý mackeno cùng nỗi sợ, đã thao dượt đối đầu với nhà cầm quyền ở tầng địa phương, đang chờ đợi một ngòi dẫn nhạy lửa, và sẵn sàng cho một cuộc tập hợp tại thủ đô có tầm vóc và hiệu quả như ở Tunis hồi đầu năm nay.

- Vì, bên dưới tình trạng các chủ tịch tỉnh thường xuyên bất chấp lệnh chính phủ, các hiện tượng công an cấp xã có toàn quyền sinh sát và tùy tiện sử dụng quyền này chính là chỉ dấu rõ nhất của một hệ thống quyền lực đứt rời từ trung ương xuống tới địa phương.

- Vì dàn thông tin 4T chính quy ở đây đã chính thức quy hàng hệ truyền thông dân báo ung dung lần lượt ở mức áp đảo trên từng bảng pageviews, và với nội dung xây dựng mạng sinh hoạt xã hội dân sự làm nền cho việc huy động sức mạnh quần chúng.

- Vì mối liên kết giữa giới bloggers ở đây tiền đến những quy ước bắt thành văn về phong trào quật ngược cán cân nạn nhân-hung thủ: Đẩy mạnh việc thu thập chứng cứ tham nhũng-lạm quyền-gian dối-tàn ác-phạm tội của dàn quan chức các cấp.

- Vì, quan trọng hơn cả, là xóa tan mọi nỗi nhục VN hôm nay, để những thế hệ người Việt sắp tới được hành diện sống trong một đất nước tung cánh và một nền văn hóa nhân bản, không một ai bị tiêu diệt vì không đi cùng đường vạch ra bởi kẻ khác.

- Và vì, nếu thật sự cái chết (như Mohamed Bouazizi) là giải pháp (châm ngòi) để dân chủ hóa VN thoát khỏi mọi hình thái độc tài, Cộng sản lẫn không Cộng sản, thì cũng đáng chọn làm thay.

Chết đó, rõ ràng danh sống mãi. Chết đây, chỉ chết cái hình hài. Chết vì Tổ quốc, đời khen ngợi. Chết cho hậu thế, đẹp tương lai. (Nguyễn An Ninh)

Chết như Hưng Đạo, hồn thành thánh. Chết tựa Trưng Vương, phách hóa thân. Chết cụ Tây Hồ danh chẳng chết. Chết mà vì nước, chết vì dân. (Phan Sào Nam)

24-03-2011, Kỷ niệm 85 năm đám tang Cụ Phan Chu Trinh & Kính điệu các nạn nhân của Tử Thần CAVN.

Blogger Đình Tấn Lược

... *Kìa ngẩng lên xem. Nơi nào đục khoét tiệt từng bán tước mua quan lễ hội tung bùng trộm cướp. Cuộc hành lễ ma quái của những trái tim lựu đạn. Những tua lưỡi bạch tuộc. Gục mặt xuống coi. Có thấy chúng ta đông đàn dài lũ. Từ miền xuôi miền ngược đến ngõ hẻm hang cùng. Dân oan đi thành rừng không còn nước mắt để khóc. Tiếng kêu tắc nghẹn cổ họng. Mỗi tiếng nói khạc ra từng ngụm máu. Trăm vạn lời vốc máu ai người đáp lại...*” (hết trích)

Trái tim lựu đạn là ai, tua lưỡi bạch tuộc là ai... trong khi dân oan đi thành rừng không còn nước mắt để khóc?

Nhưng không chỉ là “miền xuôi miền ngược đến ngõ hẻm hang cùng” mà ngay giữa thủ đô Hà Nội, vị nữ luật sư phụ nhân của luật sư Cù Huy Hà Vũ (đang chờ ra tòa vì đòi hỏi dân chủ) cũng trở thành dân oan khi bị công an tới cướp hoa mà không có lý có gi.

Người Buôn Gió trên blog riêng kể rằng:

“*Trung tá Nguyễn Văn Huệ đeo kính trắng đã chỉ huy liên quân thắng lợi huy hoàng trong chiến dịch lấy hoa nhà chị Dương Hà....*”

...*Đến văn phòng luật Cù Huy Hà Vũ đã hơn 13 giờ, chị Hà, chị Bích chỉ cho xem hoa, nào là lăng hồng 200 bông, rồi mấy lăng hoa khác nữa để ở thềm cửa. Các chị riu rít khen hoa, chỉ trò trầm trồ. Đúng*

CẢ NƯỚC LÀ DÂN OAN

Trần Khải 23-03-2011

Cả nước đang trở thành dân oan, trong khi một thiểu số trở thành kẻ áp bức dân oan. Đó là hiện thực tại quê nhà hiện nay.

Nhà văn, nhà thơ Võ Thị Hảo trên blog Dân Làm Báo đã ghi trong bài thơ nhan đề “Văn tế Dân Oan” với dòng chữ: “Lời tác giả: Cho tôi gửi tặng những người dân Việt Nam đã oan, còn oan hoặc đã chết dưới cường quyền, bạo lực và bất công và vì những lý do nguy biệN-Nhà văn Võ Thị Hảo*

là phụ nữ có khác, yêu thích hoa thế cơ.

Chị Hà nói ban nãy ông tổ trưởng dân phố ghé mũi vào đọc dòng chữ trên một lăng hoa: “Tổ Quốc và Nhân Dân bên cạnh Anh Chị”....

Trung Tá công an phường Điện Biên Nguyễn Văn Huệ quát: “Có cát vào nhà không thì bảo, trường hợp này là “đặc biệt” không có lời thôi gì”.

Chị Hà kiên quyết không cát vào

nhà, vì rõ ràng hoa đang ở trên đất nhà chị. Công an Huệ ra lệnh cho dân phòng và các công an khác: “Tịch thu mang về quận”.

Thế là dân phòng, công an hùng hục lao vào giật những lẵng hoa, khiến hoa rơi rơi tã. Lúc này có mấy người phụ nữ là hàng xóm, mấy người phụ nữ khác từng được anh Vũ bênh vực cũng có mặt, họ cùng với chị Hà, chị Bích lao vào giằng lại hoa và chất vát công an Huệ.

Nhưng nhờ lực lượng chính quyền đông hơn và toàn là đàn ông, cho nên chính quyền đã dành phần thắng áp đảo, số chiến lợi phẩm trong chiến dịch này là 4 lẵng hoa to trị giá khoảng 1,2-1,8 triệu đồng VN đã được liên quân dân phòng, công an chất lên xe chở về trụ sở công an.” (hết trích)

Nhưng dân oan không chỉ là chuyện của năm nay hay năm ngoài, mà thực ra là nhiều thập niên, theo bản văn nhan đề “Thư ngỏ gửi quý vị Đại biểu Quốc hội Khoá 12” đăng trên mạng Bauxite Việt Nam, đề tên người gửi là bà cụ Bùi Như Thủy (trích):

“Hải Phòng, ngày 14-3-2011.

Thư ngỏ gửi quý vị Đại biểu Quốc hội Khoá 12

Nhân dịp Quốc hội Khoá 12 họp phiên thứ 9 từ ngày 21-3-2011 đến 29-3-2011 để thông qua báo cáo tổng kết nhiệm kỳ 2007-2011 và chuẩn bị bầu Quốc hội khoá 13

Tôi là Bùi Như Thủy, 84 tuổi, số nhà 18 gác 2 Phạm Bá Trục, Hải Phòng. Tôi đã 12 lần đi bầu cử Quốc hội nhưng chưa bao giờ được tiếp xúc với Đại biểu Quốc hội; có nhiều điều bức xúc muốn đề đạt với Quốc hội nhưng không được. Tôi đã gửi 21 lá đơn đến Quốc hội mà không được trả lời; viết bài gửi cơ quan ngôn luận thì họ không dám đăng tải, sợ bị phạt 40 triệu đồng như Nghị định ngày 16-2-2010 của Chính phủ...(...)

...Siêu Luật đất đai 2003 là nguyên nhân chính của tình trạng khiếu kiện liên tục, gay gắt, quyết liệt, bạo lực, chết người kéo dài suốt 5 năm qua mà chưa có điểm dừng.

Phải thẳng thắn nghiêm túc nhận ra một vấn đề là: Từ khi nhà

nước Việt Nam thiết lập chế độ dân chủ cộng hoà nay là cộng hoà xã hội chủ nghĩa, chưa bao giờ có cuộc khiếu kiện liên tục kéo dài, gay gắt quyết liệt, bạo lực chết người như suốt từ năm 2006 đến nay. Thực chất đó là cuộc đấu tranh chống lại Siêu Luật đất đai 2003.

Năm 2006 mới có 1.872 lượt người đi khiếu kiện. Năm 2007 đột biến 240.584 lượt người đi khiếu kiện.

Theo tài liệu của Thanh tra Chính phủ 5 năm (2006-2010) đã có 1.574.750 lượt người đi khiếu kiện: có 1.515 đoàn đông người, có đoàn đông tới 600 người. Họ mang theo cờ, khẩu hiệu đến ngăn cản nơi giải phóng mặt bằng, bao vây trụ sở tiếp dân của Quốc hội để tỏ rõ thái độ phản đối quyết liệt đối với chính sách đất đai. Họ biết rằng cuộc đấu tranh khiếu kiện này là vô cùng gian khổ, tốn công, tốn của, bị xua đuổi, giam cầm, bị đánh đập mang thương tích, kể cả bị bắn chết. Huyện Văn Giang tỉnh Hưng Yên năm 2010 đã 53 lần tổ chức đoàn đông người có lúc tới 600 người đến trụ sở tiếp dân của Quốc hội đấu tranh. Ngày 30-01-2011, Thanh tra Chính phủ cảnh báo: 835 đơn khiếu kiện của dân về dự án Tân Sơn Nhất-Bình Lợi nếu không giải quyết dứt điểm có nguy cơ trở thành điểm nóng. Đại biểu Quốc hội, Bà mẹ Việt Nam anh hùng cũng đi khiếu kiện về đất đai. Hôm nay, nghệ sĩ danh hài Tự Long cũng phải vác đơn đi khiếu kiện về đất đai rồi.

Trong 5 năm, nhà nước đã giải toả thu hồi đất 500.000 ha đất đai, đây 2 triệu 60 vạn dân khỏi nơi chôn nhau cắt rốn, 87,5% người bị thu hồi đất đều bị giảm thu nhập, nhiều người không có nơi định cư, màn trời chiếu đất. Nhiều khu vực định cư cũng là cuộc sống đầy đọa, nhà cửa chật chội, không đất canh tác, không nước, không nhà vệ sinh, chết không có chỗ chôn... nợ nần chồng chất, tệ nạn xã hội phát triển, gia đình lục đục, con cái không được chăm sóc.

Với tình cảnh đó, trên 1 triệu 50 vạn người dân kéo nhau đi khiếu kiện là tất yếu khách quan...” (hết trích)

Dân oan cả triệu người như thế, mất đất, mất nhà, mất vườn, mất ruộng. Bà cụ Bùi Như Thủy kể rằng trong 5 năm, nhà nước biến 2.6 triệu dân thành người lưu lạc trên trên quê nhà.

Cả triệu dân oan? Đúng ra là cả nước đều là dân oan. Hãy xem vụ Vinashin, mất 4.5 tỉ đôla, mà cả nước không nói được gì, còn các quan không ai bị kỷ luật.

Số tiền khổng lồ 4.5 tỉ đô mà toan dân bị móc túi đó, có thể tương đương từ 15-25% tổng thu nhập quốc dân. Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng vẫn là người phù phép tuyệt vời, tưởng là cho phá sản nhưng vẫn biến số sách kế toán Vinashi chẻ nhỏ đưa sang 3 đại tập đoàn khác, xóa hết mọi dấu tích thua lỗ...

Nhưng 60 triệu đô nợ quốc tế đột đầu là xù nợ, còn cho đàn em đe dọa hễ không thương lượng tái cấu trúc nợ là sẽ cho mất luôn. Bởi vậy, chủ nợ quốc tế nghe là hết hồn, liên hạ bậc tín dụng ngay.

Như thế, không chỉ cả nước là dân oan, mà chủ nợ quốc tế bỗng nhiên trở thành một dạng dân oan cao cấp.

Thiệt là hết biết!

Trần Khải

Dân oan Trịnh Xuân Tùng

**Đừng sợ những
gì Cộng sản làm!
Hãy làm những
gì Cộng sản sợ!**